

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VII legislatura

Sisè període

Sèrie P - Número 69

Dijous, 2 de febrer de 2006

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 78

Í N D E X

Projecte de llei

de la iniciativa legislativa popular (tram. 200-00020/07) (p. 3)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política de concerts educatius (tram. 300-01010/07) (p. 17)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política lingüística (tram. 300-01007/07) (p. 20)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la reforma del Consorci per a la Normalització Lingüística
(tram. 300-01011/07) (p. 25)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la internacionalització de l'economia catalana (tram. 300-01008/07) (p. 30)

Interpellació

al Consell Executiu sobre les conseqüències de la crisi del Carmel (tram. 300-01009/07) (p. 34)

Preguntes

al president de la Generalitat sobre la negociació de l'Estatut d'autonomia de Catalunya
(tram. 317-00202/07) (p. 39)

al president de la Generalitat sobre el pluralisme real de la societat catalana (tram. 317-00198/07) (p. 40)

al president de la Generalitat sobre les perspectives més immediates del Govern
(tram. 317-00200/07) (p. 40)

al president de la Generalitat sobre el retorn dels papers de la Generalitat confiscats en acabar la Guerra Civil i sobre les conseqüències d'aquest retorn i d'altres esdeveniments recents pel que fa a les relacions entre els pobles d'Espanya (tram. 317-00201/07) (p. 41)

al president de la Generalitat sobre la valoració que fa del futur de la governabilitat de Catalunya
(tram. 317-00199/07) (p. 42)

al Consell Executiu sobre la valoració que fa de la possibilitat de posar en marxa un projecte de botigues de fabricant (*outlet*) a Igualada (Anoia) (tram. 310-00522/07) (p. 44)

al Consell Executiu sobre el capteniment del Departament de Política Territorial i Obres Públiques pel que fa a la política d'alienació de béns immobles dels quals és titular (tram. 310-00517/07) (p. 45)

→

al Consell Executiu sobre la seva intenció pel que fa al trasllat de les obres del patrimoni eclesiàstic del Bisbat de Lleida (tram. 310-00518/07) (p. 46)

al Consell Executiu sobre la seva política pel que fa a la instal·lació de radars i la recaptació per sancions de trànsit (tram. 310-00519/07) (p. 47)

al Consell Executiu sobre l'acord de col·laboració signat amb la Societat Pública de Lloguer el 28 de desembre de 2005 (tram. 310-00520/07) (p. 48)

al Consell Executiu sobre la valoració que fa del conveni del Pla de l'habitatge 2005-2008, que va signar amb el Govern de l'Estat al desembre del 2005 (tram. 310-00521/07) (p. 49)

al Consell Executiu sobre les actuacions acomplertes amb relació als veïns de Santa Coloma de Gramenet (Barcelonès) que van patir l'explosió de gas al gener passat i sobre els termes de l'acord signat amb Gas Natural (tram. 310-00524/07) (p. 50)

NOTA

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ NÚM. 78

La sessió s'obre a les deu del matí i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, el lletrat major i el lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seuen el conseller primer, el conseller de Relacions Institucionals i Participació, els consellers de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, les conselleres d'Educació i de Salut, els consellers de Treball i Indústria, de Comerç, Turisme i Consum, i la consellera de Benestar i Família.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Projecte de Llei de la iniciativa legislativa popular (tram. 200-00020/07). Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC, 282).
2. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de concerts educatius (tram. 300-01010/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.
3. Interpellació al Consell Executiu sobre la política lingüística (tram. 300-01007/07). Sr. Francesc Vendrell i Bayona, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
4. Interpellació al Consell Executiu sobre la reforma del Consorci per a la Normalització Lingüística (tram. 300-01011/07). Sra. Dolors Camats i Luis, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa. Substanciació.
5. Interpellació al Consell Executiu sobre la internacionalització de l'economia catalana (tram. 300-01008/07). Sra. Maria Isabel Nonell Torras, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
6. Interpellació al Consell Executiu sobre les conseqüències de la crisi del Carmel (tram. 300-01009/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.
7. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

La llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió. D'acord amb l'article 143.3 del Reglament, seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

Projecte de Llei de la iniciativa legislativa popular (tram. 200-00020/07)

D'acord amb l'article 83 del Reglament, els faig avinent que el primer punt de l'ordre del dia, en tractar-se d'una llei de desenvolupament bàsic de l'Estatut, requereix que en votació final sigui aprovada per majoria absoluta. La votació es farà en acabar el debat, i no abans de tres quarts d'onze.

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'organització i Administració de la Generalitat i Govern local sobre el Projecte de Llei de la iniciativa legislativa popular. D'acord amb l'article 112.1, presenta la iniciativa l'honorable

senyor Joan Saura i Laporta, conseller de Relacions Institucionals i Participació.

El conseller de Relacions Institucionals i Participació (Sr. Joan Saura i Laporta)

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, presento, com ha dit el president del Parlament, el Projecte de Llei, en nom del Govern, sobre la Llei de la iniciativa legislativa popular.

L'actual Govern està fermament compromès en la participació ciutadana; en el pacte del Tinell es fa explícita en diversos moments aquesta voluntat. Es fa explícita en la primera pàgina de l'Acord, quan el pacte del Tinell diu que «les forces polítiques que subscriuen el pacte per un govern catalanista i progressista constaten la seva voluntat de governar per promoure la construcció a Catalunya d'una societat democràtica avançada, on es respectin plenament els principis de la igualtat entre ciutadans, el control efectiu sobre els poders públics i la participació ciutadana en la presa de decisions polítiques». També es fa explícita en el pacte del Tinell quan s'acorda que «cal promoure una política per al foment de la participació ciutadana». I també es fa explícita molt concretament quan el pacte del Tinell adquireix el compromís de reformar la iniciativa legislativa popular; diu: «Un compromís, el pacte del Tinell, que cal reformar la Llei 2/1995, d'iniciativa legislativa popular, per facilitar una major participació de la ciutadania en el procés legislatiu».

Aquesta voluntat de fomentar i desenvolupar la participació ha portat el Govern català en aquesta primera meitat del mandat a diverses iniciatives per afavorir un millor exercici del dret de les persones a intervenir en els afers públics. La creació de la Direcció General de Participació Ciutadana n'és un exemple, representa una concreció d'aquesta preocupació, i ho és també avui la presentació d'aquest Projecte de Llei.

He de dir, senyores i senyors diputats, que el compromís del Govern per fomentar la participació ciutadana no és un caprici. Hi ha un consens general a tot Europa respecte a les mancances i les febleses del sistema democràtic. Només cal esmentar el sentiment de llunyania que hi ha respecte de l'acció política, sentiment aquest que s'incrementa quan el debat polític es redueix a la crispació i a l'insult. Estem compromesos, per tant, a propiciar l'aprofundiment i la radicalitat democràtica, ja que només així podrem lluitar contra les dificultats i les debilitats que avui afecten la salut democràtica de la nostra societat.

Juntament amb aquesta feblesa democràtica, també és cert que les nostres societats, que la nostra societat, cada cop més complexa, demana solucions i decisions també més complexes. La tasca dels governs impulsant polítiques públiques per donar resposta a les necessitats ciutadanes no es pot fer avui, no es pot fer sense cercar la incorporació, la intervenció, les aportacions de les persones afectades o interessades per aquestes polítiques.

I, això, també creiem que ens ho hem d'aplicar en l'àmbit legislatiu. És massa simple i massa fàcil pensar que la cambra de representants, que el nostre Parlament,

que els diputats i les diputades tenim tota la capacitat per observar des de tots els angles la realitat social pel fet, simplement, d'haver estat escollits democràticament. Aquesta realitat social, com deia, és avui massa complexa i, per tant, reclama ser observada de manera polièdrica, escoltant tothom i promovent la participació i la construcció de respostes en base a les aportacions de tothom. El Parlament, sense cap mena de dubte, és la representació del poble, és la síntesi de la voluntat popular, però ha de fer seva la tasca de mantenir el contacte amb el poble que representa estant atent a tot allò que el preocupa i incorporant-ho a la seva gestió política.

La iniciativa legislativa popular que avui presentem és una manera de fomentar aquest contacte i d'obrir espais de relació que permetin un diàleg obert i continuat entre el Parlament i la ciutadania. Mitjançant aquesta iniciativa, aquesta Llei, la gent, les persones, els ciutadans i les ciutadanes poden propiciar una acció legislativa, poden demanar a la seva representació popular que debati sobre la preocupació que s'origina directament des de la voluntat popular.

Perquè, en definitiva, la iniciativa legislativa popular es configura en el nostre ordenament com una institució de democràcia participativa sorgida per complementar –vull destacar això–, per complementar els instruments de la democràcia representativa, tot permetent al conjunt de la població una major participació política. És a dir, el seu efecte pràctic és el de permetre als ciutadans i a les ciutadanes participar en el procediment legislatiu, però sense tenir força per vincular el legislador. Per tant, estem davant d'un instrument que ha de permetre la participació de les persones en el procediment legislatiu, però, hi insisteixo, sense que això signifiqui que tingui força per vincular el legislador. Estem així davant d'un terreny, d'un espai intermedi entre la participació electoral i la participació directa vinculant. No es vol substituir la democràcia representativa, sinó completar-la. Estem davant d'una millora de la qualitat de la democràcia, no substituint la responsabilitat dels representants elegits democràticament.

També, i d'altra banda, la iniciativa legislativa popular respon a la necessitat de donar resposta, de donar forma al dret de participació que queda recollit en l'article 23.1 de la Constitució, quan diu, aquest article, que «els ciutadans tenen dret a participar en els assumptes públics directament o per mitjà de representants». La iniciativa legislativa popular és, per tant, una de les manifestacions d'aquest dret fonamental.

Des d'aquest punt de vista, com vostès saben, també la Proposta de nou estatut recull de manera explícita aquest dret i l'obligació dels poders públics de promoure'n i facilitar-ne l'exercici. A casa nostra, la Llei reguladora d'aquest instrument va tenir un naixement tardà; no va ser fins al 1995 –recordo que era l'última o la penúltima comunitat autònoma que legislava en aquest sentit–, l'any 1995, el Parlament va aprovar per unanimitat en aquells moments la Llei 2/95. Poc després de la seva entrada en vigor, se'n van demostrar les febleses, les insuficiències, i en el decurs del temps hi han hagut diverses iniciatives legislatives del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana i del Grup Parlamen-

tari d'Iniciativa per Catalunya Verds que plantejaven la millora i la modificació d'aquesta Llei.

Si tenim una llei, algú es podria preguntar: «I per què cal, una nova llei?» Cal perquè en aquests moments ja existeixen dos grans apartats de dificultats en la Llei que actualment està en vigor. En primer lloc, perquè la Llei actual és d'una complexitat i demana una sèrie de requisits que, en definitiva, dificulten molt la presentació d'iniciatives legislatives populars. I d'altra banda, perquè el procediment de tramitació parlamentària no assegura, no permet el control ni la propietat dels promotors d'aquesta iniciativa.

Des d'aquest punt de vista he de dir que el Projecte que avui els presentem és un projecte que recull l'experiència acumulada des de 1995: hem escoltat totes les comissions promotores de les sis iniciatives legislatives populars que s'han produït en aquests anys; hem remès cartes a més de tres-centes entitats, col·legis professionals, sindicats, empresaris; es va fer una jornada amb relació a la iniciativa legislativa popular amb un gran èxit d'assistència i d'aportacions, i, per tant, el que avui portem, la proposta que avui portem és una proposta que parteix de l'experiència, de les dificultats que representa la iniciativa legislativa popular que avui tenim i que proposa superacions d'aquestes dificultats.

He dit, per tant, que les dues grans dificultats de la Llei que avui tenim són, d'una banda, la complexitat, que es fa patent en l'escassetat d'iniciatives legislatives populars... No és només aquest un diagnòstic de Catalunya; ho és del conjunt de l'Estat i de la resta de comunitats autònomes. A les Corts Espanyoles, des de 1984 s'han presentat vint-i-una iniciatives legislatives populars i només n'ha prosperat una, la de propietat horitzontal. En el conjunt dels parlaments autonòmics se n'han presentat cinquanta-cinc i només se n'han aprovat deu. Al Parlament català se n'han presentat sis i n'han prosperat tres: la de les seleccions esportives, les de l'educació de zero a tres anys i les de la incineració, tot i que, com vostès saben i coneixen, va ser una iniciativa controvertida, perquè els mateixos promotors van dir que finalment la Llei que havia sortit anava en contra dels objectius que tenia inicialment la iniciativa legislativa popular.

Per tant, a Catalunya els mateixos promotors de les iniciatives que hi ha hagut han confirmat la dificultat i la complexitat del procés. De fet, en la darrera iniciativa legislativa popular, en la iniciativa legislativa popular dels zero als tres anys, només gràcies al suport del cos tècnic del Parlament i els representants dels grups parlamentaris, que en van fer una interpretació molt àmplia, va ser possible aprovar aquesta iniciativa legislativa popular.

D'altra banda, no només no ho vull amagar, sinó que destaco i assenyalo que aquesta iniciativa legislativa popular té molt a veure amb la modificació del nou Reglament del Parlament. És a dir, el nou Reglament del Parlament ha fet possibles i fa possibles alguns dels aspectes bàsics d'aquesta iniciativa legislativa popular.

Què proposem? Quins són els continguts fonamentals d'aquesta nova Llei, en funció de les dificultats i els déficits de l'anterior? Fonamentalment, el que volem

fer són dues qüestions: primera, facilitar i simplificar la presentació d'iniciatives legislatives populars, superar els entrebancs, els obstacles que fan que avui sigui molt difícil i molt complexa aquesta presentació, i en segon lloc, el que volem és que sempre els promotors siguin els propietaris de la iniciativa legislativa popular i que no només intervinguin en el procés, en el procediment legislatiu, sinó que també, fins i tot, puguin arribar a retirar la seva iniciativa si consideren que s'estan pervertint políticament els objectius que els van portar a promoure aquesta iniciativa legislativa popular.

Quines són les novetats per facilitar-ne la presentació? Quins són els elements més destacats pels quals podem dir que és molt més fàcil aquesta presentació?

En primer lloc, un punt que sé que és objecte de rebuig d'alguns grups parlamentaris, que jo els vull demanar que reconsiderin, que és la possibilitat que, la iniciativa legislativa popular, la puguin exercir persones de més de setze anys; és a dir, disminuir l'edat de les persones, de divuit anys a setze anys, per tal de presentar iniciatives legislatives populars; és a dir, volem que a partir de setze anys, qualsevol persona pugui exercir aquest dret. I estem parlant d'un col·lectiu que encara no té dret a votar, que no té dret a votar, però que no és menys cert que és un col·lectiu que facilita, que promou, que participa en nombroses iniciatives col·lectives i solidàries; és un col·lectiu que condueix, que treballa, que estudia, que té una activitat, molts d'ells, molt activa en iniciatives de solidaritat, d'ONG, i que pensem que estan absolutament acreditats per poder tenir iniciativa legislativa popular. Insisteixo que no significa legislar, sinó proposar en aquesta cambrà accions legislatives.

Ahir, en alguns mitjans de comunicació va sortir una notícia que vaig pensar: «Mira, et ve molt bé per demà, aquesta iniciativa». Diu: «El 60 por ciento de los jóvenes afirma que no siente interés por la política». I és una enquesta de tot l'Estat espanyol, on fins i tot hi han expressions literals del que alguns joves diuen. Per exemple, aquesta: «la expresión» —entre cometes— «“toman decisiones por nosotros, no en nuestro nombre”».

Evidentment, la iniciativa legislativa popular no soluciona el problema, diguem-ne, del desinterès d'un sector de la joventut amb relació a la política, evidentment que no el soluciona; però és una contribució més. Des d'aquest punt de vista, els demano —i els ho demano de forma molt ferma— que els grups que volen dir que no a això, que ho reconsiderin. Quin problema hi ha que els joves de setze a divuit anys ens puguin fer arribar les seves preocupacions? On tenim el problema? És positiu o és negatiu?

Jo crec que des d'aquest punt de vista, des del camp de la política cal una reflexió profunda de les formes de fer política que fan que el 60 per cent de joves diguin que no els interessa la política, que és una reflexió molt més profunda, però crec que avui podem donar un pas endavant en aquest sentit; petit, però donar-lo. I crec que seria important que tots els grups parlamentaris, en aquest punt, ens poséssim d'acord a poder sortir aquí avui per unanimitat dient a la societat catalana que donem la possibilitat que els joves de setze a divuit anys

ens puguin fer arribar les seves preocupacions, que hi puguin participar, per tal que finalment continuem sent nosaltres els que decidim quines són les lleis que s'aproven en aquest Parlament.

Per tant, la primera novetat d'aquesta iniciativa és disminuir l'edat als setze anys per exercir aquest dret.

La segona és reduir el nombre de signatures. Fins ara eren 65.000, i ja en el debat del 95 el Partit Socialista, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya Verds en demanàvem 50.000, i el que proposem avui és que aquest nombre disminueixi a 50.000.

I en tercer lloc, hi ha tot un seguit de mesures per reduir la complexitat del procés, mesures que van des d'ajuts econòmics, és a dir, amb una bestreta que es pot donar als promotors de la iniciativa legislativa popular; des de l'ampliació dels terminis per recollir les signatures; des del suport tècnic; des de facilitar l'acreditació..., és a dir, tot allò que els promotors de les sis que hi ha hagut ara ens diuen que era pràcticament impossible tirar endavant una iniciativa legislativa popular. Per tant, el Projecte que avui els portem és un projecte que facilita la presentació de la iniciativa legislativa popular.

I amb relació... Per tant, primera dificultat, complexitat i dificultat de la presentació, amb tres nivells de propostes clares: disminució als setze anys; en segon lloc, reducció del nombre de signatures, i en tercer lloc, simplificació dels tràmits que fan possible la presentació d'aquesta iniciativa.

I la segona gran dificultat era el fet que en la iniciativa legislativa popular actual els promotors, un cop presenten la iniciativa, deixen de ser els propietaris d'aquesta iniciativa. I això, com els he dit abans, va significar un problema importantíssim quan els promotors de la iniciativa legislativa popular contra la incineració es van queixar que finalment al que havia sortit aquí no havien pogut participar en aquest procediment legislatiu i, a més a més, havia sortit una iniciativa en contra, segons ells, dels interessos i dels objectius que tenia la iniciativa legislativa popular. Des d'aquest punt de vista el que fem és tot un seguit de mesures, de propostes que fan que els promotors, en primer lloc, participin directament en tot el procediment legislatiu, per tant, intervinguin, en primer lloc, en el debat de totalitat, intervinguin en la Comissió, poden intervenir al final al projecte de la Comissió i tenen el dret, en qualsevol moment, de retirar el projecte si consideren que el debat parlamentari i el procediment parlamentari està desvirtuant els objectius de la seva iniciativa legislativa popular. Per tant, el segon gran apartat és que la comissió promotora sigui finalment la propietària de la iniciativa.

Per acabar, vull dir que, per tant, estem davant d'una llei que incrementa i millora la qualitat de la democràcia, tot fomentant les possibilitats de participació de la ciutadania, que aquesta Llei respon a un compromís de Govern, respon a un compromís del pacte del Tinell, que és un objectiu i una voluntat que no només planteja treballar per als ciutadans, sinó treballar amb els ciutadans. I vull acabar dient que tinc una gran satisfacció de poder presentar en nom del Govern i de la majoria parlamentària actual aquesta iniciativa. Una iniciativa que segur —segur— és una iniciativa de molta millor qualitat

democràtica, és una iniciativa innovadora no només a nivell estatal, sinó a nivell europeu, i és una iniciativa de qualitat.

I simplement em resta destacar i agrair el treball dels ponents i de les ponents, del senyor Antoni Comín, de la senyora Teresa Aragonès, del senyor Jaume Bosch, del senyor Francesc Homs i del senyor Rafael López; agrair la tasca de suport tècnic i dels lletrats del Parlament, el senyor Ismael Pitarch i Xavier Muro, del gestor parlamentari, el senyor Eduard Principal, i del corrector lingüístic, el senyor Joan Ramon Fibla, i també agrair especialment el treball que, des de la Direcció General de Participació, l'equip que coordina en Quim Brugué ha fet amb relació a aquest tema, que –insisteixo– és una llei que significa una innovació i qualitat no només en el panorama català, sinó en el panorama estatal.

Res més, i moltes gràcies.

El president

D'acord amb l'article 109.4 i el 112.1, l'il·lustre diputat senyor Antoni Comín i Oliveres ha estat designat relator per presentar els treballs de la Comissió. Té la paraula.

El Sr. Comín Oliveres

Gràcies, senyor president. Inauguro amb aquesta intervenció una figura fins ara pràcticament inèdita: la figura del relator, que està prevista en el nou Reglament. El relator, com el seu nom indica, la missió senzilla de fer una relació dels treballs que ha fet la ponència, però crec que és important, perquè aquests treballs sovint quedaven ocults als ulls del Ple. I crec que és una pràctica parlamentària molt positiva la del relator, per un motiu molt clar: jo interpreto que en part la feina del relator ha de servir per fer, per posar davant dels ulls dels diputats aquella part de la negociació entre els grups parlamentaris que precisament ha culminat en consens i en acord, perquè normalment, i és normal, el debat en el Ple tendeix a quedar centrat en totes aquelles qüestions en les quals encara hi ha discrepància. Se senten les intervencions normalment en les esmenes vives, etcètera. I és normal –insisteixo– que sigui així.

Tanmateix tots sabem, com a diputats que hem participat en ponències, que aquest treball en ponència molt habitualment, precisament, porta a acceptar esmenes dels diversos grups, tant dels grups de la majoria com dels grups de l'oposició, a negociar transaccions, etcètera. I això, aquesta capacitat per arribar a acords en esmenes concretes, es dona independentment de quin sigui el posicionament global de cadascun dels grups en la votació final del dictamen. I per això crec que la feina del relator és posar a la vista de tothom no només els desacords que aniran sortint en el debat polític de després, sinó també els acords als quals hem sigut capaços d'arribar.

Per tant, passo, doncs, ja a fer una relació ràpida dels treballs de la ponència. En aquest sentit, el Grup de Convergència i Unió va presentar tres esmenes. Una esmena, si em permeten, la llegiré, en què es proposa una mena d'iniciativa legislativa popular territorial, podríem dir així, que diu: «En el supòsit d'iniciatives

d'àmbit d'aplicació territorial inferiors al conjunt de Catalunya, el nombre de signatures necessari no serà de 50.000, sinó l'1 per cent de les persones empadronades a la comarca o comarques afectades». Dues esmenes més per eliminar el dret dels majors de setze anys i el dret dels immigrants residents legals a participar en la iniciativa legislativa. Els grups de la majoria han rebutjat aquestes tres esmenes de Convergència per motius que explicarem en el debat.

El Grup del Partit Popular va presentar trenta-dues esmenes, si descomptem les esmenes al preàmbul, que de fet repliquen les esmenes a l'articulat, queden reduïdes les esmenes del Grup Popular a vint-i-set, que he agrupat en tres blocs: les esmenes de caràcter polític, les esmenes relatives al procediment i la tramitació i les esmenes que proposaven regular la iniciativa legislativa dels ens locals, dels municipis.

En el primer grup, esmenes polítiques del Grup Popular, en trobem quatre: la ILP novament territorial, de lleis d'àmbit d'aplicació inferior al conjunt de Catalunya, també el tema de la participació dels immigrants i també la qüestió dels majors de setze anys, entre setze i divuit anys. Aquestes tres esmenes, per motius que –com he dit– explicarem després, també han estat rebutjades. Hi ha una quarta esmena que ha estat presentada pel Partit Popular de caràcter polític, que és l'esmena de l'article 1 que fa amb relació a la restricció de les matèries de les quals pot ser objecte una iniciativa legislativa popular. En aquesta esmena, els grups de la majoria i el Grup del Partit Popular hem arribat a una transacció, que serà lliurada al llarg del debat a la Mesa. El Grup Popular concretament proposava que quedessin fora de l'objecte de la iniciativa legislativa quatre matèries: la matèria pressupostària, que ja preveu l'Estatut vigent que no pot ser objecte d'iniciativa legislativa, i tres més: la matèria tributària, les lleis de caràcter institucional i el règim electoral. Al final la transacció accepta les dues primeres restriccions, els grups de la majoria acceptem deixar fora de la ILP la matèria pressupostària i tributària, però no les altres dues.

Del conjunt d'esmenes del Partit Popular, vint-i-set deia, els grups de la majoria n'han acceptat onze i n'han rebutjat vint-i-sis. Les onze, com deia, esmenes acceptades són pràcticament, excepte aquesta transacció, totes elles relatives al procediment. Moltes d'aquestes esmenes, de totes maneres, no han estat pròpiament incorporades, esmenes acceptades o transaccionades, no han estat pròpiament incorporades al text de la iniciativa legislativa, sinó que han estat remeses al Reglament, perquè –com molt bé ha explicat l'honorable conseller en la seva intervenció, part del procediment de la iniciativa legislativa el procediment de tramitació queda regulat en el nou Reglament.

Per fer un repàs ràpid de les esmenes de tipus procedimental que han estat acceptades del Grup Popular, per exemple, hi ha l'esmena que demana que la resolució de la Mesa sobre l'admissió - inadmissió a tràmit de la iniciativa legislativa estigui motivada, l'acumulació d'iniciatives legislatives populars quan els temes siguin coincidents també per part de la Mesa, el dret de la comissió promotora a fer arribar queixes relatives a la tramitació a la Mesa, l'exclusió dels membres del Parla-

ment Europeu de la comissió promotora, la intervenció de la comissió promotora durant la tramitació parlamentària –sobre això faré una explicació ara seguidament–, els drets del Govern pel que fa al rebuig o no d’una iniciativa legislativa –això també queda regulat en el nou Reglament– i alguna altra qüestió, com per exemple, el termini del qual disposa la Mesa per reactivar una iniciativa legislativa que queda a cavall entre dues legislatures, el termini del qual disposa quan es reinicia la segona legislatura, etcètera. Són onze esmenes en total que han estat recollides.

Voldria fer un esment, per anar acabant, específic, i ja ho ha dit també el conseller en la seva intervenció, al tractament que rep la comissió promotora a la nova Llei. El que fa la nova Llei és remetre els drets de la comissió promotora al nou Reglament en igualtat de condicions a qualsevol altre actor amb iniciativa legislativa reconeguda per l’Estatut, és a dir, tant si és el Govern, com si són els diputats, com si són els consells comarcals, com si són els ciutadans a través d’una comissió promotora d’una iniciativa legislativa popular, tothom té les mateixes possibilitats de participar en la tramitació, que vol dir: en primer lloc, intervenir en el debat de totalitat i, en segon lloc, intervenir, s’entén, en el debat de votació final, en cas que es decideixi retirar aquesta iniciativa legislativa si la comissió promotora, com a propietària de la iniciativa, considera que ha estat desvirtuada al llarg de la seva tramitació.

Però encara podríem dir que, de fet, de tots els actors amb capacitat d’iniciativa legislativa, la comissió promotora d’una ILP és la que té més paper en una tramitació parlamentària, perquè pot fer una tercera cosa, que és participar en comissió també, cosa que el Govern no pot fer, per exemple, quan durant el tràmit de compareixences de les organitzacions socials que preveu el nou Reglament –saben els il·lustres senyors diputats que el nou Reglament preveu que hi ha abans del debat en comissió un període previst per a la compareixença d’organitzacions socials interessades en la llei en qüestió. La comissió promotora pot intervenir en aquestes mateixes condicions.

Per tant, de fet, són tres moments els que té la comissió promotora per anar tutelant i per anar defensant la seva iniciativa legislativa.

Jo crec que val la pena explicitar en relació amb això que unificar el procediment i unificar els drets, per dir-ho així, de tots els actors d’una iniciativa legislativa, independentment que sigui Govern, ciutadans o diputats, el que fa és reforçar, precisament, la ILP, reforçar el seu tractament, perquè jo crec que el millor tracte que podem donar a la comissió promotora no és donar un tracte de privilegi, sinó donar-li exactament el mateix tracte que a la resta d’actors amb iniciativa legislativa.

Per anar acabant, només dir que, amb relació a les qüestions procedimentals, els lletrats han fet una tasca d’adaptació tècnica de la Llei al nou Reglament –saben vostès que es van tramitar relativament en paral·lel– i en aquest sentit hi ha una desena d’esmenes tècniques que han vingut a proposta dels lletrats, que amb la seva sol·lència i la seva saviesa ens han ajudat molt en aquesta ponència, i, per tant, els agraïm la seva feina.

Només dir que amb relació al tercer grup d’esmenes en què he agrupat les esmenes del Partit Popular són aquelles esmenes referides a la possibilitat de regular en aquesta mateixa Llei de la ILP el dret dels ajuntaments per tenir iniciativa legislativa. Els grups de la majoria no hem acceptat aquest conjunt d’esmenes, no perquè estiguem en contra del fons o de la filosofia, sinó per una qüestió de forma. Considerem que aquesta ha de ser la Llei de la iniciativa legislativa popular, dels ciutadans i que és una altra la Llei, és un altre el lloc en què s’ha de regular la iniciativa legislativa dels ajuntaments. En aquests moments està regulada la iniciativa legislativa dels consells comarcals, res impedeix que en el seu moment es reguli la iniciativa legislativa dels ajuntaments.

Dues consideracions finals: una, fer avinent als diputats..., sàpiguen que s’ha incorporat, a iniciativa dels tres grups de la majoria, una esmena tècnica que fa que només es pugui cobrar la indemnització per part dels membres de la comissió promotora en cas que s’aconsegueixen les 50.000 signatures previstes per tal que sigui admesa una iniciativa legislativa...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Comín Oliveres

Sí, si em permeten la ironia, no ens havíem adonat que havíem inventat un nou ofici, que era l’ofici de recollir signatures a compte d’una ILP, encara que no s’aconseguissin les 50.000 signatures per poder cobrar la indemnització de cent pessetes per signatura. Això, aquest ofici l’hem exclòs de la Llei.

Vull acabar...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Comín Oliveres

...donant les gràcies especialment al lletrat major del Parlament, que és aquell lletrat...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Comín Oliveres

...de la comissió primera, el senyor Pitarch, al lletrat senyor Muro, als serveis lingüístics i al senyor Principal, gestor de la Comissió.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyors diputats.

El president

Com vostès han vist, la tramitació d’aquesta Llei, la farem conformement al que disposa el nou Reglament. Per tant, de conformitat amb el que disposa l’article 112.3, tots els grups parlamentaris disposen d’un torn de quinze minuts per explicar llur posició sobre el con-

junt del Dictamen de la Comissió, i els que hagin reservat esmenes per defensar-les globalment; els que no, per posicionar-se respecte a aquestes. Per tant, té la paraula, per a la defensa de les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyors consellers, voldria primer donar les gràcies, com no podria ser d'una altra forma, a tothom que ha fet possible els treballs que hem realitzat: al senyor Pitarch, pel seu recolzament tècnic, i de vegades més que tècnic, pedagògic; als diputats d'aquesta cambra; també al relator, el senyor Comín; al senyor Homs, a la senyora Aragones i al senyor Bosch.

No hi ha cap mena de dubte que una iniciativa legislativa popular, sobretot en el segle XXI, és quelcom de molta importància per a les nostres democràcies. No cal anar molt lluny, però els processos de democratització, cada cop més, s'han fet de baix a dalt, i així ha de ser. No cal recordar ni les revolucions del segle XVIII, ni les revolucions a casa nostra, també, del 1812 o 1830, o la del 1848, per veure quin ha estat l'avenç dels drets polítics, els drets democràtics dels ciutadans, uns drets polítics que al segle XX ja van esdevenir-se amb sufragi universal i van esdevenir-se després amb drets socials que van perfeccionar la nostra democràcia. Això vol dir que ara, avui en dia, hem de convertir l'ampliació dels espais de llibertats. L'ampliació d'aquests espais han de ser compatible amb l'ampliació dels espais de participació política, de participació pública.

Però aquests espais de participació, com pot ser una ILP, no s'han de fer de forma absolutament sense altre sentit, ni absolutament diferenciada d'altres aspectes. Hem d'avançar molt més en aspectes importants del govern, com la transparència pública de les accions del govern, com les mesures antifrau, com la necessitat de convertir el Parlament veritablement en el centre de l'activitat política, de l'acció política, amb una major informació permanent als ciutadans, que no s'ha de confondre mai amb la propaganda cap als ciutadans, una reducció de la burocràcia que faciliti l'exercici dels drets dels ciutadans i una ampliació d'allò que els anglesos anomenen el principi d'*accountability*, és a dir, el principi de passar comptes, és a dir, de tenir mecanismes d'avaluació i mecanismes més profunds de fiscalització.

Per tant, no hi ha cap mena de dubte que avui en dia ens trobem amb una ampliació dels drets polítics dels ciutadans. Per cert, jo he escoltat aquests dies alguns..., que parlaven sobre les diferents ideologies, i sobretot a partir de saber que els grups de l'oposició..., almenys el meu Grup votarà, i ja els ho anuncio, en contra d'aquesta iniciativa legislativa popular..., he escoltat algunes afirmacions sobre el caràcter ideològic de les iniciatives i sobre el caràcter ideològic de la participació. Es veu que això de la participació només és d'esquerres, es veu —es veu. La senyora Camats ja diu que sí, com no podia ser d'una altra forma. Jo voldria recordar, i em sembla molt important, que som precisament i hem estat precisament aquells que hem posat l'accent en la

necessitat de limitació del poder polític, aquells que hem posat l'accent en la necessitat de la limitació de l'Estat, aquells que hem posat precisament la necessitat de la limitació de l'Administració..., hem estat els liberals, i sempre els liberals hem estat els qui hem avançat, i no pas la tradició política d'esquerres, cap a una major participació dels ciutadans dintre de l'esfera política.

Però entrant ara en matèria sobre la ILP, a veure, nosaltres, com ha dit molt bé el senyor relator, que passarà a la història, entre altres coses segurament, senyor Comín, per ser el primer relator d'aquesta cambra..., ho hem fet presentant trenta-dues esmenes, jo crec que des d'un punt de vista molt constructiu —molt constructiu— i pensant realment, posant sobre la taula realment el que pensàvem i com millorar i com crèiem nosaltres que podíem millorar aquesta iniciativa legislativa popular. Després de tot el tràmit, al final, sense comptar..., perquè, és clar, de vegades es pot fer la trampa de dir: «No, onze, ens n'han acceptat». No, se n'han remès onze, i tot considerant que hi ha una bona part de les esmenes que són tècniques i ja les hem retirat, però si considerem les que realment s'han acceptat o transaccionat parlem de cinc esmenes, és a dir, un 15 per cent de totes les esmenes que el nostre Grup ha presentat. És cert, com he dit, que n'hi havia unes de caràcter tècnic, però aquestes ja s'han retirat.

Però, miri, jo crec que el problema és més gran, perquè un té la sensació, quan ha tractat aquest Projecte, que aquest Projecte ja ha estat blindat per part del Govern, i no ho dic només des del punt de vista del mal gust, que a nosaltres ens sembla que els punts fonamentals d'aquesta Llei ja haguessin sortit a la premsa molt abans que nosaltres, com a diputats, en coneguéssim el contingut... Per l'amor de Déu, si el 9 de març de 2005 ja vam veure a la premsa, abans de saber quins eren els criteris d'aquesta Llei, com seria aquesta Llei! És a dir, abans de tenir el text de la Llei, ja el podíem llegir als mitjans de comunicació. És clar, és que tot plegat, en el procés, i malgrat els esforços seus, senyor Comín, com a relator..., un té la sensació que les esmenes que nosaltres presentàvem en el dia a dia eren una espècie d'«això no toca», i cada cop que presentàvem una esmena de forma constructiva se'ns deia que, és clar, el capteniment del Govern era un altre.

Imagini's vostè quina és la paradoxa, senyor Comín: 258 anys després de la publicació de *L'esperit de les lleis*, que és un dels llibres bàsics de la literatura universal on precisament Montesquieu posava de forma magistral la separació de poders i la necessitat de la seva separació real, precisament avui veiem que en una llei que parla de la necessitat, sobretot, d'enfortir aquesta separació de poders, que parla d'una implicació major dels ciutadans en el poder legislatiu, que parla d'una participació, d'una capacitat de legislació més forta, com dirien els nostres companys, col·legues d'Iniciativa, «més potents», doncs, resulta que hi ha una paradoxa: els tres grups que donen suport al Govern han treballat més com a delegats del poder executiu que no realment com a poder legislatiu, perquè el debat no s'ha assentat, precisament, sobre quines eren les millors esmenes per a aquesta Llei.

Però no em voldria estendre en aquest aspecte, i vull comentar dues de les nostres esmenes que em semblen més importants.

Primer, ho ha dit el conseller, el debat de l'edat. Jo sóc conscient que no és fàcil dir que no, com direm nosaltres, a reduir l'edat dels divuit als setze anys. Hi han coses que moltes vegades quan un puja a aquesta tribuna no té fàcil argumentar-les, i no té fàcil argumentar-les perquè, com bé diuen els principis de comunicació política, tot allò que no puguis defensar amb una frase, doncs..., tens el debat perdut. Però jo crec que, de vegades, és molt fàcil venir aquí i dir, bé, que realment hem de reduir l'edat, i amb això quedem molt «guais», no?, quedem molt «progres» tots plegats, una cosa així com allò que es va fer a la LOE de dir que hi havia el dret de vaga als catorze anys, també quedava molt bé i semblava molt bé, però jo crec que quan nosaltres ho centrem en un discurs de responsabilitat, en un discurs de la necessitat de fomentar no només drets, sinó també responsabilitats, que és la societat que intentem construir, un té la sensació moltes vegades que el missatge que donem als joves és el missatge de la necessitat de reivindicar només drets, i moltes vegades ens oblidem de la necessitat també de reivindicar responsabilitats. Això ho deia parafrasejant la frase aquella d'en Kennedy: no només hem de dir als joves què pot fer Catalunya per ells, sinó que també els hem de preguntar què poden fer ells per Catalunya.

I quan nosaltres parlem de l'edat, i ja es diu aquí també en la memòria, hi han alguns dubtes, sobre el tema de l'edat. I diu exactament: «És molt complex determinar si aquesta regulació estaria d'acord amb el repartiment competencial i el sistema de fonts establert en la Constitució». Quin és aquest sistema de fons establert? Jo crec que tots devem estar d'acord que avui en dia el nostre sistema jurídic, el nostre ordenament jurídic fixa diferents edats mínimes, determinades edats com a reconeixement de la capacitat per exercir determinats drets, i aquestes edats han variat al llarg de la història. El règim electoral general l'atribueix als divuit anys, efectivament, per a l'exercici dels drets polítics, per a l'exercici del sufragi, i també, per exemple, l'article 322 del Codi civil marca el límit d'edat a partir del qual, doncs, un pot ser capaç per a tots els actes de la vida civil. És més, a partir dels divuit anys es pressuposa a l'individu un grau de maduresa suficient per exercitar tota actuació en aquest àmbit. Hi han altres edats, per descomptat: dotze anys, per exemple, és l'edat en què es pressuposa al menor suficient judici per ser escoltat abans de prendre una decisió, setze anys per emancipar-se, catorze anys per atorgar testament notarial o contraure matrimoni. En divuit anys es fixa, per exemple, la capacitat contractual plena en l'àmbit laboral, en l'àmbit civil, en l'àmbit mercantil, la possibilitat d'assistir a tot tipus d'espectacle –tot tipus d'espectacle– o la participació en processos selectius per a l'ingrés a l'Administració pública.

Per tant, podem dir que el nostre ordenament jurídic, la coherència del nostre ordenament jurídic ens indica que hi han dues edats, dues majories: una majoria, per dir-ho d'alguna forma, limitada als setze anys i una majoria d'edat perfecta als divuit anys. És clar, la pregunta seria: en quina de les dues majories hauríem de col·lo-

car la iniciativa legislativa popular? Nosaltres pensem que, per la mateixa coherència del nostre ordenament jurídic, hauria de ser en la majoria d'edat perfecta.

Però també m'agradaria ficar-me, abans d'acabar, en l'esmena número 10 que hem presentat, que és l'anomenada «esmena territorial». En aquesta esmena el que demanem és que si es considera que una iniciativa és d'interès subautonòmic, és a dir, d'interès territorial, es pugui presentar no amb el nombre d'assignatures que es demana, sinó amb un nombre de signatures menor, que nosaltres l'hem posat en el 10 per cent dels electors d'una circumscripció i l'hem deixat obert per a possibles modificacions de la Llei electoral a Catalunya. Perquè no és cap secret, i vostès, senyors diputats i senyores diputades, ho deuen saber, que a Catalunya tenim una vertebració territorial complicada. Tenim importants diferències demogràfiques al nostre territori, importants desigualtats, no només en l'àmbit social, com hem vist en alguns informes de la Fundació Bofill, en el sistema educatiu i en el sistema sanitari, sinó també des del punt de vista, per exemple, econòmic, amb diferències importants, molt importants, de vegades massa importants, en les estructures econòmiques del nostre territori. Per cert, això de «territori» algun dia ho hauríem de definir, perquè, és clar, «territori» també és Barcelona, i de vegades quan parlem del territori no parlem de la ciutat de Barcelona.

Això vol dir que pot haver-hi molts temes –molts temes– amb competència de la Generalitat de Catalunya que afecten només una part del territori –que afecten només una part del territori. I aquestes competències, com dic, pertanyen a la Generalitat de Catalunya. Per tant, si volem considerar, si volem impulsar, si volem facilitar l'accés d'aquests ciutadans a poder resoldre problemes mitjançant iniciatives legislatives que afectin només aquella part del territori, ens semblava important que aquesta esmena continués endavant. I és quelcom que nosaltres hem reclamat, i ens sembla un punt fonamental. I la pregunta és: això és nou, això és quelcom que ens agafa de nou, que no existeix en el dret comparat? No. Podem veure altres iniciatives legislatives populars d'altres comunitats, per exemple la de Balears o la de Canàries, o la mateixa ordenança de participació de l'Ajuntament de Barcelona, on hi ha una capacitat també d'actuació a nivell de barri i a nivell de districte. Nosaltres demanem el mateix sentit i demanem també el mateix tracte. Però també, per exemple, quan un parla del sistema electoral. Per què al Senat, quan parlem de les eleccions al Senat, les províncies tenen dos senadors mínim? Precisament per això, perquè en tot el que és la jurisprudència, en tot el que és la tradició de les lleis electorals es diu, i sembla fonamental, que hi ha d'haver un equilibri entre el que és la representativitat de la població i també la representativitat dels territoris, perquè, si no, podria passar, i això és un tema que està en la majoria de sistemes electorals, que territoris, per manca de població..., no poguessin arribar les seves peticions al legislador.

Per tant, nosaltres no podem donar el nostre vot favorable a aquesta iniciativa. No podem donar-li hi perquè, com ja he dit, no considerem que el nombre d'esmenes que hem presentat es correspongui amb el nombre d'esmenes que vostès ens han acceptat; no podem donar-

l'hi perquè creiem, sincerament, que aquest Projecte ha estat blindat des del primer moment des de la conselleria; no podem donar-l'hi perquè les nostres esmenes més fonamentals no han estat recollides. I sembla una pena, perquè, és clar, això vol dir que anem enrere respecte a la iniciativa legislativa popular que vam votar l'any 95 amb el consens de tots. Però jo crec que podríem haver fet una mica més pel consens –podríem haver fet una mica més pel consens. Perquè, senyor Comín, vostè diu 11; de 32 esmenes, acceptar-ne 5 jo no crec que sigui una voluntat de consens per part dels grups del Govern.

Gràcies, senyores diputades, senyors diputats, senyors consellers, senyor president.

El president

Per defensar les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Francesc Homs.

El Sr. Homs i Molist

Bon dia a tothom. Gràcies, senyor president. Senyors consellers, senyor conseller de Relacions Institucionals i Participació que ens ha fet la presentació d'aquesta iniciativa del Govern, companys diputats que heu participat en la Ponència, oficial senyor Pitarch, moltes gràcies, doncs, per les seves aportacions, que de ben segur que seran útils per al conjunt d'aquesta cambra, com sempre, i especialment per al conjunt dels ciutadans, no?

Jo prenc la paraula en nom del Grup de Convergència i Unió per fixar la posició del nostre Grup sobre la reforma de la Llei que regula la iniciativa legislativa popular. I començo per aquí, per recordar que no estem fent una nova llei. De fet, ho ha dit abans el conseller de Relacions Institucionals, no estem fent una nova llei, sinó que estem fent una reforma. La Llei que regula la iniciativa legislativa popular, avui, ja existeix de fa dotze anys, s'ha utilitzat. I de fet, tot això ho dic per prevenir el discurs, podríem dir ratllat, que a vegades se sent en aquesta cambra a desgrat almenys d'alguns, no?, on sembla que de manera maniquea es classifica la gent entre bons i dolents, entre els d'aquí i els d'allà. Que quedi clar, eh?, ja existeix una llei d'iniciativa legislativa popular, s'ha fet servir i la va fer o es va fer en el moment que es va fer.

Dit això, per tant, la primera pregunta –i la feia també el conseller en la seva intervenció– que ens hem de fer és si era justificat fer una revisió de la Llei de la iniciativa legislativa popular. A partir del seu ús, de la seva praxi –com s'ha comentat també, què hem de canviar? Què podríem modificar? I la resposta, des del nostre punt de vista, creiem que ja s'ha donat: els nous articles 105, 112 i 116 del nou Reglament d'aquesta casa ja recullen aquelles principals inquietuds que havia generat l'aplicació de la Llei d'iniciativa legislativa popular de l'any 95. Calia donar veu als promotors de la iniciativa legislativa popular, i s'ha fet en el nou Reglament, i calia també donar-los la possibilitat de retirar-la si calia, si ho creien convenient, i també s'ha fet en el nou Reglament, ho vam fer abans de Nadal. Això està tot fet,

ho hem resolt, dic, crec que a més a més on tocava, on era més oportú, que és al Reglament d'aquesta casa.

I els altres aspectes. Vostè també identificava, senyor conseller, altres aspectes que calia revisar; aspectes com la indemnització de les despeses, el recolzament tècnic i, m'atreiria a dir també, i no per fer-ne menyspreu, el nombre necessari de signatures per fer vàlida la iniciativa, els terminis. Tots aquests aspectes es podrien resoldre plenament, perfectament, o en una llei d'acompanyament o fins i tot per via reglamentària alguns d'ells, no? I aleshores, si això és així, per què carai som avui aquí, debatent aquesta reforma de llei? Doncs, des del nostre punt de vista, és molt senzill: per fer allò que jo anomeno «un queda bé», simplement per fer un «queda bé», ho podríem dir d'aquesta manera. És el remei que vostès tenen, sí, home, per quan van embolicats, i com que ens hi tenen acostumats d'una manera insistent durant tots aquests mesos, doncs fem un «queda bé», fem una iniciativa, que de fet és reblar el clau del que ja s'ha fet fa unes poques setmanes, que és donar la volta al que ja teníem, i així quedem bé.

I si no, miri, comprovin les grans novetats d'aquesta iniciativa que proposen. La primera –i l'ha subratllat el mateix conseller amb molt d'èmfasi, per cert–, ara podran signar iniciatives legislatives populars les persones majors de setze anys, i es veu, segons ens ha explicat i consta també en la memòria de la Llei, que aquesta és una mesura per fomentar la participació i el compromís dels joves. De fet –ja em perdonaran la ironia–, és una de les principals batalles de tots aquests anys del teixit associatiu juvenil del nostre país. Suposo que vostès deuen haver llegit i coneixen bé, per tenir una referència, doncs, d'autoritat, la Tercera carta de la joventut catalana –la deuen conèixer bé, no?– promoguda pel Consell Nacional de Joventut de Catalunya.

Em poden dir qui ha aixecat la bandera de passar dels divuit als setze anys? És això el més important que s'ha de fer per al jove del nostre país en aquests moments? És aquesta la resposta de la joventut del nostre país, que necessita del Govern de Catalunya, del Parlament de Catalunya? És aquesta la prioritat dels joves del nostre país? De fet és com dir-los: «Gent jove, davant dels vostres problemes, de les vostres inquietuds, el tripartit us convida a recollir 50.000 firmes». Ve a ser això, és això el que vostès fan, aquest és el missatge que vostès els donen. Algú, amb un mínim de sentit comú, pot creure que aquest és un missatge positiu cap a la gent del país, cap a la gent jove i també cap a la resta de la gent? Nosaltres, sincerament, des de Convergència i Unió, creiem que no.

La segona gran novetat, el segon gran missatge que per sorpresa nostra veiem que no sé per què el pretenen fer passar desapercebut, és que amb aquest text es pretén que els immigrants majors de setze anys siguin legítims per pretendre, per emprendre una iniciativa legislativa en aquest Parlament. I això és francament desconcertant. I només se m'acut, mirant-ho pertot arreu, que vostès volen una de les dues coses següents: O que els immigrants puguin presentar iniciatives legislatives populars de debò, fet clarament inconstitucional, com vostès saben, i des del meu punt de vista personal també clarament inoportú. O que simplement volen escriu-

re una clàusula, per quedar bé, sabent que no té cap mena de contingut, que no dona cap dret nou a ningú i que és buida jurídicament. Jo m'inclino a pensar, pels tecnicismes que han incorporat al text articulat, que vostès busquen simplement, una vegada més, un «quedar bé», no sé ben bé amb qui, però creuen que fan un «quedar bé» d'aquells que els és tan propi.

En qualsevol cas, si és que ho volen posar de debò –si és que ho volen posar de debò o simplement per quedar bé–, deixi'm que els digui que des del nostre punt de vista estan cometent un acte de gran irresponsabilitat política institucional. Queda clar que no és aquesta la manera de fer les coses.

I finalment, l'altre gran missatge que vostès volen donar avui és que promouen i fomenten la participació dels ciutadans i ciutadanes del nostre país, però el que els ha passat és que l'estèril proposta de reducció de 65.000 a 50.000 signatures necessàries per tirar endavant la iniciativa legislativa popular –dic «estèril» perquè la memòria mateix que vostès ens han lliurat per part d'un expert explica clarament que el nombre de signatures no és clarament determinant perquè aquestes iniciatives siguin més utilitzades per part de la ciutadania–, a vostès el que els ha passat és que s'han tornat a posar amb aquest tipus d'iniciativa en evidència davant del país, no? Se'ns diu que passar de 65.000 a 50.000 signatures és una clara demostració del compromís, amb la implicació dels ciutadans i ciutadanes, en els afers públics, no?, quan a la mateixa memòria això es relativitza, no?

El cas és que..., ho diuen tan satisfets que s'obliden que hi ha un bon nombre de gent en aquest país, a Catalunya, que viu en llocs on els serà impossible, a la pràctica, la recollida d'un nombre de signatures tan important, tan gran com aquest. De fet, dinou comarques de quaranta-una de Catalunya estan per sota dels 50.000 habitants. I què els direm, per tant, per exemple, a la gent del Pirineu o a la gent de les Terres de l'Ebre, si creuen que han de tirar endavant una iniciativa legislativa popular que els afecta en els seus territoris i no poden o tenen una dificultat pràctica objectiva per aconseguir les 50.000 signatures?

Convergència i Unió, aprofitant l'avinencesa de la seva obstinada revisió d'aquesta Llei, ha presentat una esmena que ni tan sols s'ha pres en consideració, i que creïem que podria ser d'una gran utilitat, i que és el motor central que ens ubica en una posició de no acceptar la iniciativa que vostès han plantejat avui, que consistia, com abans ha explicat bé el relator, que les comarques menys poblades necessiten menys signatures per impulsar una iniciativa legislativa popular que els afecti des d'un punt de vista territorial. Creiem que aquesta és una proposta democràtica, que és una proposta justa, i per això lamentem que no la tinguin en compte, que no l'hagin volgut incorporar.

De fet, m'atreveria a dir –acceptin el punt de crítica– que vostès són coherents, vostès el territori només el tenen per anar a passeig, no?, i aquest és el resultat que les coses vagin com van. Jo em preguntaria: de què deuen tenir por, no? Per què no volen que el territori pugui parlar, que pugui presentar també iniciatives legislatives populars? Els prego de tot cor –els ho prego de

tot cor– que reconsiderin aquest punt, almenys en aquest punt la seva posició.

I acabo, president. Aquesta proposta de reforma de la iniciativa legislativa popular és, des del nostre punt de vista, un autèntic desgavell. Volen fer un «quedar bé» per dissimular l'estat permanent de crisi que tenen, i això és veritablement molt trist. Però el que resulta ja no només trist, sinó especialment greu, és que aquests «queda bé» els fan a costa del país, a costa de la gent del país. I com podem comprendre, en això mai trobaran una força com Convergència i Unió. (*Veus de fons.*) Per construir, sempre –per construir, sempre, senyor Boada, ja ho sap–; per fomentar el desgavell, no.

És per tot el que he exposat que els comunico el vot contrari al text que avui vostès ens han portat.

Moltes gràcies, senyor president, senyor conseller, senyores i senyors diputats.

El president

En nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre senyor Antoni Comín.

El Sr. Comín Oliveres

Bé, deslliurat ja del to institucional que em tocava utilitzar en la intervenció anterior, voldria començar replicant el diputat del Partit Popular de Catalunya. Si em permeten, començo directament per les esmenes i si em quedés temps ja faria una mica el posicionament sobre el Dictamen.

Il·lustre diputat senyor Rafael López, jo és veritat que com a relator m'ho he hagut d'estudiar millor. I li diré el nombre d'esmenes que han estat acceptades, que són la 12, la 13, la 16, la 19, la 21 i la 30 –en sumen sis. El nombre d'esmenes que han estat transaccionades –la 8, la 24, la 25, la 26 i la 27. Això a l'Informe de la Ponència d'avui al matí, jo no sé si en els últims minuts hi ha hagut una modificació de l'Informe de la Ponència, suposo que no. Per tant, cinc i sis sumen onze. Però tampoc cal ara embolicar-se amb això.

Jo li preguntaria a vostè, per què em transaccionat l'esmena 8 del PP, que fa referència a l'article 1 de la Llei, que és l'article relatiu a les matèries que són objecte de la ILP? Per què ens ho va demanar el Govern? Per què ens va demanar el Govern que transaccionéssim aquest article 1, per posar un exemple? O a iniciativa dels grups parlamentaris?

Sobre la divisió de poders, miri, jo crec que això de la divisió de poders és tan seriós que sí que val la pena parar-s'hi un moment. Perquè l'esquerra, no és que estigui a favor de la divisió de poders entre els poders polítics, és que d'entrada està a favor de la divisió entre el poder polític i el poder econòmic, això per començar, per exemple. I en aquest sentit tenim en la història recent d'Espanya comparacions fàcils. Però és que a més a més també estem a favor de la divisió de poders dins del poder polític, entre el poder executiu i el poder judicial, estem a favor de la divisió de poders entre el Govern o l'oposició i el Consejo General del Poder Judicial, i estem a favor de la divisió de poders entre el Govern o l'oposició i el Banc d'Espanya, i estem a fa-

vor de la divisió de poders entre l'exèrcit i els partits polítics, etcètera. Per tant, crec que no és la millor manera d'enfocar el debat d'avui fer un debat, diguem, general sobre la divisió de poders, no?

Jo faig una rèplica conjunta en aquelles esmenes en què els dos partits de la dreta de la cambra, Convergència i Unió i el Partit Popular, coincideixen. Si m'ho permeten, començaria per la qüestió territorial. Novament, l'esmena de Convergència parla de lleis d'àmbit d'aplicació territorial inferior al conjunt de Catalunya, i en aquest cas ens diuen –ho repeteixo–: «No calen 50.000 signatures, sinó un 1 per cent de la comarca concernida, de les comarques concernides». No acceptem aquesta esmena, però jo crec que per un motiu molt senzill, senyor Homs, i és que considerem que aquest concepte és un concepte inconsistent en si mateix. És a dir, el concepte de lleis d'àmbit d'aplicació territorial inferior al conjunt de Catalunya, més enllà que una llei tingui un impacte territorial limitat a una part del país, les lleis que aprova aquest Parlament són totes elles lleis que impliquen el conjunt del país, perquè les lleis que vota aquest Parlament són lleis que aproven i voten els diputats que representen el conjunt dels ciutadans de Catalunya. Per tant, jo crec que hem d'entendre que totes les lleis del Parlament de Catalunya són lleis nacionals.

Jo..., m'estranya profundament veure que un partit com Convergència i Unió no té clar el caràcter nacional –no nacionalista, nacional– de les lleis del Parlament de Catalunya. Encara que sigui una llei relativa a la indemnització dels veïns del Carmel, és una llei nacional, la llei que vota aquest Parlament. Per tant, és una mica una contradicció *in terminis*, no?, lleis d'abast inferior al conjunt de Catalunya. És com música militar, escolti: o música o militar, o lleis nacionals o iniciatives d'àmbit territorial limitat. Però les lleis no són d'àmbit territorial limitat, independentment que altres comunitats autònomes ho tinguin. Escolti, jo no em faig responsable del que facin els altres parlaments, jo parlo de Catalunya.

A mi m'estranyaria, de veritat, senyors sobretot de Convergència, i també els senyors del PP, que es decantin per aquesta mena de cantonalisme que entén el país com una juxtaposició de comarques, una juxtaposició de vegueries sense una visió de conjunt. O m'estranyaria molt que vostès pensessin que els ciutadans de Catalunya no tenen consciència nacional i que no tenen consciència de país, i les iniciatives per afavorir els ciutadans de l'Aran poden ser signades pels ciutadans de Roses i viceversa. Escolti, hi ha solidaritat interterritorial en aquest país, o hem de convertir la ILP en una fórmula per generar disputes interterritorials en el si de Catalunya? No crec que serveixi per això la iniciativa legislativa popular, no?

Però és que encara li diré més. Escolti, a banda del que acabo d'explicar, vostès haurien de saber, senyor Homs, que ja hi ha els mecanismes necessaris per incorporar la veu del territori a la vida parlamentària, perquè, com vostè coneix molt bé, hi ha una llei que és la Llei d'organització comarcal de Catalunya. I aquesta Llei d'organització comarcal de Catalunya preveu que els consells comarcals tenen iniciativa legislativa. I si vol... Això es va aprovar l'any 87; la van aprovar vostès; ja existeix

una via per tal que el territori, en funció dels seus interessos més particulars, participi a la vida legislativa.

Si vol li llegiré, si ho trobo, aquí ho tinc, el que diu aquesta Llei. Article 37.1 –llegeixo el text refós del 2003–: «D'acord amb el que estableix l'Estatut d'autonomia els consells comarcals poden exercir la iniciativa legislativa davant del Parlament de Catalunya mitjançant la presentació de proposicions de llei». Article 37.2: «La iniciativa ha de ser adoptada per una cinquena part dels consells comarcals, com a mínim. No obstant això, la iniciativa també es pot adoptar per un nombre inferior de consells comarcals si el seu objecte es refereix a una matèria d'interès exclusiu de la comarca o les comarques respectives...», etcètera, etcètera, i a continuació es regula el procediment.

Per tant, ja hi ha una via de participació dels ens locals a través de la seva representació supramunicipal a la vida parlamentària. El nou Reglament, en l'article 100.c, diu: «Els òrgans polítics de les demarcacions supramunicipals de l'organització territorial de Catalunya» –és a dir, els consells comarcals ara mateix– «poden exercir en la forma establerta per la regulació legal corresponent la iniciativa legislativa mitjançant la presentació d'una proposició de llei». I és més –i és més–, en el futur fins i tot, i nosaltres no hi estem pas en contra, podria donar-se que els mateixos municipis com a tals tinguessin, si es regula la llei corresponent, iniciativa legislativa, senyor Homs i senyor Puig.

Per tant, contràriament al que han declarat vostès recentment, aquesta setmana, res de menyspreu al territori per part del Govern en aquesta Llei, res de res de res. És que, a més, vostès no són els representants oficials del territori, vostès no poden parlar en nom del territori, perquè el territori es defensa solet, i el territori, a vostès, no els necessita per defensar-se. Per tant, jo crec que la tergiversació de l'esperit de la Llei que vostès han intentat fer no convencerà ningú.

I passo, seguidament, amb el temps que em queda, a una qüestió que em sembla molt i molt rellevant, que és la dels setze anys, aquí, i a la dels immigrants. Sobre el tema dels immigrants, en què coincideixen novament Convergència i Unió i el Partit Popular, jo, és que, sincerament, he tingut la temptació de ni comentar-ho. Perquè a mi m'agradaria saber què els passa, a vostès, amb els immigrants. Què passa amb els immigrants? Estan per treballar i prou? Vénen a Catalunya a treballar i prou? No poden participar a la vida política de Catalunya? Tenen una visió de dretes sobre la immigració, vostès. Podria ser. No és català tot aquell que viu i treballa a Catalunya? No viuen i treballen a Catalunya els immigrants legals? No poden participar a la iniciativa legislativa? Em pregunto jo. Aquí no ens trobarem, perquè és una visió conservadora del món, senyors del PP i de Convergència i Unió, i no és la nostra; per tant, aquí no hi ha punt de trobada.

I, miri, molt semblant, en la qüestió dels setze anys. Jo entenc que el senyor Homs ha estat ocupat les últimes setmanes i no ha tingut temps de llegir la premsa. Però és que li llegiré, en aquests moments, la declaració que ha fet aquesta setmana el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, al qual vostè s'ha referit, que diu: «Estem a favor de la mesura de reduir el dret per par-

ticipar a la ILP als setze anys perquè la rebaixa de l'edat fomentarà» –literal– «la participació i la implicació dels més joves en les qüestions polítiques i socials». Per tant, escolti, si l'entitat oficial de representació de les entitats juvenils de Catalunya demana la participació dels més joves a la vida política, jo considero que com a diputat no sóc ningú per impedir-los-la, més aviat crec que els l'hem de facilitar.

Jo no vull allargar-me molt en aquest punt concret dels setze anys perquè el conseller n'ha fet esment, i prou bé i prou estona, però, escolti, vostès saben, i vostè, senyor López, ho sap perfectament, que la manca d'interès dels joves per la política és un dels mals de les nostres democràcies, aquí i a la resta d'Europa. I, per tant, com més instruments de participació política els posem a disposició, escolti, millor, perquè hem de fer comprendre, també a aquests ciutadans, que sense els ciutadans les institucions representatives no són res. I això és una manera humil –és una manera humil– de fer això. I, a més, vostè sap perfectament que amb la ILP busquem una ciutadania, i permeti'm la redundància, més ciutadana i més cívica, i que una democràcia per estar consolidada, una democràcia per ser sòlida necessita ciutadans demòcrates, perquè, si no, ens trobarem com aquests països que tenen institucions democràtiques però els seus ciutadans, demòcrates del tot, no ho són.

Per tant, jo els demanaria, més enllà del seu posicionament en relació amb aquesta Llei, que reflexionin a fons sobre la vinculació dels joves a la vida política i els mecanismes eficaços per promoure aquesta vinculació. I li ho dic amb el cor, senyor López.

I ara permeti'm una mica una ironia final. De totes maneres, el que no entenc és que per aquestes dues o tres qüestions –la ILP territorial, el tema dels setze anys, el tema de la immigració– els senyors del PP de Catalunya s'hagin atrevit novament a desmarcar-se del que sembla que són les directrius implícites del carrer Gènova. Perquè, escolti, senyor López, vostè m'entén; vostè sap que el PP de Madrid, el senyor Rajoy, han descobert fa una setmana el valor de la recollida de signatures entre els ciutadans, i si m'ho permet, jo crec que s'han convertit a l'encant de la democràcia participativa. Jo estic fascinat –fascinat–; estic, bé, realment sorprès de veure que el senyor Rajoy és el principal promotor de la participació ciutadana a Espanya. Escolti, està fet un entusiasta de la recollida de signatures, que no havíem vist ningú tan entusiasmada amb la recollida de signatures en la història de la democràcia espanyola com el senyor Rajoy. Està fet un entusiasta dels referèndums, més enllà que siguin il·legals, és a dir, tan entusiasta està que li importa gens ni mica saltar-se a la torera la Constitució espanyola per fer entrar Espanya en el paradís de la democràcia directa, per dir-ho d'alguna manera.

Escolti, se salta la Constitució quan la Constitució diu clarament, i vostè ho sap molt bé, perquè això ho hem estat discutint a la Ponència, que les lleis orgàniques no són objecte d'iniciativa legislativa popular, cosa que nosaltres hem tret de la nostra ILP. Si ens haguessin fet cas –si ens haguessin fet cas–, potser el senyor Rajoy seria constitucional, però ara d'acord amb la Llei espanyola no ho és. Se salta la Constitució espanyola dues

vegades, que té molt mèrit saltar-se dues vegades, amb una sola iniciativa política, la Constitució. Això és molt difícil i el senyor Rajoy ho ha aconseguit. Perquè diu, la Constitució, com vostè ho sap clarament, que els referèndums són una prerrogativa exclusiva del president del Govern. I, és clar, van vostès..., i justament ara que el senyor Rajoy s'ha convertit a la religió de la participació ciutadana, van i vostès no donen suport a la nostra reforma de la ILP, que precisament el que fa és flexibilitzar la participació ciutadana –i no cal que repetim–: obrim la ILP als menors de setze anys i als immigrants; reduïm les signatures; ampliem el termini de recollida; donem més protagonisme a la comissió de control; augmentem les indemnitzacions; oferim assistència jurídica a la comissió promotora; obrim la porta a la signatura electrònica, que això va ser una cosa que va agradar, almenys, a tots els grups, en aquesta ens vam posar d'acord; ampliem les institucions acreditades per fer la recollida de signatures; reduïm... –i això ho hem fet vostè i jo, aquesta transacció que de broma en dèiem «transacció López - Comín», oi?, perquè, clar...–, reduïm les matèries excloses de la ILP. Gràcies a això hauria pogut ser constitucional, la iniciativa del senyor Rajoy, si s'apliqués a la Llei espanyola, però no és el cas.

Escolti, llavors, sincerament, jo..., permeti'm una broma, jo no sé aquesta vegada quines seran les conseqüències d'aquest nou desmarcatge, perquè els últims desmarcatges han tingut un cost una mica alt. I ara vostès van i es tornen a desmarcar del senyor Rajoy..., i una contradicció així, una mica simpàtica, implícita, eh?, entre la seva actitud avui i l'activitat del PP aquests dies.

Jo, el que crec, de totes maneres, és que segurament vostès no són uns entusiastes –i ja sé que això, en veritat, no forma part del debat, però deixi'm que li ho digui, amb la confiança que ens tenim, eh?–, no són excessivament partidaris de la campanya de recollida de signatures del senyor Rajoy, i en aquest cas, si fos així, si a vostès no els entusiasmen els referèndums il·legals, en aquest cas potser sí que sigui veritat que són coherents entre la seva posició amb relació al referèndum i la seva posició avui a la Llei.

Jo aprofito els segons que em queden per explicitar una vegada més el nostre suport total a aquesta Llei perquè nosaltres creiem sincerament que –i recullo paraules del conseller– estem entrant en un nou paradigma democràtic. És a dir, la història de la democràcia és la història de la democratització; hi ha fins i tot qui diu, perquè ens entenguem, que fem un pas amb l'avenç cap a la democràcia participativa comparable al pas que va suposar passar de la democràcia censatària a la democràcia per sufragi universal.

I crec que és important entendre que la democràcia participativa no és una substitució de la democràcia representativa, sinó la combinació complementària i la combinació intel·ligent de democràcia directa i democràcia representativa. I és en aquest sentit que podem parlar del nou paradigma que estem convençuts, a base de passos petits i humils, que servirà per donar més legitimitat i més eficàcia també al nostre sistema polític.

Gràcies, senyor president.

(El Sr. López i Rueda demana per parlar.)

El president

Senyor López...

El Sr. López i Rueda

Sí, senyor president, per contradiccions...

El president

Trenta segons, si vol...

El Sr. López i Rueda

D'acord. Miri, senyor Comín..., home!, tiri menys d'argumentari, si us plau. Avui estem discutint una llei! No tiri d'argumentari! Escolti, i si té algun dubte sobre per què estem recollint signatures, ens ho pregunta, que és molt senzill. Miri, li llegiré l'article 92.1 de la Constitució: «Les decisions polítiques de transcendència especial podran ser sotmeses al referèndum consultiu de tots els ciutadans». Nosaltres estem recollint signatures perquè això es pugui complir.

Gràcies, senyor president.

El president

La senyora Teresa Aragonès, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

La Sra. Aragonès i Perales

Moltes gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats, no puc començar d'altra manera que agraint als companys de la Ponència els treballs que han fet, el rigor de les seves exposicions, així com als treballadors del Parlament, en especial al lletrat major, el senyor Pitarch, que ens ha ajudat moltíssim.

És evident que la sobirania rau en el poble. Avui dia aquesta frase no la contradiu ningú. Això és un dels principis bàsics de la democràcia. I aquest principi bàsic es transforma en un dret fonamental, que és el dret de participació.

Aquí ja comença a haver-hi algunes diferències. Quines són aquestes diferències? Doncs que aquest dret a la participació es manifesta de dues maneres: de manera directa o de manera indirecta.

Habitualment la manera indirecta de participar, que és a través de la representació, acostuma a estar bastant ben regulada. Dic «bastant» perquè tot és millorable en aquest món, però cada vegada més les democràcies formals estableixen uns mecanismes, unes lleis electorals, unes demarcacions electorals, diferents àmbits territorials, on aquesta representativitat, doncs, queda perfectament regulada.

Però ens trobem que en el cas de la democràcia directa això a vegades ja fa una mica més de mal. A vegades aquesta democràcia indirecta es torna rebel, aquesta democràcia directa es torna punyent, i els polítics, diguem-ne, instal·lats a vegades són «reacis» a dir: «Escoltem què vol el poble, què vol la gent del poble».

Doncs, nosaltres, que en aquests moments donem suport al Govern, que formem part del Govern, som capaçs de tirar endavant una llei que dona més veu di-

rectament a la gent. Nosaltres estem a favor de la representació directa i de donar la veu directament als ciutadans.

I per què ho dic, això? Doncs, ho dic perquè tenim la desgràcia que Catalunya sigui l'última comunitat autònoma que va aprovar una llei d'iniciativa legislativa popular, l'any 95, quan ja totes les altres comunitats en tenien. I, a més a més, la va aprovar després dels grans esforços que sobretot Esquerra Republicana de Catalunya, però també Iniciativa per Catalunya, va fer presentant iniciatives de llei i proposicions no de llei en aquest sentit. Finalment, l'any 95 es va aprovar una llei que, francament, deixava bastant a desitjar. I què fem ara? Fem allò que quan estàvem a l'oposició demanàvem; és a dir, millorem la llei que tenim actualment.

La manera de millorar-la ja s'ha explicat a bastament: incrementant i facilitant la participació dels ciutadans. Com s'incrementa i com es facilita aquesta participació? En primer lloc, augmentant, ampliant les persones legitimades per exercir el seu dret d'iniciativa. I aquí..., ho sento, senyors de l'oposició, però estic absolutament en desacord amb vostès: com és possible que les persones que viuen i treballen a Catalunya, però que han nascut fora de Catalunya, però que hi viuen i que s'hi quedaran, sobretot que s'hi quedaran –perquè això ho hem de tenir clar–, han vingut a treballar aquí i vénen a quedar-s'hi..., aquestes persones han de tenir els mateixos drets que els que han nascut aquí. De moment, els donem el dret a presentar signatures i a tenir aquesta iniciativa, però això haurà d'anar avançant.

Per tant, em sembla absolutament fora de lloc que vostès ens demanin que aquells ciutadans que es veuran afectats per allò que legisli el Parlament no tinguin ni tan sols el dret d'expressar-se amb una simple signatura.

I, senyor Homs, és que em mira d'una manera..., i els joves...? Si us plau!, però, com pot ser? (*Remor de veus.*) Ai, ai, ai, senyor Homs..., ai!, des que té tota la gallina vostè ja no és el mateix. (*Rialles.*)

El president

Podem tornar al debat, senyora diputada? Senyors diputats, senyores diputades...

La Sra. Aragonès i Perales

Perdoni. Miri, les joventuts del meu Partit ja fa molts anys que demanen la majoria d'edat al setze anys. Quan jo era jove, i els tenia, que ja militava en política, també ho havia demanat. Com no podem ara no recolzar això?

Però és que, a més a més, no demanem la majoria d'edat, que ja..., espero que tinguem ocasió de parlar-ne. Demanem que simplement puguin afegir la seva firma en un projecte que la majoria de la seva ciutadania pensa que és bo per al país. Doncs, deixem que s'expressin, deixem que participin, donem-los aquesta oportunitat, fem confiança amb aquesta joventut, que molta gent diu que són joventuts «passotes», que no es preocupen, tenim força joventut que participa amb el voluntariat, que té unes actituds extremadament positives, compromeses... Només faltaria que no els deixem posar una firma quan les anem a recollir i quan tenen, ells, tantes iniciatives.

Però és que a més a més vostè ha parlat que aquesta Llei no portava a res i que això era un desgavell. Miri, com que sóc nova en aquesta legislatura m'he de llegir les intervencions de les legislatures passades quan justament es parlava de millorar aquesta Llei. I, francament, m'he fet un tip de riure –m'he fet un tip de riure–, perquè... (*rialles*), és que és veritat... A la tercera legislatura decau la Llei d'iniciativa popular. Saben què vol dir decaure? Els diputats ho sabem tot. Els ciutadans no ho sé. «Decaure» vol dir que el Parlament no ho ha treballat, no ho ha posat en marxa i que s'ha acabat la legislatura sense tramitar-se. Doncs, el partit que governava en aquell moment no hi devia tenir gaire interès!

A la següent legislatura, a la cinquena... A la cinquena l'argument encara és més bo, perquè el seu representant argumenta que com que falta un any i mig per acabar la legislatura i aquesta Llei podria ser important..., sap què?, deixem-la per a la propera! I es queda tan ample i hi vota en contra.

En fi, jo crec que, després d'aquests antecedents, i després d'haver demostrar aquest interès per a la participació ciutadana, que ara ens diguin que determinats territoris tinguin dret a fer una llei o a proposar una llei d'abast nacional, amb tot l'enrenou que això pugui suposar d'enfrontament entre territoris..., perquè, senyor Homs, vostè sap perfectament que la gràcia dels polítics, i la gràcia de mirar la política de manera completa és saber posar..., evitar conflictes entre territoris, que allò que afavoreix a uns, a vegades, no acabava d'afavorir els altres. I, per tant, el que no hem de fer és impulsar la competència entre aquests territoris en qüestions que podrien arribar a estar enfrontades. Per tant, jo crec que els seus arguments, francament, estan suficientment rebuts.

Només voldria fer un petit èmfasi sobre un punt que potser ja l'hem remarcat, però que jo crec que és important, i és la indemnització per despesa. La democràcia es basa també en els recursos, en l'economia. No podem dir que hi ha democràcia si a aquelles persones que l'han d'exercir no els donem els mecanismes i els recursos necessaris per a exercir-la. I, per tant, és evident que feia falta, si de veritat ens creiem que la ciutadania ha de tenir dret i pot participar proposant iniciatives legislatives, els hem de donar els recursos perquè això sigui possible. I aquest recurs és aquesta petita indemnització que hem posat de 0,64 cèntims per a cada signatura.

Jo crec que serà una bona llei. Jo crec que a partir d'aquí estic segura que tindrem moltes més iniciatives ciutadanes que podran arribar al Parlament, no només les tres que ja hem vist. Crec, a més a més, que aquesta Llei s'ha fet amb molt seny. I aquí he d'agrair un cop més els treballs de la resta de companys, diputats i lletrats del Parlament, perquè han sabut integrar tot allò que ens venia des del Govern i que podria tenir un caire reglamentístic –ho hem pogut integrar en el Reglament del Parlament–, i, per tant, ens queda perfectament definit l'aspecte polític en la Llei, l'aspecte reglamentístic en el Reglament del Parlament.

Jo crec que he dit el que havia de dir. Els demano que reconsiderin la seva posició. I, sobretot al Partit Popular, jo no sé... –ara li ho demanaré senyor López– si el

senyor Piqué vindrà a votar o no, perquè potser no votarà la Llei d'iniciativa popular –no sé si ara vindrà–, però, segons els mitjans de comunicació, aquest matí el senyor Piqué recollia signatures a Llavanes... (*veus de fons*), o aquesta tarda. Per tant, espero que..., ho dec haver entès malament. A vegades, vostè ja sap que... Per tant, doncs, jo..., no ho sé..., senyor representant del Partit Popular, jo crec que vostès tenen un problema. (*Remor de veus.*) Jo crec que vostès han de pensar en els ciutadans que els han votat, en els ciutadans que els han escollit, que són ciutadans catalans, i que esperen que no facin aquest seguidisme incondicional que fan de les directrius que els vénen de Madrid i que els fan estar amb una postura parlamentària, jo comprenc que difícil, però, des d'aquí –i miri, ho diu una representant d'Esquerra Republicana–, els desitjo molta sort en aquesta situació en què es troben.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, l'illustre senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, voldria expressar la satisfacció pel fet que la primera Llei que aprova aquest Parlament l'any 2006 sigui una llei que té per objectiu augmentar i millorar la participació ciutadana, en definitiva, la relació de la ciutadania amb aquest Parlament. Perquè aquest és un instrument, un mecanisme fonamental del sistema democràtic malgrat que en aquests moments hi ha qui l'està desprestigiant i intenta manipular-lo contra l'autogovern de Catalunya i contra la capacitat del poble català de votar el seu Estatut i decidir, democràticament, el seu futur.

Potser val la pena aclarir que iniciativa legislativa popular no vol dir iniciativa legislativa al servei dels interessos partidistes del Partit Popular, sinó que vol dir iniciativa legislativa que neix del poble, que ve de la ciutadania.

En segon lloc, una constatació: la Llei de 1995 va néixer setze anys després que l'Estatut d'autonomia del 79 ho fes possible. Ha estat, doncs, una curiosa manera d'aprofitar les possibilitats d'autogovern, deixant passar els anys sense fer-ho. El Grup en nom del qual parlo i també el d'Esquerra Republicana han mantingut al llarg d'aquests anys una actitud constant de reclamar i proposar la iniciativa legislativa popular. El PSUC ja ho plantejà l'any 1985 i Iniciativa hi tornà el 91 i el 92. I el 92, el diputat que ho va defensar avui ho ha defensat com a conseller... –ironies o grandesa de la democràcia–, allò que no va ser possible aconseguir l'any 92, perquè Convergència i Unió va dir que no, avui el conseller Joan Saura ho ha pogut proposar com a Projecte de Llei del Govern. Convergència i Unió ho va retardar fins a l'any 95 i després es tornà a oposar a les propostes, com les d'Iniciativa, de modificar la Llei l'any 98. Ara el Govern ha plantejat un projecte molt més agosarat i participatiu, que supera clarament el model del 95.

Avui hauria de ser un dia de satisfacció per a aquest Parlament, perquè ampliem els col·lectius amb els quals aquest Parlament es pot relacionar i ampliem els col·lectius que poden fer propostes davant d'aquest Parlament. Evidentment, els nois i noies a partir dels setze anys.

Com es pot oposar algú a fomentar els usos democràtics entre la gent més jove? Com s'hi pot oposar gent que ve del Consell Nacional de la Joventut a fer que apropem la política a la gent jove, quan sabem tots que és un problema real, que no es resol en base a aquesta Llei –ho sabem–, però aquest és un mecanisme més dels que aquest Parlament pot posar en marxa. Resulta que als setze anys es té capacitat, per exemple, per temes que estan subjectes al dret penal; en canvi, els joves a partir de setze anys no serien capaços de discernir si volen donar suport a una iniciativa legislativa popular. Evidentment, els joves poden fer molt per Catalunya, i una de les coses que poden fer, entre moltíssimes d'altres, és ajudar aquest Parlament a legislar presentant iniciatives de legislativa popular.

I les persones que resideixen legalment al nostre país, els nostre conciutadans, els nostres veïns, que estan legalment a Catalunya, als nostres pobles i ciutats, no poden signar perquè es presenti una proposició, aquí, d'iniciativa legislativa popular?

Jo, sincerament, no ho acabo d'entendre. No acabo d'entendre que hàgim aconseguit arrencar del Govern central importants competències en immigració amb el nou Estatut i que, en canvi, no hi hagi unanimitat aquí a l'hora d'entendre que a més a més de la política d'integració, de la política que té relació amb els permisos de treball, una manera d'arrelar la gent al país és fer que aquest Parlament també sigui el seu.

Per altra banda, ja s'ha dit: es limiten les matèries excloses, es rebaixa de 65.000 a 50.000 el nombre de signatures, es donen més facilitats, més terminis... En definitiva, més facilitats per tirar endavant la proposta. I s'incorporen, com també s'ha dit, algunes de les novetats que vénen del nou Reglament a l'hora de facilitar la compareixença dels promotors o a l'hora de permetre la retirada de la proposta en cas que el promotor, com va passar amb la iniciativa legislativa popular sobre incineració, considerin que no es compleixen les funcions per a les quals la van presentar. Bé.

S'ha dit que això és per quedar bé. Jo crec que hi ha una cosa que és bastant pitjor que quedar bé, que és quedar retratat. I avui la dreta ha quedat retratada, perquè, en definitiva, no volen que els joves de més de setze anys puguin participar en la ILP i no volen que els immigrants que viuen a casa nostra puguin participar en la ILP.

Jo crec que va bé, que és saludable per a aquest Parlament, que de tant en tant es recordi que al costat d'altres línies divisòries també n'hi ha una de fonamental, que és entre la dreta i l'esquerra. I avui sí que tothom ha quedat ben retratat des d'aquest punt de vista.

Discriminació dels territoris, no sensibilitat cap als territoris... Això, què vol dir? Que Convergència i Unió mentre ha governat ha discriminat els territoris? Perquè, és clar, mentre no hi va haver iniciativa legislativa popular, aquest mecanisme no hi era. Quan es va fer, no es va introduir, i després no es va modificar. Jo crec

que és important remarcar que aquest és un parlament nacional, que tots els ciutadans i ciutadanes de Catalunya són iguals. I jo demano una mica més de valoració de la ciutadania. Què vol dir? Que només ens movem per interessos personals immediats? S'han citat les Terres de l'Ebre! És que no hi va haver milers i milers de persones de tot Catalunya que es van moure contra el transvasament? O és que això només afectava les Terres de l'Ebre?

Aquest era un tema nacional i funciona un mecanisme que a la gent –i ho reclamo amb una mica de respecte– de la regió metropolitana també els interessa què passa al Pirineu o què passa a les Terres de l'Ebre. I més quan la mateixa legislació –i s'ha dit– preveu mecanisme a través dels consells comarcals en el fet que un únic consell comarcal pot presentar una proposició. I se'n dirà: «Això és institucional, no és popular». Home!, però és molt fàcil establir mecanismes per part del Consell Comarcal pertinent per recollir l'opinió de la gent. I, és més, aquest Projecte de Llei preveu que en sis mesos hi haurà una iniciativa en aquest sentit.

Finalment, agraïments a la Ponència, al relator, als lletrats, al Departament de Relacions Institucionals que ha impulsat aquest Projecte, a la Direcció General de Participació, al director general –en Quim Brugué– i al seu equip, als promotors d'altres ILP que han ajudat a l'hora de millorar aquesta Llei. I, en definitiva, constatar que avui fem un pas més en la recerca de fórmules que enforteixin el sistema democràtic.

Moltes gràcies.

El president

Cridarem a votació.

(Pausa llarga. El Sr. Puig i Godes demana per parlar.)

Senyor Puig...

El Sr. Puig i Godes

Sí, senyor president, per demanar votació separada de les esmenes 2, 3, 4, 9, 11, 12, 13, 15, 17, 18, 20 i 21.

El president

Aquestes esmenes del Grup Parlamentari Popular, separades. I als articles, alguna votació separada o no? *(Pausa.)* No cal.

(Pausa llarga.)

Passem, doncs, a la votació de les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. En primer lloc, votarem les que ha demanat el Grup de Convergència i Unió, que són la 2, 3, 4, 9, 11, 12, 13, 15, 17, 18, 20 i 21. Votem aquestes.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 59 vots a favor i 73 vots en contra.

Votarem ara la resta d'esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, llevat de la transaccional, que votarem després.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 14 vots a favor i 118 vots en contra.

Passem ara a la votació de les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. No hi ha votació separada en aquest cas... Doncs, les votarem totes conjuntament.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 59 vots a favor i 73 vots en contra.

Abans de votar el Dictamen, votàrem l'esmena transaccional del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya amb els tres grups parlamentaris, Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana, Iniciativa per Catalunya Verds.

Comença la votació de la transaccional.

Aquesta esmena transaccional ha estat aprovada per 132 vots a favor.

Farem ara la votació del conjunt del Dictamen. D'acord amb l'article 118.1 del Reglament, aquesta votació requereix el vot favorable de la majoria absoluta en una votació final sobre el conjunt del text.

Comença la votació.

Setanta-dos vots a favor i 59 vots en contra. Per tant, s'ha assolit la majoria absoluta i resta aprovat el Projecte de llei de la iniciativa legislativa popular.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política de concerts educatius (tram. 300-01010/07)

El següent punt de l'ordre del dia és el segon, i és la interpellació al Consell Executiu sobre la política de concerts educatius. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula per a la seva exposició l'honorable senyora Irene Rigau.

(Remor de veus. Pausa.)

Senyora diputada... Senyora diputada, té la paraula.

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, senyors i senyores diputades, la interpellació que avui el nostre Grup, de Convergència i Unió, presenta..., ja està anunciada la seva intenció: és parlar, en aquesta sessió, de la política de concerts. I, tot i que l'enunciat és ample, vostè ja sap, perquè ho hem comentat amb la seva conselleria abans, bàsicament en quins dels punts avui volem interpellar el Govern.

I a l'hora de fer aquesta interpellació ens preguntem si la política de concerts en si és un problema, ens preguntem si és que és un problema l'existència de més de mil centres concertats, si és que la Llei actual és un problema, i a totes aquestes preguntes la resposta és «no»: no és un problema l'existència dels centres concertats, com no ho és de la Llei vigent.

On és el problema, senyora consellera, que ens porta avui a fer aquesta interpellació? Doncs miri, el problema és el Govern. El problema no és el concert, sinó els

críters que aplica el Govern per a la seva continuïtat i/o no-renovació.

Mil quatre-cents centres escolars a Catalunya estan en perill, en veuen perillar la gratuïtat. Sí senyor. Vostès, senyora consellera, han creat un greu problema de credibilitat de la política del Govern i un greu problema en el respecte a la Llei. No és la primera vegada. Vostès han creat una gran incertesa als titulars i als professors d'aquests centres. Vostès desorienten les famílies sobre la gratuïtat de l'oferta de l'any que ve, del curs escolar que ve. Vostès han deixat en una situació ben crítica i desorientada 400.000 alumnes, 1.400 centres, perquè els han deixat, ara per ara, sense garanties de gratuïtat futures.

Sotmetre els centres a una inseguretat jurídica com la que en aquests moments s'està vivint és simplement un gran acte de desgovern i de mala gestió. Com han de triar les escoles, senyora consellera, les famílies el curs vinent? Pensant que tindran un any de gratuïtat, o pensant que en tindran quatre? És en aquests moments que ningú sap com serà resolta aquesta qüestió, que tot el sector a Catalunya està més que neguitós i està, sobretot, preocupat per la manca de solidesa de la seva gestió.

Vostès han fet un raonament que es pot entendre col·loquialment. Diu: «Si ara toca renovar, però d'aquí a pocs mesos tindrem una nova llei i aquesta llei preveu una pròrroga, apliquem aquesta previsió». Es pot aplicar una previsió d'una futura llei, si ara no és vigent, quan tenim en joc interessos tan importants? Vostè sap que el projecte de LOE –i així ho esmenta la Resolució– preveu una disposició addicional; però ara es pot aplicar?, podem prendre ara una decisió deixant subjecte que serà vàlida en el moment que s'aprovi la llei, quan pel mig tenim un dret reconegut i vigent que toca renovar ara per a quatre anys els concerts?

Senyora consellera, té base legal, la decisió que ha pres? Té un informe jurídic que l'avalua? Jo crec que no, i espero poder-li-ho demostrar, perquè vostè m'ha d'explicar –i crec que tota la cambra ho necessita i el sector ho necessita– per què estan incomplint el Decret de l'any 1993, modificat posteriorment l'any 97. Allà queda clar com es fa i en quin moment es fa la renovació periòdica dels concerts. Què passarà, senyora consellera, si un jutge deixa en suspens aquesta Resolució i els centres han confiat en la consellera? No tindran ni renovació ni pròrroga, estaran en un buit altament preocupant.

És previsible, senyora consellera, que aquesta Resolució es recorri –suposo que vostè ho ha pensat–, perquè té una gran feblesa jurídica. És més, ja s'ha recorregut; ja s'ha recorregut, perquè s'ha interposat un recurs contenciós administratiu, que no és el primer, i vostè sap que no serà el primer a ser guanyat previsiblement, perquè en aquells que s'hi ha posat, quan la norma no ha estat ben feta, per desgràcia, el Govern de Catalunya ha quedat molt mal parat.

Dèiem que el problema no és la Llei, perquè la Llei diu el que diu. El problema és el Govern; un govern que vol insistentment incomplir les previsions legals. L'article 35 del Decret de l'any 93 és ben clar, i és un decret que emana d'un decret del Govern central, fruit d'una llei orgànica; per tant, estem parlant d'una norma de rang

molt important. I explica perfectament que durant el mes de gener de l'any que s'extingeix el concert procedeix tornar-ne a sol·licitar la renovació. I l'Administració pot revocar-ho, evidentment, si no es compleixen els criteris, evidentment; però hi ha un dret reconegut que s'ha de poder aplicar.

Però, és més: estem ja en vigílies del nou període de la preinscripció, i l'article 102 d'aquest Decret que vostès ara també estan incomplint diu ben clar que el conseller/consellera procedirà a l'aprovació o denegació d'aquestes renovacions abans no s'hagi obert el període de preinscripció. Senyora consellera, ara estem ja al mes de febrer; ha de sortir la resolució de la preinscripció. Sabrem quins centres tenen oferta gratuïta en iniciar la preinscripció? Com? En base a un projecte de llei que, anant bé, estarà aprovat el 20 de març, i abans del 20 de març s'haurà d'haver tancat ja la preinscripció? Senyora consellera, coneix el calendari al Senat de la Llei?, i que ha de tornar al Congrés i, a més, s'ha de publicar en el BOE? Sap que aquests calendaris no lliuen? Sap que té un buit legal molt important? Estem a finals del mes..., ja ha passat el mes de gener. Què hauria passat si les escoles haguessin fet cas de la seva Resolució? Sortosament, les escoles, els titulars s'han assessorat i han desoït el que diu la Resolució i han dit: «No renunciem al dret», i la Resolució no ho diu, la Resolució no invita, senyora consellera, a acollir-se a aquest dret. El que passa, que vostès mateixos tenen uns dubtes jurídics importants i han dit: «Un mal menor... Doncs, que ho demanin». Però ha estat a instàncies dels mateixos titulars.

Ja és ben trist haver-se de protegir del mateix Govern, perquè, senyora consellera, vostès ho sap perfectament, que si aquests centres no ho arriben a presentar, teníem un gran problema. Què pensa fer? Prorrogar irregularment aquests concerts, d'acord amb una resolució que no té una base jurídica gens sòlida, o renovar reglamentàriament d'acord amb la Llei?

Nosaltres, des del nostre Grup, li hem de demanar, i m'atreviria a dir exigir, senyora consellera, que renovi. Que renovi els concerts per quatre anys, que compleixi la Llei vigent i que puguem començar la preinscripció en pau.

Vostè, per un moment, imagini's, senyora consellera, faci un cert esforç imaginatiu, què passaria si s'apliqués una resolució semblant a altres àmbits, a l'àmbit penitenciari, a l'àmbit tributari, a l'àmbit penal; com que es modificarà la norma, jo ja aplico la modificació ara. No, no, jo haig de pagar els impostos d'acord amb el que marca ara la Llei, encara que m'hagin anunciat o estigui en tràmit una rebaixa d'un determinat impost.

Per què Educació no manté aquesta seguretat jurídica? Doncs perquè el problema, ja li ho he dit, no és la Llei; el problema és el Govern, que no ha acceptat mai les normes de joc derivades de l'article 27, que està intentant de moltes maneres modificar aquestes normes. Què ha passat amb els decrets de preinscripció? Que s'han hagut de rectificar les competències de les oficines municipals d'escolarització, que vostè sabia perfectament que no eren legals, però tot i això va haver de ser un recurs qui fes modificar aquesta norma.

Senyora consellera, com pensa resoldre ara mateix aquest problema que té? Jo, en nom del meu Grup, li demano que retiri aquesta Resolució abans que no l'hi retiri un tribunal.

Gràcies, senyor president. Gràcies per la seva atenció, senyora consellera, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula l'honorable consellera d'Educació, senyora Marta Cid.

La consellera d'Educació (Sra. Marta Cid i Pañella)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Honorable diputada, em satisfà enormement, de veritat, que es tingui interès, vostè i el seu Grup Parlamentari, que parléssim de política de concerts educatius. I em plau molt perquè ja fa mesos que des del Departament, amb l'objectiu de bastir un sistema educatiu gratuït i de qualitat, i que tingui la confiança de la ciutadania, i que assegurí la igualtat d'oportunitats, l'equitat, l'equilibri territorial i la cohesió social, doncs, hi estem treballant a bastament.

El nostre sistema educatiu, evidentment, compta amb una àmplia xarxa de centres de titularitat privada, com vostè deia, que, acollits al règim de concert, han demostrat una inequívoca voluntat social en la prestació de servei educatiu. Però vostè ja sap que altres vegades jo ho he dit, que nosaltres creiem que és possible acabar amb la dualitat amb què s'ha utilitzat històricament això de públic - concertat, i anar cap a la construcció d'un servei públic educatiu que empari la totalitat dels centres sostinguts amb fons públics. Però tot això que ens satisfaria parlar amb vostè i que realment crec que és de l'interès de la cambra, de la societat i fins i tot de temes d'actualitat avui, no és el que m'ha plantejat. No és d'això del que li interessa a vostè parlar avui, eh? A vostè li interessa parlar avui d'una resolució d'Educació, de la 3.667, de 2005, que marca la pròrroga d'un any del concert educatiu, que jo entenc la interpretació que vostè en fa, però que vostè també apunta en la seva intervenció l'excepcionalitat del moment, i, per tant, la interpretació en aquest sentit i la decisió que pugui prendre el Departament d'Educació.

I escolti, deixi'm dir-li una cosa; a mi m'hauria agradat parlar del que li he dit abans, no d'això que m'ha plantejat vostè, tot i que, evidentment, vostè em pot plantejar tot el que cregui convenient, eh? Però entenc la seva posició, i que vostè ha de treure, doncs, punta a totes les qüestions que cregui convenient que puguin ser de desgast del Govern, però miri, la LOE, que vostè diu que està en tramitació, certament està en tramitació, introdueix uns canvis, si s'aprova en els termes que en aquests moments ja està, pel que fa a la regulació dels concerts, que és una regulació molt diferent. Si renovem els concerts durant quatre anys, no podrem aplicar aquesta nova normativa durant quatre anys. La LOE dona marge per establir nova normativa a Catalunya respecte als concerts; la LOE vincula el concert a tota una sèrie de qüestions com són la programació, etcètera; el concert es vincula a les necessitats educatives. És a dir, hi ha tot un seguit de qüestions que, a més a més, recull explí-

citament la pròrroga, amb una transitòria de dos anys. Ho recull explícitament.

Repeteix, entenc que vostè em faci avui aquesta interpellació, el que passa és que tampoc jo no crec que n'hi hagi per fer-ho tan gruixut, perquè el Projecte de Llei, que ja està aprovat pel Ple del Congrés de Diputats i que està seguint una tramitació parlamentària, és evident que podem esperar que s'acordi aquesta pròrroga i que en aquest moment el que nosaltres hem de vetllar és per no perjudicar l'interès general, per assegurar i donar tranquil·litat a tothom, cosa que vostè ha posat en dubte des d'aquesta tribuna i ha dit que hem portat a la confusió milers i milers de famílies i no sé quants de centres. Doncs no és així –doncs no és així. Escolti, miri, hi ha una reunió del dia 29 de desembre –i vostè en té les dades, perquè, com també ha dit aquí, ens les va demanar i les hi vam facilitar, faltaria més! I vostè sap que el dia 29 de desembre nosaltres ens vam reunir, en tant que Departament d'Educació, amb les entitats patronals corresponents, que els vam posar a sobre de la taula i els vam informar d'aquesta situació, i que, evidentment, en el transcurs d'aquesta reunió, nosaltres els vam informar del com i del perquè. I el que diu l'Ordre que nosaltres hem tret és que assegurem la continuïtat del concert amb tota l'oferta que s'ha fet igual durant tot aquest any passat.

Per tant, el que pugui passar d'ajust de grups és el que passa tots els anys –és el que passa tots els anys. Ara, vostè el que m'està dient és: la pròrroga que la LOE permet és fins a dos anys, però si vostè ara renova els concerts amb els criteris existents d'una llei que es veurà substituïda, eh?, no sabem si durant la prescripció, si amb posterioritat a la prescripció ni quan, perquè ni vostè ni jo ho sabem, el que estem és compromentent la política educativa d'aquest país –no dic d'aquest Govern, honorable diputada, dic d'aquest país– durant els pròxims quatre anys. I això té tant de sentit comú, tant, que ho han entès fins i tot els centres que tenim concertats. I miri si ho han entès, que igual que jo també vostè té, doncs miri, l'Escola Cristiana de Catalunya informa els seus associats, que són el 75 per cent d'aquestes escoles que tenim concertades, que els recomana que signin aquesta pròrroga que el Departament d'Educació els demana, tot i que també els aconsella, com nosaltres els vam dir, que poden presentar tots els papers que creguin convenients si creuen que així estan més tranquils. I nosaltres, evidentment, els hem donat registre d'entrada i farem... (*Remor de veus.*) Home, evidentment, però escolti'm, és que estem fent el que hem de fer; ho fem amb transparència, ho fem amb tranquil·litat, ho fem parlant amb les parts implicades, tenim un molt bon clima d'entesa entre totes les parts. I ara vostè el que fa és vindre a qüestionar aquí un acord al qual hem arribat amb tota tranquil·litat, perquè precisament entenen –entenen– que no seria lògic que el que es desprèn d'una llei no pugui ser aplicat a casa nostra fins d'aquí a quatre anys.

Escolti'm, una qüestió, si vol, que li deixo per al final –i acabo–, tinc informe jurídic? Sí, honorable diputada, el tinc; perquè, a més a més, n'hi ha antecedents, en altres qüestions i en altres situacions, d'haver aplicat i publicat normes que no es veien emparades si no era per un decret que complia el seu procediment amb pos-

terioritat al que s'havia resolt o al que s'estava aplicant a la pràctica. I no ho feia aquest Govern, ho feien vostès. I no entro ni a posar els exemples ni a dir si ho feien o no amb sentit comú. Segurament també ho devien fer amb sentit comú, perquè és cert, ja ens diran si ho recorre qui ho hagi de recórrer si el que estem fent és de rebut o no. Jo li puc dir que és de sentit comú, segur. I així ho entén tothom. I entenc també que d'un polític, o d'un responsable polític d'un govern, s'espera que prengui decisions amb sentit comú.

Gràcies.

El president

Senyora Irene Rigau, pot fer la rèplica.

La Sra. Rigau i Oliver

Senyora consellera, el sentit comú ha d'estar ratificat per la legalitat. Vostè em vol parlar d'un decret que nosaltres vam publicar, el nostre Govern, amb relació a la iniciativa experimental per poder ser generalitzada davant d'una no previsió legal. Jo el que li demano és que respecti la Llei vigent i, per tant, no puc comparar de cap manera les dues iniciatives.

A veure, senyora consellera, jo, per evitar fer aquesta interpellació, vaig demanar, d'acord amb el Reglament de la cambra, l'expedient. Això que vostè en diu un acord és una convocatòria que el dia 27 de desembre, l'endemà de Sant Esteve, envien als titulars perquè el dia 29 es puguin reunir. Fixi's, eh? Tant, que hi va haver una entitat que no va poder-hi ser perquè en plenes vacances escolars és ideal convocar les escoles –és ideal. Sap que el dia que els van convocar, per acordar suposadament aquesta Resolució, vostè ja havia tramès al DOGC la Resolució? Quin acord és aquest, si la Resolució surt publicada amb data 30? Vostès els ho van notificar, i la gent és educada i diu: «Ens ho notifiquen; gràcies, ja farem el que hem de fer». Vostè d'això en diu un acord, senyora consellera?

Vostè diu un «informe jurídic» a això que vostès, en demanar-li jo l'expedient, es deuria veure obligada a demanar, que és una nota que no té ni capçalera, ni signatura, ni data, elaborada amb posterioritat, perquè comença a parlar de l'exposició de motius de la Resolució publicada? Haurem de demanar l'empara a la cambra, senyor president, si resulta que hi ha un informe jurídic que no ens ha sigut lliurat i ens han lliurat un paper que no és un informe jurídic? En què quedem, senyora consellera? Si hi ha informe i ens l'ha negat, demano l'empara a la cambra; si això és l'informe, l'haig de suspendre, perquè qualsevol estudiant de primer de dret sap que això no té cap validesa perquè ni està signat, ni té data, ni té segell, i està fet amb posterioritat a la Resolució. Si vostè em diu que és un acord l'informe que el director general li fa, perquè me'l trametin, suposo, alhora que jo el demano... Perquè en aquesta carpeta, senyores i senyors diputats, no hi havia ni el càlcul econòmic de què representa la pròrroga i no la renovació, no hi havia el càlcul de calendari de la preinscripció escolar i saber si coincidirà amb els tràmits de llei o no, no hi ha cap paper signat per cap tribunal..., perdó, per cap titular, per evitar que això vagi als tribunals i tingui validesa. Per desgràcia, ja és en els tribunals.

Senyora consellera, aquest informe que vostè m'ha lliurat, fet a posteriori al 24 de gener, dia que jo el demano, diu: «Les entitats patronals presents van manifestar la seva reserva amb relació al fet, donada la insuficient seguretat jurídica que té la proposta». I vostès, certament, em diuen: «Oh!, l'Escola Cristiana –i l'utilitzen, i a mi em sap greu perquè a mi no m'agrada parlar amb nom i cognom per no perjudicar ningú...» Perdoni, quan diu que ho avalen, l'Escola Cristiana els diu perfectament que han estat moltes i nombroses les consultes respecte a la legalitat de l'esmentada, i per tant «recomanem a tots els centres concertats sol·licitar la renovació del concert». Per tant, diu, escolti, aquesta Resolució està publicada, hem consultat els nostres assessors... Perquè, quan volia que els consultessin, els assessors legals, si els convoquen el 27 per al 29, i ja han enviat la Resolució al *Diari Oficial*, senyora consellera. No està ben feta, aquesta Resolució. I vostè em diu: «és de sentit comú». No, el que és de sentit comú, abans que res, és respectar la legalitat vigent. I vostè, senyora consellera, sap perfectament que no és igual tenir un any de gratuïtat assegurada que tenir-ne quatre; que no és igual tenir un any de treball que tenir quatre anys reservat i mantingut el lloc de treball. I per a una família no és el mateix –no és el mateix– sol·licitar una plaça sense saber quina continuïtat tindrà la gratuïtat o bé en un any. El Decret de preinscripció, o la Resolució, la norma que vostè estigui preparant ha de tenir un calendari que garanteixi aquest dret; sinó tindrem un mal inici de curs, tindrem un desgovern i sobretot una il·legalitat important.

Jo em felicito que ara vostè descobreixi que els centres públics i els concertats formen part d'aquest servei global que a la LODE ja estava reconegut, i que sempre Convergència i Unió ha fet balanç d'aquest model dual. Me n'alegro, perquè abans era un tema de dretes i d'esquerres; ara ja no, ara és un tema de servei educatiu. Sigui quina sigui la titularitat dels centres, el que aquest servei ha de garantir és el respecte de drets i la legalitat. Les lleis no es fan per a un any. Aquesta Llei, vostè mateixa va dir que volia que durés vint-i-cinc anys. Doncs, tranquil·la, apliquem-la quan toqui, no cal que l'apliquem abans d'hora. Perquè la LOE, senyora consellera...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Rigau i Oliver

...no està aprovada; el que està aprovat i vigent en aquests moments és la LODE. I ningú sap si aquesta Disposició addicional –acabo, senyor president– serà aprovada o no, perquè les majories del Senat tots sabem que no són les mateixes del Congrés, i podem tenir un gran buit legal. Recordar-li que en el Senat es van aprovar tres-centes esmenes diferents de les que havien sortit del Congrés. Senyora consellera –senyora consellera–, respecti la Llei.

Gràcies, senyor president.

El president

Pot fer la rèplica l'honorable consellera.

La consellera d'Educació

Gràcies, senyor president. Miri, jo li he de dir que, en primer lloc, no ho retirarem, eh?, no ho retirarem. En tot cas, si hi ha un recurs als tribunals, ja esperarem què és el que dictaminen; igual que estem rebent ara el que dictaminen els tribunals del que li requerien quan governava el seu partit, doncs, ja arribarà en el seu moment. I no ho retirarem, perquè jo en el fons el que li vull plantejar i el que jo em pregunto és: què li preocupa, a vostè? Què els preocupa, a vostès, dels quatre anys o d'un any? Què els preocupa? Perquè li puc assegurar que aquests centres amb què hem parlat... Jo he utilitzat el de l'Escola Cristiana... Perquè vostè diu: «Jo no utilitzo noms...» Deu ser avui, perquè vostè parla en nom de 1.400 centres, de la inseguretat de no sé quantes famílies... I jo, el que li trec aquí són dades i escrits concrets de com ha entès tothom quina era la situació. Els hem assegurat que podran fer la mateixa oferta que han fet aquest curs. Durant un any! No tenen cap por de sotmetre's al Decret en posterior a la LOE que regula els concerts; no en tenen cap por. Sap algun sector que en tingui, de por –i vulgui recórrer aquesta Resolució– que siguin valorats amb uns criteris diferents per a ser concertats? Qui els vol assegurar els quatre anys de concerts a aquests que tenen cert respecte als canvis que la LOE introduirà? És això, honorable diputada, el que els preocupa? Doncs, miri, a nosaltres, el que ens preocupa és el bé de tothom, de tota la ciutadania, de totes les famílies, del sistema públic d'educació. I que ja sigui aquest Govern, com el que vingui després, no tingui les mans lligades, podent-se fer d'una altra manera.

I vostè m'ha dit: «El sentit comú ha de ser ratificat per la legalitat». Doncs, escolti, jo, que he actuat amb sentit comú. Vostè em diu que la legalitat vigent no m'ho permet; doncs, per això tenim tots els nostres instruments per a fer casar el sentit comú amb la legalitat. I si vostè em reconeix que la legalitat està faltada de sentit comú, doncs en lloc de posar-hi inseguretat jurídica, busqui-hi solucions, com nosaltres hem fet amb aquesta relació i reunió. Per cert, no em parli de dates, honorable diputada; nosaltres convoquem en voltes de Nadal, perquè treballem; vostès convocaven abans de les eleccions per a firmar convenis.

(Veus de «Molt bé!»)

El president

Bé...

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política lingüística (tram. 300-01007/07)

El tercer punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la política lingüística. El senyor Rafel López té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, senyora consellera..., senyor Bargalló, avui

fem la interpellació sobre bilingüisme, el que nosaltres considerem bilingüisme, i em sembla important fer-la. I sobretot la fem després d'una sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, em sembla que bastant aclaridora; una sentència que el que ve a dir és que hi ha alguns aspectes obscurs de la política lingüística que està aplicant en aquests moments el Govern de la Generalitat, i, per tant, s'han de posar sobre la taula i s'han de clarificar.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

Miri, avui jo no vindré a parlar aquí de bilingüisme només, o de llengua, que em sembla un tema interessant; no parlaré sobre llengua. I li dic per què. Vostè, sempre que passa alguna cosa –i avui la senyora consellera d'Educació ha fet unes declaracions en aquest sentit–, quan surt algun tema d'aquest tipus, quan algú es queixa, quan es presenten, quan hi ha una sentència del Tribunal Superior de Justícia –amb tot el que vol dir això, una sentència del Tribunal Superior de Justícia–, hem d'escoltar algunes frases una mica impactants.

Per exemple, escoltem les frases del senyor Huguet, que despatxava alguns casos dient que això forma part d'una campanya d'intoxicació; del senyor Nadal, que en una altra sentència del Tribunal Superior de Justícia, tan sols del 5 de desembre de l'any passat, deia que el Govern vol deixar clar que no estarà per aquestes campanyes de provocació –imagini's, una sentència del Tribunal Superior de Justícia!–, i que si hi ha algun tipus de campanya política per desacreditar la política lingüística de la Generalitat –avui la senyora consellera també ha parlat d'aquest tema–, i vostè, senyor Bargalló... –senyora consellera...–, i vostè, senyor Bargalló, també despatxava alguns casos dient que ens trobem davant d'una campanya immoral, o fins i tot que no podem parlar que a Catalunya hi hagi un conflicte lingüístic.

Home, senyor Bargalló, estem d'acord. Ja li ho dic jo: a Catalunya no hi ha cap conflicte lingüístic. Però és que nosaltres mai hem plantejat un conflicte lingüístic a Catalunya. I quan vostè diu..., quan algú presenta una queixa davant dels tribunals i els tribunals li donen la raó, i quan vostè diu: «No, és que a Catalunya no hi ha cap conflicte lingüístic», se li veu el llautó. I se li veu el llautó, perquè dintre del seu catalanisme nacionalista veiem el que vol dir.

Sap què vol dir «un conflicte lingüístic»? Voldria dir que hi han dues comunitats enfrontades. I no és cert, no hi han dues comunitats enfrontades. Del que es tracta..., i des del nostre punt de vista d'un catalanisme liberal, un catalanisme cívic, el que hi ha és una manca de respecte a alguns drets i a algunes llibertats de ciutadans i ciutadanes de Catalunya. Només això. No parlem de conflicte lingüístic, no parlem ni tan sols de llengua, ni de català, ni de castellà, sinó que del que estem parlant, el que estem reivindicant quan parlem d'una societat bilingüe i una societat multicultural és precisament això: dels drets i les llibertats de molts ciutadans i moltes ciutadanes de Catalunya. I quan parlem de bilingüisme, parlem del reconeixement efectiu de la Catalunya real, parlem del reconeixement de la riquesa i de la pluralitat de la nostra terra. Per cert, parlem de la Ca-

talunya plural. Vostès, tant que volen parlar de l'Espanya plural..., parlem també de la Catalunya plural, de la Catalunya diversa, d'una Catalunya on el bilingüisme és efectivament la base d'una identitat, de la nostra identitat diferenciada. Així de simple –així de simple. És que no hi ha re més –no hi ha re més– a buscar.

Ara bé, curiosament és així de simple, però no és tan fàcil; és simple, però no és senzill. Perquè és simple quan la Llei de política lingüística vigent, al seu article 21.2, ens diu que els infants tenen dret a rebre el primer ensenyament en llur llengua habitual. És així de simple. I és simple quan el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya obliga la Generalitat que doni opció –fixi's, que doni opció– als nens i nenes de fins a vuit anys a ser educats en la seva llengua materna. I afirma que seria també molt senzill, perquè és molt senzill, complir aquesta obligació afegint en les matrícules una casella per indicar l'idioma que prefereixen els pares. I com a exemple d'aquesta senzillesa, la Sentència diu: «La tècnica de les caselles en l'imprès de la sol·licitud la utilitza el Departament sense cap objecció, per exemple, per facilitar l'exercici d'un altre dret: el relatiu al tipus d'ensenyament religiós que desitgen els pares per als seus fills». Per cert, que curiós!, podem ser molt multiculturals religiosament, però no podem ser-ho lingüísticament. Ben curiós! Es veu que el primer és molt progrés i el segon deu ser molt reaccionari.

Això és molt senzill. Ho entén tothom, senyor conseller, tothom menys vostès, que ho fan tan complicat. I ho fan molt complicat, per exemple, quan des de la conselleria d'Educació es diu davant dels mitjans que la incorporació d'una casella relativa a l'idioma en els impresos no faria més –atenció!– que obrir la porta a la segregació lingüística en les escoles. Ho fan complicat! Quan el cap de Gabinet de la consellera –que, per cert, la senyora consellera d'Educació fins avui no havia parlat del tema– diu que els mitjans necessaris per fer efectius els drets lingüístics dels nens no passen necessàriament per posar una casella, diu que n'hi pot haver uns altres.

Segregació? Assegurar una llibertat i un dret..., recollida a la Declaració universal dels drets humans, a la Constitució europea, a la Constitució espanyola, al nostre Estatut i a la nostra Llei de política lingüística, és segregar? Potser, doncs, que vagin a Nacions Unides, perquè allà no s'han assabentat bé de la perversitat d'aquest dret a escollir.

Des de quan la capacitat d'elecció dels ciutadans és segregar? Des de quan la capacitat d'exercir els drets dels ciutadans és segregar? Des de quan la capacitat d'exercir les llibertats dels ciutadans és segregar? Només en la ment d'un intervencionisme pur i dur, d'algú que creu que està per sobre dels ciutadans, que pot valorar les seves decisions i vetllar perquè, pobrissons meus, els ciutadans no saben el que els convé, només des d'aquest punt de vista es pot pensar que el dret a decidir i a escollir és segregar. Perquè no ho veiem només en la política lingüística. Per exemple, si els ciutadans han de tenir capacitat d'escollir, i ara ho hem vist en la darrera interpellació, centre escolar, estem segregant. Si els ciutadans han de tenir capacitat d'escollir classes de religió a l'escola, estem segregant. Si els ciu-

tadans han de tenir capacitat d'elegir, com molt bé diu la Llei, llengua en la primera educació, estem segregant.

Però és que, encara no ens recuperem d'aquesta paradoxal interpretació de drets i llibertats ciutadanes en clau nacional i no pas individual, ens assabentem que la cosa no acaba aquí i que encara vostès ho volen fer més complicat. Ens assabentem, per exemple, que a alguns col·legis de Catalunya no es dona castellà a l'educació primària. I la senyora consellera d'Educació ho despatxa dient que els alumnes, sí, ja tenen set hores i quinze minuts de llengua castellana, distribuïts setmanalment en estructures comunes, tallers, jocs dirigits i l'educació física. En resum, que això del castellà ja es dona al gimnàs. Vaja!, al gimnàs? Home, la pregunta és: és al gimnàs on hem de garantir els drets lingüístics dels ciutadans? És al gimnàs on hem de garantir les llibertats i els drets dels ciutadans? Amb tots els respectes, senyor Bargalló, al gimnàs hem de garantir la salut dels ciutadans, no pas la salut de les llengües.

Perquè fixi's bé quina cosa més curiosa. Catalunya té un gran problema de fracàs escolar –un gran problema de fracàs escolar. El darrer informe PISA –el darrer informe PISA– ens diu taxativament que un dels principals problemes de Catalunya és la comprensió lectora i l'escriptura dels nens. Vostè ens pot dir que, donant castellà a l'escola, aquests nens podran tenir una major comprensió lectora...? No ho podran tenir –no ho podran tenir. Per això, el que s'ha de fer, per exemple, és enfortir el currículum de català i el currículum en castellà.

Però ara estem veient amb preocupació, senyor Bargalló, que el que és normal en la societat, el que és un fet de normalitat, no és normal per al Departament. Ara, el Departament s'ha espantat perquè entre un 20 i un 30 per cent de les escoles fan classes en castellà –això, considerant, senyor Bargalló, que estan inclosos a l'assignatura de castellà–, i el Departament ja està corrent per tallar de soca-rel el que considera aquesta anormalitat. Per exemple, han creat la figura del coordinador lingüístic d'interculturalitat i de cohesió social, que sembla més un nom amb una gran pompositat, quasi de títol nobiliari de les monarquies del segle XVIII, que un títol d'una persona de l'Administració actual.

Però, és més, és que aquesta figura del coordinador lingüístic, amb l'ajuda de dos alumnes per classe, assenyalen els docents que no compleixin la normativa lingüística –dos alumnes per classe. És a dir, quan un dels principals problemes de Catalunya és el fracàs escolar, correm per fer normatives lingüístiques i ens oblidem... Per exemple, on està el Pla de xoc contra el fracàs escolar que vostè en aquest Parlament va anunciar el gener del 2004? On està, per exemple, el Llibre blanc sobre el fracàs escolar que fa un any es va dir, al Pacte per la internacionalització de l'economia catalana, que es tindria el febrer? No, això es veu que no corre pressa. Quan un dels problemes principals de la nostra educació és la manca d'autoritat, la manca de capacitat i la manca d'autoritat del professorat, el que fem és: ara, que els nois controlin els nostres professors. On estan les mesures per reforçar l'autoritat dels professors a les aules, per reforçar la capacitat que tenen els professors a les aules? I, sobretot, on està la llibertat de càtedra de l'article 20.1.c de la LODE perquè els professors, per

necessitats pedagògiques, puguin aplicar la llengua que creguin més convenient?

I veiem altres anormalitats, que en teoria han de ser normals, però que vostès ho converteixen en anormalitats. Per què, per exemple, a la convocatòria de subvencions per a associacions de pares i mares d'alumnes perquè organitzin el servei d'acollida matinal, es llegeix que en totes aquestes activitats la llengua d'ús només serà la catalana? Per què, per exemple, quan parlem de la salut, el que fem –mirin que hi han problemes a la salut al nostre país, mirin que hi ha problemes!– és controlar, és veure, és investigar en quina llengua parlen els metges i els seus pacients, és mirar i controlar en quina llengua escriuen els historials mèdics. Que, per cert, nosaltres estem encara esperant que la senyora consellera de sanitat vingui a aquest Parlament a explicar aquestes irregularitats.

Per tant, senyor Bargalló, no es tracta d'un tema de llengua –no es tracta d'un tema de llengua. No es tracta d'un tema de conflicte lingüístic. No. Es tracta d'un tema de drets i de llibertats. I li prego, li puguem, com a mínim des del nostre Grup, senyor Bargalló, que no tingui por dels drets, i sobretot no tingui por de la llibertat dels catalans.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor López. L'honorable conseller primer, senyor Bargalló, té la paraula per al torn de rèplica.

El conseller primer (Sr. Josep Bargalló Valls)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyor diputat, li puc assegurar que, des de la desaparició del franquisme, l'única vegada que he tingut por pels meus drets i les meves llibertats va ser amb el darrer Govern del Partit Popular a l'Estat espanyol. Però fora d'aquí, la resta de les vegades he confiat completament en les lleis i en la seva aplicació correcta.

Miri, el model... Jo, amb vostè, podria estar d'acord en el to, en les reflexions i en el plantejament del començament de la seva intervenció; en el final, ha exposat un calaix de sastre, diguem-ne, d'aquelles acusacions falses que, iniciades per un mitjà de Madrid i seguides per d'altres, i en aquests moments, en aquesta setmana, dutes a terme pel Partit Popular en el Congrés, en el Senat, en el Parlament de Catalunya i en diversos ajuntaments, no he de creure que de manera casual apunten cap allò que el portaveu del Grup Parlamentari del Partit Popular al Congrés dels Diputats en va dir «la persecució del castellà a Catalunya».

Si ens oblidem d'això últim, que jo li he de dir que si vol hi dedicaré un moment..., però davant la falsedat i la reiteració de la falsedat, que és una tàctica goebbiana que sempre sol tenir èxit en primer moment, poca cosa hi pots fer si vols parlar de la veritat, tret de dir que el que cal fer és una immersió en la realitat. Vagin pels carrers de Catalunya –vagin pels carrers de Catalunya–, per les escoles de Catalunya, pels hospitals de Catalunya, llegeixin els diaris de Catalunya, escoltin les ràdios de Catalunya, mirin les televisions de Catalunya, i ja està, no cal més –no cal més.

Bé, nosaltres som un país que té una realitat lingüística que avui fa que sigui impossible ser monolingüe a Catalunya. Avui no es pot ser monolingüe a Catalunya. És a dir, no es pot viure a Catalunya sabent una llengua ni es pot viure a Catalunya parlant les vint-i-quatre hores una llengua i escoltant les vint-i-quatre hores una llengua. No es pot. Aleshores, si assumim això –si assumim això–, la política lingüística és molt fàcil. Si hi ha qui no ho assumeix, si hi ha qui pretén parlar vint-i-quatre hores només en una llengua, escoltar vint-i-quatre hores només en una llengua, viure vint-i-quatre hores només amb una llengua, aleshores evidentment que la realitat topa amb aquesta voluntat. A la Catalunya del segle XXI ningú pot viure només en català ni ningú pot viure només en castellà. Jo sé que pot sobtar, això, per exemple a Madrid, però en la Catalunya del segle XXI ningú pot viure només escoltant castellà, només mirant castellà, només parlant en castellà, com no pot viure només parlant en català, només mirant català, només escoltant català. No ho pot fer. Però tenim una societat que és la que és, per sort –per sort–, no la que voldrien alguns monolingües.

I això ho hem aconseguit de maneres molts diferents. A Ensenyament a través d'un model, que és un model d'immersió lingüística i d'una única xarxa per a criteris lingüístics. Aquest model, que hi és des del començament –que hi és des del començament–, ha tingut, segons en quines legislatures, el suport majoritari d'aquesta cambra, i segons en quines, l'unànim. Sap quina diferència hi ha entre el suport majoritari d'aquesta cambra o l'unànim? El canvi de criteris del Partit Popular en aquest tema segons la legislatura –el canvi de criteri del Partit Popular en aquest tema segons la legislatura. La resta de grups tots hi hem estat d'acord. Aquesta ha estat una política duta a terme a l'escola pels anteriors governs de Convergència i Unió que jo defenso i defensaré sempre –aquesta ha estat una política duta a terme pels anteriors governs de Convergència i Unió que jo defenso i defensaré sempre–, amb algun matís en un moment concret, però, escolti, la política la defensaré sempre, que és una única xarxa a Catalunya per motius lingüístics.

Jo no vull dues xarxes a Catalunya diferents i diferenciades per motius lingüístics. On n'hi ha? Al Quebec, per exemple, però no crec que vulguin vostès la que hi ha al Quebec, perquè el que hi ha al Quebec és una xarxa monolingüe en francès –monolingüe en francès–, nosaltres no la tenim monolingüe en català, i una xarxa monolingüe en anglès, que va a extingir-se perquè allí només hi podien anar els alumnes fills de pares que havien anat a la xarxa anglesa. La cosa és un embut que porta, al final, a la desaparició. Jo no vull això. I és la tria que es va fer al País Basc, la que per motius sociolingüístics al País Basc van creure convenient, però és una xarxa doble que a Catalunya ens faria molt de mal, perquè crearia alumnes que es podrien pensar que es pot ser monolingüe i perquè, a més a més, en tot cas, potser beneficiaria certes elits socials, perquè a Catalunya conèixer a la perfecció totes dues llengües, ser competent en totes dues llengües és un dret social, dret que no podem negar a ningú, i és un dret social necessari perquè les persones puguin desenvolupar-se amb llibertat en la societat i puguin accedir en la societat a tot

arreu on vulguin accedir, i potser hi ha certa elit social que ja hi accedeix de naixement o per compte corrent familiar, però la societat en general té dret a accedir a tot arreu. I la llengua és, a Catalunya, un dret social, i no podem negar el dret social. I a Catalunya això s'ha fet a través del procés d'immersió lingüística a l'escola. S'ha fet així, hi hem convingut tots, i hi han convingut experts internacionals en pedagogia, i ho ha reconegut la Unió Europea, que és un procés correcte, i és un procés que la Unió Europea ha avaluat com dels millors d'Europa, i és un procés en què..., tots els experts internacionals en pedagogia han dit que, evidentment, estan d'acord en els drets individuals dels infants. Aquest és el nostre model.

I és un model, li hi insisteixo, que dona els resultats que dona. En les avaluacions fetes per l'Estat a Catalunya la capacitat lectora és la mateixa o una mica més alta que a la resta de l'Estat, i en català és igual que en castellà. Vostè em deurà dir: «És que la capacitat lectora de l'Estat espanyol no és la que voldríem». D'acord. «La capacitat lectora a Catalunya no és la que voldríem.» D'acord. «La capacitat lectora en castellà a Catalunya no és la que voldríem.» D'acord. «La capacitat lectora en català a Catalunya no és la que voldríem.» D'acord. Però queda molt clar en totes les dades d'avaluació del sistema educatiu fetes per instàncies europees i instàncies de l'Estat que no hi ha diferència de competència en castellà a Catalunya i de competència en castellà a l'Estat i que no hi ha diferència a Catalunya de competència en castellà i de competència en català. I això avala també la validesa del sistema d'immersió lingüística, i això també és un aval científic de la validesa del sistema d'immersió lingüística.

Jo no li diré si hi ha campanyes o no. Sí que li puc dir, i sí que li puc dir perquè és cert, perquè és una dada objectiva, que sempre que es debat a nivell d'Estat una qüestió important per a la definició, per al futur de Catalunya surt aquest tema, sempre, i sempre per l'ordre que abans li he dit: primer a la premsa, després a partits polítics, i a Catalunya depèn de com funciona aquest Parlament, amb partits que estan aquí o amb forces que no són partits i són fora. Ha depès d'això.

Escolti, nosaltres no ens posarem nerviosos, perquè nosaltres el que fem és aplicar la Llei. Miri, al final, jo li puc dir una cosa, ja no ben bé com a Govern: jo aplico la Llei fil per randa, i és una llei que no vaig votar –i és una llei que no vaig votar. I, per què l'aplico fil per randa? Perquè és la Llei aprovada pel Parlament de Catalunya i és la meva obligació. I la sentència d'ahir del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya donava la raó a la petició d'un pare que demanava una cosa que ja es fa a l'escola aquella, perquè la mateixa sentència diu que ja s'hi fa, el que el pare demanava per a aquell alumne, i la mateixa sentència avala la immersió lingüística –la mateixa sentència avala la immersió lingüística.

El vicepresident primer

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller primer

Del tema del Departament de Salut només li explicaré una cosa molt concreta. Al que vostè fa referència és a

l'execució d'un conveni signat el darrer trimestre del 2003 en el darrer Govern, conveni del qual nosaltres no plantejem cap dubte i continuem l'execució, conveni que té a veure també amb l'eficiència del tracte de l'Administració sanitària amb els usuaris. I, si hi ha algun dubte, si algú el tingués, en aquest moment hem encarregat a l'Agència Catalana de Protecció de Dades que analitzi tot el procés per si en algun moment es va alterar el degut compliment de la Llei, que creiem que no. Però, ho torno a dir, és un conveni signat per l'anterior Govern que nosaltres reconeixem i en continuem l'execució, i sempre amb la voluntat de millorar el servei a l'usuari, perquè el malalt...

El vicepresident primer

Senyor conseller...

El conseller primer

...també té molts altres drets...

El vicepresident primer

Li recordo que...

El conseller primer

...i aquest n'és un.

El vicepresident primer

...té el torn de rèplica, encara. Gràcies, senyor conseller. Senyor López, té la paraula.

El Sr. López i Rueda

Senyor conseller, a banda que s'ha deixat les notes, suposo que ara li aniran bé per apuntar... (*Veus de fons.*) Bé, però serveix per apuntar, igualment.

Senyor Bargalló, jo crec que parlem de dues coses diferents. Vull dir, vostè o no m'ha sabut contestar o no m'ha volgut contestar; és l'única conclusió que puc treure. Perquè vostè ha fet una anàlisi de la pluralitat de Catalunya; és que hi estem d'acord, estem absolutament d'acord. El que passa és que, a mi, el que em preocupa, sobretot el que em preocupa, és que quan hi han uns pares o unes mares, i parlem de ciutadans i ciutadanes d'aquest país, que posen davant dels jutges una situació que creuen que viola els seus drets i llibertats, i li recordo que jo no li parlo de llengües, li parlo de drets i de llibertats de la gent, de seguida parlem de campanyes. No parlem d'això; parlem, per exemple, de l'article 21.2 de la Llei de política lingüística. Diu: «És que aplico una llei que jo no vaig votar». Home!, per descomptat, malament aniríem si el conseller primer del Govern de la Generalitat no aplicués una llei simplement perquè no la van votar o digués que la Llei és massa restrictiva. No, vostè ha d'aplicar les lleis. És que té quatre sentències en un any que li diuen que no s'aplica, aquesta Llei. Té quatre sentències del Tribunal Superior de Justícia que li diuen que és molt fàcil assegurar un dret bàsic dels ciutadans. No parlem d'altra cosa que d'un dret bàsic dels ciutadans.

Vostè em diu..., de mentides. Home!, és que nosaltres veiem amb molta preocupació alguns aspectes. És ve-

ritat o no és veritat, la implicació, com dèiem, dels alumnes a l'hora d'avaluar en quina llengua parlen els professors. Home!, si vol, li puc llegir el que diu el pla de cohesió de llengua: «Per complimentar-la heu de posar un 1 en la casella que correspongui o un 0,5 si us diuen que ho fan en ambdues llengües». Això és el que diu –això és el que diu. Però és que vostès donen als alumnes el poder d'avaluar els professors. Jo agraeixo, senyor conseller, que vostè ens hagi parlat una mica –una mica–, ens hagi perfilat el tema dels expedients mèdics, perquè fins ara ningú havia parlat en aquest Parlament d'aquest tema. És molt greu –és molt greu– que ningú hagi vingut a aquest Parlament a parlar d'aquest tema.

Per tant, escolti, jo ja li ho dic: no és cert que hi hagi un conflicte lingüístic; el cert és que actualment la política lingüística de la Generalitat, el que és la planificació de la política lingüística de la Generalitat, es fa per sobre de drets i llibertats bàsiques dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya. I això és així. I, a més, vostès fan uns mecanismes, per exemple quan parlem de la llengua a l'escola, que són el peix que es mossega la cua. Diuen: «No; aquell pare que vulgui escolaritzar el seu fill en castellà a primària..., el que farem és donar-li classes per separat». Ho diuen vostès, ho diu el senyor Mundó: «Farem classes per separat». I quan els pares els pregunten: «Escolti, no hi ha un dret que diu que nosaltres tenim dret que els nostres fills s'escolaritzin en la primera llengua?», sap que els diu el Departament d'Educació? «Home!, sí que existeix, però millor que no, perquè, és clar, el seu fill tindria classes per separat, i, per tant, se sentiria marginat». Home, és clar, si l'han posat vostès, aquest mètode entre cometes «pedagògic»! Per tant, ho hauríem de revisar una mica.

I quan parlem de política lingüística, nosaltres estem a favor, i ho diem i ho hem dit per activa i per passiva, de fomentar el català. El català s'ha de fomentar, perquè és la llengua minoritària de Catalunya. El que no podem fer, senyor Bargalló, és fomentar el català traient àmbits d'actuació al castellà. Perquè tot això, ja n'hem parlat moltes vegades, ve d'una concepció teòrica, una concepció teòrica per què el bilingüisme perfecte no existeix, per què qualsevol bilingüisme és un pas entre un monolingüisme i un altre monolingüisme. Nosaltres creiem que això és fals, i creiem, per tant, que el que hem de fer és donar resposta als drets i llibertats dels ciutadans, és donar resposta a la realitat de Catalunya, que la realitat de Catalunya no és una anormalitat que s'ha de treure. Que hi hagi un 10 o un 20 per cent de classes en castellà no és cap anormalitat, que els nois parlin en català al pati de l'escola no és cap anormalitat, que els metges parlin en castellà amb els seus pacients no és cap anormalitat; tot això no són anormalitats. I que no podem construir la llengua, la llengua pròpia de Catalunya, el català, en contra d'una altra llengua que també és pròpia de molts catalans i catalanes, com és el castellà.

Gràcies, senyor conseller, senyors consellers, senyors diputats, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor López. Conseller Bargalló, té la paraula.

El conseller primer

Gràcies, senyor president. A mi em sembla que no sé si parlem de coses diferents, segurament voldríem arribar a situacions finals diferents, eh?, i això a vegades ens traeix. Miri, a vostè l'ha traït una cosa, entenc que ha estat una traïció: vostè ha dit que el català era la llengua minoritària de Catalunya. Si vostè parla de llengües en conceptes de majoritari i minoritari –si parla de llengües en conceptes de majoritari i minoritari–, vostè si estigués en un govern i fes aplicacions de política lingüística des de la concepció d'allò que és majoritari allò que és minoritari, en política lingüística es poden fer moltes maleses. Les llengües si existeixen en una societat no són minoritàries i majoritàries, són de la societat. I les llengües poden ser minoritzades, que és diferent, és a dir que han tingut polítiques que les han volgut fer minoritàries. I el català ha tingut al llarg de la història moltes polítiques de minorització. Les polítiques han de ser d'igualtat, d'igualtat social. I, per tant, per arribar a la igualtat social hi ha d'haver en cada àmbit accions polítiques que hi condueixin.

Ja sé que vostès són liberals o liberalistes, però en qüestions de llengua no es pot deixar la llengua ni al mercat ni culpabilitzar l'ús o la situació d'una llengua en l'individu. Hi han dos opcions liberals: una deixa la llengua al mercat, cadascú que faci el que vulgui, i el que vulgui, faci el que faci sobre la llengua; l'altra és deixar la llengua en l'elecció només de l'individu. Però, hi insisteixo, el poder públic ha de garantir que, en una societat que té dues llengües i que les dues són llengües d'ús social, i que les dues formen part del dret del ciutadà i de la ciutadana en aquella societat, tot ciutadà i ciutadana sigui competent en les dues llengües.

I aquesta garantia té en cada àmbit una acció concreta. I en l'àmbit de l'ensenyament, hi torno a insistir, per nosaltres no són classes separades, no són centres separats. I nosaltres apliquem la Llei i l'apliquem bé, perquè si l'apliquéssim malament i el Tribunal Superior de Justícia digués que l'apliquéssim malament ens hauria obligat a fer unes accions, que no ens hi ha obligat. Perquè nosaltres acatem la Sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, com no pot ser d'altra manera, i el que fem ho fem acatant la Sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. No vulgui vostè explicar que hi ha un govern que no acata sentències de tribunals, perquè estem en un règim de poder legislatiu, executiu, que ens impediria fer-ho, i no ho volem fer, a més a més.

Per tant, complim la Llei, complim les sentències, fem allò que és pedagògicament més correcte i fem allò a què moralment i políticament estem obligats, que és formar els nostres ciutadans i ciutadanes amb plena competència en les dues llengües, a través del procés pedagògic que ens sembla més correcte i que ha estat avaluat internacionalment com el més correcte en la nostra societat. I és el que fem. Que en algun lloc, en algun moment algú no ho aplica bé? Doncs, si en algun lloc, en algun moment algú no ho aplica bé, hi actuem. Que això fa que algun pare, alguna mare en algun moment cregui que no se li aplica bé? Doncs, si algun pare o alguna mare creu això, hi actuem i, si no, finalment,

el sistema també, el Tribunal per acabar dictaminant, com el cas d'ahir, si al final hi ha un desacord.

I no passa res, no passa absolutament res, perquè no tenim ni persecució del castellà, ni conflicte lingüístic, ni un govern que ara faci una política diferent i lingüística del que ha fet la Generalitat en tota la història moderna, ni un govern que faci una política lingüística que no té consens polític, social i científic; no, no. Fem la política que s'ha fet en aquest país, que és la que té consens social, polític i lingüístic, i que és la que s'ha de fer perquè el país sigui millor, i perquè no hi hagi ni llengües minoritàries ni majoritàries, ni minoritzades ni majoritzades, sinó llengües lliures en una societat lliure. I és el que fem.

I el que intentaríem demanar és que, ja sabem que això pot ser difícil d'entendre a no sé on, perquè a més la llengua és sentiment, i jugant políticament amb el sentiment es pot fer més incidència negativa o es pot fer més mal, però justament demanaríem que qui està aquí i ho sap que ho expliqui. Aquí no es persegueix el castellà.

El vicepresident primer

Senyor conseller...

El conseller primer

Gràcies, senyor president. Aquí no es persegueixen les llengües. Fa molts anys que a Catalunya es va acabar la història que es podien perseguir les llengües, fa molts anys que a l'Estat espanyol es va acabar la història que es podien perseguir les llengües.

I, a més a més, li puc assegurar que a nivell personal n'he sentit i n'he llegit de molt grosses, i que en algun d'aquest diaris que abans he comentat m'han acusat de ser l'instigador d'una ràtzia lingüística, de ser un perseguidor de llengües. Li puc assegurar que quan ho he llegit he pensat que quina sort de viure en un estat de llibertats que es puguin dir aquestes mentides tranquil·lament sense que passi res, perquè la veritat...

El vicepresident primer

Senyor conseller...

El conseller primer

...estava en el carrer i la mentida pot estar en el diari.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Interpелlació al Consell Executiu sobre la reforma del Consorci per a la Normalització Lingüística (tram. 300-01011/07)

El quart punt de l'ordre del dia és la interpелlació del Consell Executiu sobre la reforma del Consorci per a la Normalització Lingüística. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Camats.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. En tot cas, nosaltres volem interpellar l'honorable conseller sobre un tema que té bastant a veure amb el que acabem de parlar i que és el tema de la llengua i d'un dels instruments principals que ha fet que avui puguem parlar, que a Catalunya puguem parlar amb tranquil·litat les dues llengües, català i castellà, al carrer, i sobretot que ha donat instruments i que ha permès que molta gent que va arribar a casa nostra sense tenir l'habilitat en la llengua catalana pogués finalment o pugui avui finalment desenvolupar-la i pugui, per tant, parlar-la.

És simptomàtic que el Consorci tingui el nom de Consorci per a la Normalització Lingüística, quan en el fons això el que demostra és que hi ha una situació..., que partim d'una situació de normalitat i que, segons el nostre parer, és una situació que no ha variat.

Per nosaltres, a diferència del Partit Popular o de l'interpellant anterior, no és normal la situació que vivim al nostre país amb relació a la llengua, i tampoc és normal que amb relació a la llengua tinguem debats com el que acabem de sentir, no és normal que la nostra llengua, que la llengua del nostre país no pugui ser entesa per tothom, que no pugui ser parlada per tothom, i en tot cas que hi hagi qui pensi que encara és un element folklòric, que es pot aprendre o no, com aprendre a ballar.

Per tant, com que la situació malauradament encara no és normalitzada, hem de mantenir instruments com el Consorci per a la Normalització Lingüística, que en el seu moment ja ens va semblar, i de fet en això hem coincidit tots, que és un encert com a instrument, pel que suposa de xarxa única de col·laboració entre ajuntaments i Govern de la Generalitat, pel que suposa d'objectius de fer créixer el coneixement; per tant, de donar eines, de fer classes a les persones que arriben o a les persones que no han tingut l'oportunitat d'aprendre el català en el seu ensenyament, perquè ho fa a través del territori amb el millor instrument que ho podem fer, que és a través dels ajuntaments, i, per tant, coneixent la realitat de cada lloc, i sobretot perquè no es limita només a l'aprenentatge o a l'ensenyament, sinó també al foment i a construir un entorn favorable al foment de l'ús, a través, doncs, de diverses activitats, de l'animació cultural pròpia al voltant dels centres del Consorci, de traduccions o d'instruments més a l'abast d'aquells que volem fer servir el català en aquells usos en què a vegades és difícil, com fer servir documents jurídics o documents en l'ús regular de la societat.

Al llarg de la història del Consorci hi han hagut diverses interpellacions, i en el darrer període legislatiu diverses mocions del nostre Grup Parlamentari, i també d'Esquerra Republicana, demanant una revisió de les funcions del Consorci, sobretot amb la urgència d'adequar-les a una realitat que anava canviant, i sobretot d'adequar un instrument que no s'ajustava ja als que havien sigut els seus objectius originaris, atès que la situació variava.

Una mica en la línia d'aquesta necessitat d'impulsar-lo, i sobretot sent conscients que una de les principals demandes que en aquell moment a l'anterior legislatura fèiem, que era la necessitat d'incrementar el seu pres-

supost, per tant, de donar-li més recursos, s'ha complert, i per tant, sabent que aquesta, que és la part més crematòria o crematística del tema, ja l'hem solucionada, anem a perfilar més els continguts del Consorci.

A nosaltres ens interessa parlar del que d'una altra manera ben diferent s'ha comentat en l'anterior interpellació, i és en quina realitat viu avui la nostra llengua i en quina realitat ha de treballar un consorci que promou l'ensenyament de la llengua catalana i el seu foment i ús. Perquè ens ha semblat bastant simplista l'anàlisi que es feia des del Grup Popular, parlant d'una societat exclusivament bilingüe, parlant només de castellano-parlants o només de catalanoparlants com si això fos una realitat que avui és real o existent a casa nostra. Avui a Catalunya hi ha gent que té prioritàriament la llengua catalana com a pròpia, identitària o com d'ús normal, hi ha gent que té prioritàriament la llengua castellana i hi ha una multiplicitat de situacions i de barreges en funció dels contextos en què aquestes persones es desenvolupen. La llengua no marca el cent per cent de l'actitud o de l'ús en la societat o en els diferents estaments, sinó que és el context, és l'interlocutor, és el lloc on es troba cadascú el que finalment acaba determinant o modulant molt l'ús que en fa cadascú. Perquè hi ha un 84 per cent de persones al nostre país que creuen com a pròpia només una de les dues llengües, però no tenim un 84 per cent de persones que només facin servir una de les dues llengües. Crec que també és important tenir en compte –sobretot aquells més pessimistes que quan parlem de llengua auguren la desaparició de l'una o de l'altra– que això de moment no sembla que hagi de passar. És a dir, si tenim en compte que entre el grup de les persones que parlen castellà el traspàs al català és possible i que es fa en un 10 per cent, això vol dir que aquells auguris més pessimistes que deien que el català aniria retrocedint poden tenir certa esperança. I per tant, no cal que ens creguem aquests auguris tan pessimistes. Però tampoc els ha de preocupar a aquells que mantenen la llengua castellana com a pròpia, en el sentit que aquí ningú els està arraconant.

Per tant, certa complexitat de la situació en què vivim..., i ens sembla, per tant, una anàlisi força simplista el que es feia abans. En tot cas, el que segur que no podem afavorir és la generació de guetos lingüístics o de comunitats tancades en què tota la vida, tot l'ensenyament o tot el desenvolupament de la persona es faci en una llengua o en l'altra. En això la realitat és molt tossuda i ens ensenya que per viure a Catalunya el fonamental és tenir l'habilitat en les dues llengües, conèixer les dues llengües i, per tant, ser capaç de viure, de treballar, de divertir-se en les dues llengües, perquè aquesta és la nostra realitat. I això segurament només és possible si hi ha gent que es manté en la llengua catalana. Només si hi ha gent que només parla català, si es manté en certa postura ferma en el manteniment del català com a llengua pròpia, aconseguim aquest traspàs de parlants d'una llengua a l'altra. I en això és fonamental el paper que tenen les institucions, en tant que garants d'aquest espai propi de la llengua catalana.

A nosaltres ens sembla que en això una de les institucions claus, i de fet s'ha dit abans, és l'escola. I, tal com s'ha comentat també, el procés d'immersió lingüística que s'ha fet a l'escola catalana i que segueix l'escola

catalana no és només exemplar a casa nostra, sinó modelic en altres països on ja els agradaria poder evitar els fenòmens de guetització lingüística, on hi ha alumnes o on hi ha grups socials que es desenvolupen només en una llengua i on els és difícilment possible trencar aquesta guetització lingüística.

A casa nostra això no passa. I malauradament quan algú arriba al final del procés d'escolarització dominant només una llengua, aquesta no és el castellà, sinó que és el català. I aquest sincerament no és cap model d'integració social ni és cap model d'integració lingüística. Nosaltres ens hi oposem radicalment, i ho hem dit diverses vegades, no només en la qüestió de llengua: no ens sembla que la solució per reafirmar la identitat de ningú sigui acabar separant els nens en funció de la seva llengua o en funció de la seva religió –com altres pretenen–, o en funció del seu gènere –com alguns aconseguixen–, ni per model de societat, perquè això ens genera una escola segregada i també una societat segregada, i alhora, tampoc, perquè ofereix menys possibilitats, perquè aquells que no són capaços de tenir habilitats en les dues llengües, també tenen menys oportunitats quan surten de l'escola.

Per tant, ens preocupen afirmacions com les que s'han fet abans, perquè ens sembla que responen més a un model d'enfrontament de la societat o a un model de partiditzar el recurs o l'element de la llengua, que no molt més responent a la preocupació real per la situació en què es trobaran aquests nens i nenes, joves demà, amb una habilitat que potser els farà falta.

Un altre dels elements que evidentment influeixen en el paper que ha de fer el Consorci és el perfil dels seus alumnes, que ha anat variant, i moltíssim, al llarg del temps. Avui, o si fa ben bé quatre o cinc anys la meitat dels alumnes que acudien als cursos del Consorci eren sobretot gent que vivia a Catalunya o que hi havia nascut i que, per tant, accedien per primera vegada a la possibilitat de fer classes en català o classes de català, fa un parell d'anys la majoria..., o hi havia tanta gent de Catalunya com de l'estranger, i la previsió per enguany i per als propers anys és que més de dos terços dels alumnes que acudeixen al Consorci seran estrangers, ja no seran ni nascuts a Catalunya ni nascuts a la resta de l'Estat. I això, evidentment, ens dona un panorama completament diferent.

Ens sembla que agafant tots aquests nous elements i demandes que hem recollit en el mateix Parlament –i aïr mateix a la Comissió de Política Cultural de nou ens fem ressò de la necessitat d'elaborar nous materials per a l'aprenentatge de la llengua–, ens sembla, doncs, que el Consorci hi hauria de poder donar respostes: sobre nous instruments, noves eines per aprendre el català, sobre plans d'acolliment lingüístic –que no ha de ser exclusivament lingüístic, però també d'acollida a una societat nova–, sobre la millora de la implantació local perquè des de cada ajuntament es pugui tenir autonomia per dissenyar el seu propi pla adequat a la realitat que té, i sobretot, també, per donar un instrument de país –que pot ser el Consorci i que haurem d'aclarir en conjunció amb quins altres instruments de govern que també existeixen– per fer realitat allò que el nou Estatut ens imposarà i ens donarà com a dret i com a deu-

re, que és l'aprenentatge de la llengua catalana per a tota la gent del país.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Camats. L'honorable conseller primer té la paraula. Senyor Bargalló...

El conseller primer

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats i diputades, senyora Camats, evidentment, als que ens interessa el debat sobre la política lingüística, que som els que hem assistit a la primera interpellació i a la segona, de manera molt clara hem de partir de l'anàlisi de la realitat. Ho deia abans a un grup parlamentari que com a tal és absent i ho torno a dir ara: es pot fer molta demagògia parlant de política lingüística, perquè la llengua és un sentiment, sens dubte; la llengua forma part de la identitat de cadascú, i és, per tant, un element molt simbòlic i molt del sentiment de cada persona.

Però la llengua també és un instrument de formació, un instrument de diàleg, un instrument de socialització, un instrument que defineix la riquesa, la complexitat, la migradesa, el futur d'una societat. Cada vegada que algú posa en dubte la mateixa realitat lingüística del nostre país, posa en dubte la solidesa i la cohesió social del nostre país. Cada vegada que algú posa en dubte aquestes relacions que vostè definia, que poden semblar complexes però que són molt naturals al nostre país... Jo abans ho deia: no es pot viure parlant vint-i-quatre hores en català al nostre país només; o potser parlant sí, però no es pot viure vint-i-quatre hores escoltant només català al nostre país. I una llengua serveix per parlar i per escoltar. I el monolingüisme no és només a l'hora de parlar; és també a l'hora d'escoltar. I, si algú pretén no escoltar quan es parla català al nostre país, s'equivoca. I, si algú pretén no escoltar quan es parla castellà al nostre país, s'equivoca i està vivint en una societat que no existeix.

Però és que, a més a més, deia que la llengua és un dret, i, per exemple –un dels temes de què vostè ha parlat–, a la gent que ens ve de fora, és un dels drets que li hem d'oferir, és un dels drets que li hem de garantir. I, en el cas de la gent que ve de fora i és castellanoparlant, li hem d'oferir el dret en català. I, en el cas de la gent que ens ve de fora i no és ni catalanoparlant ni castellanoparlant, li hem d'oferir el dret a les dues llengües del país.

Nosaltres hem de fer especial èmfasi –i així ho fem– en el dret a la llengua catalana, que és la que ens és pròpia, però sovint s'oblida..., la xarxa més important d'ensenyament d'adults que tenim és la d'ensenyament d'adults reglat com a tal, i allí hi ha ensenyament de castellà. La xarxa dels centres del Consorci de Normalització Lingüística sí que és una xarxa només d'ensenyament de català. Ho dic perquè sovint es diu que els únics esforços que fem de cara als nouvinguts és respecte a la llengua catalana. Sí des del Consorci de Normalització lingüística, de manera evident. Sí com a llengua pròpia que ens és el català. Però el nostre Govern té instruments diversos, que posa a disposició dels nouvinguts,

per la seva capacitat final de coneixement i habilitat d'ús de les dues llengües que són oficials a Catalunya, també; hi insisteixo, a les escoles d'adults.

El Consorci. El Consorci és un instrument –jo no li ho he de negar, perquè jo, en la mateixa estrada, no fa massa anys posava en qüestió cap on anava en aquell moment–, és un instrument que es va crear inicialment per fer alfabetització d'escriptura en català als catalanoparlants adults i per introduir eines de correcció lingüística a les administracions. El Consorci era això. És a dir, donava classes a la gent que ja havia estudiat però no havia estudiat català, i ajudava els ajuntaments a fer correcció lingüística dels seus textos. A l'inici era això.

Quan els ajuntaments van començar a tenir serveis propis, quan cada vegada hi havia més generacions que s'havien format ja en català, el Consorci, com a tal, anava perdent dos elements fonamentals de la seva creació, que són les classes per a adults catalanoparlants i l'ajut a les institucions i a les empreses.

Diguem-ne que quan estàvem iniciant entre tots el Govern d'aleshores i el Parlament, la seva funció d'impuls, la reflexió de cap on havia d'anar el Consorci, la realitat va anar més de pressa, i la realitat va portar noves necessitats a què el Consorci està responnent. Abans que entre tots decidíssim què, la realitat ja ens va dir això.

I en aquest sentit és evident que, a hores d'ara, el Consorci, que continua fent classes d'ensenyament de la llengua de nivells molt diferents i que continua donant el seu suport a institucions i empreses, i als ajuntaments abans que ningú, i als consells comarcals i a diputacions, és evident que avui en dia té una part molt important de la seva feina en l'acolliment lingüístic.

Com vostè ha dit, un acolliment lingüístic que ha anat creixent. Puc dir-li que, en xifres d'alumnes, per posar-ne un exemple, a la ciutat de Barcelona, que és on sempre hi havia hagut la queixa d'on hi havia més demanda i menys oferta, el curs 2002-2003 hi havia 111 cursos per a poc més de 2.400 alumnes, i en el curs 2005-2006 hi ha 310 cursos per a poc més de 6.700 alumnes; que arreu del nostre país, en aquest curs 2005-2006, es preveu arribar per cursos del Consorci a 78.000 alumnes, amb gairebé 3.500 cursos, i que, com vostè deia, la procedència és evidentment molt diferent que la d'uns anys enrere: dels alumnes de Barcelona, per exemple, un 55 per cent gairebé d'alumnes de l'estranger, un 25 per cent gairebé d'alumnes de la resta de l'Estat i un 21 per cent d'alumnes nascuts a Catalunya.

Però aquesta ha de ser la feina del Consorci a hores d'ara i, per tant, adaptar-se a aquesta realitat, i adaptar-se a aquesta realitat de la mà dels ajuntaments, perquè jo recordaria que el Consorci per a la Normalització Lingüística és format pel Govern de la Generalitat, però també per vuitanta ajuntaments, per trenta-set consells comarcals i per la Diputació de Girona; que hem fet, a més a més, convenis, per exemple, amb la Diputació de Barcelona; que hi havia unes rèmores pressupostàries que formaven part, per un cantó, de l'insuficient dotació que el Govern de la Generalitat donava al Consorci, i des del 2003 hem augmentat un 40 per cent les aportacions del Govern de la Generalitat al Consorci, però les rèmores també venien donades perquè alguns dels

ajuntaments consorciats no feien efectiva la seva aportació, element que també ha millorat considerablement.

L'augment d'aportació del Govern..., el fet que els ajuntaments consorciats de manera més notable facin efectiva la seva aportació ha fet també que el Consorci disposi de més recursos i, per tant, d'aquesta possibilitat de fer molts més cursos, en general a tot Catalunya: 46.000 alumnes el 2001, 78.000 alumnes el 2005; la diferència és òbvia. Però, hi insisteixo, també dirigit bàsicament cap als alumnes nouvinguts.

Jo li he de dir que fa pocs dies vaig visitar un d'aquests centres per a l'acolliment lingüístic, aquests centres de docència de la nostra llengua per a persones nouvingudes, que està situat a Barcelona, i vaig poder comprovar –i no ho tenia previst– l'amplíssima varietat dels alumnes presents allí pel que fa a la seva procedència, i, en canvi, el fet aquest: la gran majoria eren persones, podríem dir, situades entre els vint i els trenta anys, i, per tant, persones que havien acabat el seu període de formació en el país d'origen o que havien vingut aquí a ampliar la seva formació, també, i que disposaven d'aquests instruments.

El Consorci és un dels instruments que té el Govern, però el màxim instrument que té el Govern..., perdó, el màxim instrument que té el país en política lingüística és no fer de la llengua un debat partidista i és no fer de la llengua un instrument electoral, i és no fer de la llengua una eina per trencar la cohesió social. La llengua no serveix per a això, cap: per a això no serveix el català, per a això no serveix el castellà.

I, si em permeten una reflexió final i després continuaré, jo he dit que abans no es podia viure vint-i-quatre hores només en català, vint-i-quatre hores només en castellà. Per a molta gent, per a moltes professions, per a cada vegada més generacions, no es pot tampoc viure ja vint-i-quatre hores només en català i en castellà a Catalunya, i per això des del Departament d'Ensenyament estem començant a planificar la docència amb força d'una tercera llengua, perquè avui en dia a Catalunya, com a Europa, ja ens fa falta una tercera llengua per poder viure, parlar, escoltar i llegir completament també al nostre país.

El vicepresident primer

Senyor conseller...

El conseller primer

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Senyora Camats, vol fer ús del torn...? *(Pausa.)* Té la paraula.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor conseller. I, en tot cas, tant de bo els debats sobre llengua que féssim en el Parlament i a vegades..., no només en Ple, sinó en comissió, poguessin tenir el to constructiu de parlar d'una tercera llengua i d'aquells reptes que ens esperen com una societat del

món, i no debats que semblen més antics i de temps passats com els que de vegades ens toca tenir.

En tot cas, i per puntualitzar algunes de les coses que havíem esmentat abans, i amb la idea d'afinar també –si vostè després en la resposta ho pot fer– la necessitat que, en aquesta reconversió permanent del Consorci per afrontar aquesta nova realitat, afrontem de debò algunes de les coses que vostè també mencionava. I una és la necessitat de dotar-la com a instrument, coneixent que el Govern té altres mecanismes de formació de persones adultes; per exemple, el mateix Departament d'Educació, els cursos que ja fan alguns ajuntaments per la seva banda i que sovint o que a vegades no estan del tot integrats... Per tant, la necessitat d'ordenar l'oferta real per tal que aquella persona que arriba al nostre país o que simplement vol millorar o acabar de tenir l'habilitat en la llengua catalana no es trobi amb una dispersió total de l'oferta a l'hora de conèixer on i com pot aprendre català.

La necessitat, també, de dotar els municipis, els ajuntaments, del seu propi Pla d'acolliment lingüístic i del seu propi Pla de política lingüística, perquè la realitat arreu del país no és la mateixa. I no és el mateix el que poden fer des del centre de Barcelona, que vostè mencionava, com al d'altres zones on la mobilitat de les persones és diferent, o, fins i tot, el perfil de les persones que volen aprendre català és un altre..., i, per tant, la necessitat d'anar-nos adaptant al que demana cada lloc. D'adaptar també nous materials. I sé que, en això, la Secretaria de Política Lingüística hi treballa, amb un esforç important pressupostari pel que ha de ser una nova eina d'aprenentatge del català presencial, i, a més a més, a distància. I, sobretot, que no desaprofitem l'oportunitat que els plans d'acolliment lingüístic i l'acollida a la nostra llengua siguin també l'acollida al nostre país.

I, per tant, que a més a més de llengua els puguem explicar o que puguin conèixer, o aquella gent que ha de tenir habilitats en català tingui habilitats o pugui conèixer també el país que els acull i el país en què volen viure i treballar. I, per tant, que, en aquest sentit, els plans d'acollida lingüística siguin també plans d'acolliment culturals i socials en el nostre país.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Camats. Honorable conseller, senyor Bargalló, té la paraula.

El conseller primer

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors, diputats i diputades, certament, el ple del Consorci de promoció lingüística que es va reunir recentment i que va aprovar el pressupost ordinari i el pressupost específic per a l'acolliment lingüístic, també va conèixer el Pla per a l'acolliment lingüístic.

En aquest procés de reflexió que vostè deia hi ha el Govern, hi ha la Secretaria de Política Lingüística i hi ha el Consorci. Aquest és..., en el procés de reflexió que, certament..., per exemple, eh?, jo ara li puc dir una

de les qüestions que vostès no ha tocat però que estem tenint damunt la taula... Cal reordenar el sector de titulacions, per exemple, que es fan fora de les reglades en l'educació. I fa poc que el Govern n'ha aprovat una reordenació, d'aquestes titulacions, perquè segurament n'hi havia masses perquè hi havia més d'un organisme de la Generalitat que feia més d'una mateixa titulació. Per exemple, Secretaria de Política Lingüística ha deixat de donar títols de llenguatge jurídic, perquè ja hi ha altres òrgans de la mateixa Generalitat dedicats a això... Fins ara també ho feia la Secretaria..., no cal que la Secretaria faci això, hi ha altres instruments que té el Govern.

De la mateixa manera que la Secretaria de Política Lingüística i el Consorci esmercen de vegades molts esforços en l'avaluació de titulacions de coneixements de llengua catalana –allò del nivell B, C i D– en molts llocs del país..., llocs del país en què hi tenim instituts de secundària també, i que hi ha professors de llengua numeraris que poden fer també aquesta feina d'avaluació d'aquestes proves i que ja estan allí, i que segurament això ens serviria perquè personal titulat que es dedica a aquestes funcions poguessin dedicar-les a altres més directament lligades amb la voluntat del Consorci. Estem en aquesta reordenació de tots els serveis, totes les titulacions i totes les funcions en la matèria que diversos òrgans de la Generalitat donem, de la mateixa manera que els plans d'acolliment lingüístic no són uns plans aïllats d'un context general.

Els plans d'acollida van tenir el seu debat, també, en el Consell Assessor per a la Immigració –Consell Assessor per a la Immigració– en el qual hi ha representants d'ONG i de col·lectius d'immigrants. Ahir mateix vam constituir el Consell Assessor per al Retorn, que és un consell assessor que també té col·lectius d'aquest tipus..., col·lectius, per tant, representatius de les persones a les quals van dirigits aquests plans.

La institució té una voluntat conjunta –té una voluntat conjunta–, i, li puc assegurar, per exemple, que els materials d'acollida –els materials d'acollida– que es fan servir en els cursos d'acolliment lingüístics són materials... –i ho vaig poder comprovar en el de Barcelona, perquè ho vaig demanar i ho vaig estar mirant–, són materials confeccionats pels mateixos centres en funció de la tipologia dels alumnes i de l'entorn. I, per tant, són materials que no només ensenyen una habilitat en la llengua, sinó una habilitat en la llengua com a instrument de comprensió de l'entorn. I estem avançant en aquest sentit. El que hem d'acabar és construir el Consorci com un instrument encara més àgil, de resposta encara més ràpida i més eficient.

Nosaltres hem fet una part fonamental en què jo voldria insistir, que és l'augment de la dotació econòmica per al Consorci. És a dir, per exigir al Consorci que respongués el primer que havíem de fer és dotar el Consorci dels recursos per a la resposta. Un cop el Consorci té la dotació, diguem-ne, mínima de recursos per a la resposta, ara hem de començar a exigir que faci aquesta resposta àgil, aquesta resposta eficient, aquesta resposta adequada a la societat. L'alt èxit en demanda dels cursos d'acolliment lingüístic..., perquè les xifres que jo li he donat són xifres provinents de la demanda, perquè

fem l'oferta per la demanda que tenim..., l'alt èxit en la demanda explica que molta d'aquesta gent que ve de fora, perquè la nostra societat li ofereix realitats i situacions que la seva no li pot oferir, sap –ho sap– que l'habilitat en català i l'habilitat en castellà forma part d'allò que li oferim i forma part d'allò que vol per viure entre nosaltres. I l'èxit –l'èxit– en la demanda dels cursos d'acolliment lingüístic segurament és la millor resposta a qui diu que la política lingüística que fa el Govern de la Generalitat segrega. La política lingüística que fa el Govern de la Generalitat acull.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la internacionalització de l'economia catalana (tram. 300-01008/07)

El cinquè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la internacionalització de l'economia catalana, que, en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, formularà la il·lustre diputada senyora Maria Isabel Nonell.

La Sra. Nonell Torras

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, l'Acord estratègic per la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana, que varen signar el Govern amb les organitzacions sindicals aviat farà un any –va ser el 16 de febrer– planteja la necessitat d'augmentar la competitivitat mitjançant la millora de la productivitat de l'economia.

També es fa referència a una necessitat d'un acord d'un pla d'internacionalització a dins del pacte del Tinell. Fruit d'aquest plantejament, l'Acord estratègic estructura, tot i que la internacionalització és un concepte transversal, tot un conjunt de mesures específiques: unes adreçades a l'atracció d'empreses, d'altres, al foment de les exportacions i a la projecció internacional. Però he dit que és un concepte transversal. I això vol dir que hi estan implicats diferents departaments del Govern, ja que hi està contemplat l'ensenyament, la formació dels treballadors, el coneixement d'idiomes, el Pla d'inclusió social a Catalunya, a més d'unes infraestructures adequades per al país, entre d'altres qüestions.

Ara em centraré amb les mesures que depenen del seu Departament. La mesura 58 acordava implementar un pla per a la internacionalització de l'empresa catalana 2005-2008, gestionat pel Copca, al qual vostè ja va presentar en aquest Parlament, en comissió, el passat 2 de març del 2005. A la part argumental de l'esmentat Pla es dibuixen les principals tendències de l'entorn competitiu al qual ha de fer front el teixit empresarial català en els propers anys.

Aquest..., podríem dibuixar una mica el que és aquest entorn competitiu. Es passa d'un creixement generalitzat del comerç exterior a una tendència a l'alentiment

del creixement de les exportacions en els països desenvolupats –Unió Europea i els Estats Units– i s'acceleren les exportacions de països de baix cost.

Els països desenvolupats augmenten la seva inversió directa a països de baix cost. Es produeix un augment considerable de les importacions procedents de països de baix cost. A més, les microempreses s'internacionalitzen per accedir a nous mercats. Les empreses o exporten o s'installen en altres països, i, d'una manera o d'una altra, el que pretenen és créixer i ampliar els seus negocis penetrant en nous mercats. Els factors que han intervingut en el procés d'internacionalització són la liberalització del comerç i la millora de les telecomunicacions.

Hi ha noves àrees de lliure comerç. Catalunya és un referent en internacionalització. El seu PIB representa el 18 per cent del 18 de l'Estat i més del 27 per cent de les exportacions. Segons les últimes dades de l'Icex, o del període gener - novembre del 2005, que són optimistes i són positives, es constata que les exportacions a Catalunya van ser de 38.347,56 milions d'euros, amb un augment respecte a aquest mateix període del 2004 del 7,26 per cent. Les exportacions totals d'Espanya van ser de 140.268 milions d'euros, amb un augment del 4,59, amb la qual cosa hi ha una diferència notable. Una data molt més positiva que la dels últims paràmetres: la participació de Catalunya del total de les exportacions va ser del 27,34 per cent.

Catalunya ha experimentat una evolució en paral·lel a la de les principals economies desenvolupades. Cal mantenir i reforçar les polítiques d'impuls a la internacionalització, aprofitar les oportunitats que sorgeixen en aquest àmbit i donar resposta a les amenaces de manera proactiva. Aquestes amenaces de les quals en parlem contínuament, que tots els empresaris tenen en ment, que són la Xina, l'Índia i moltes altres més. Què es pot fer davant d'aquestes amenaces?

Per una banda, els empresaris treballen i lluiten al dia a dia, busquen la manera de fer front a la competència, surten a cercar nous mercats, busquen, en definitiva, el seu lloc en el món. I això no és només positiu en l'aspecte econòmic, sinó, pel fet de conèixer noves cultures, de moure's, que permet la bona relació entre els diferents països, i això ajuda a la cohesió social.

Per altra banda, el Govern ha de donar confiança al teixit empresarial en aquesta activitat frenètica. El Copca ha de potenciar l'activitat exportadora, facilitar les primeres fases del procés d'implantació, potenciar la diversificació de mercats, elaborar estudis sobre els mercats, proporcionar eines perquè es puguin consolidar més empreses en la internacionalització i millorar l'accés al finançament internacional de les empreses, sobretot de les petites i mitjanes.

La xarxa d'oficines a l'estranger ha ajudar a les empreses a millorar l'eficàcia i a reduir el temps de penetració en els mercats. Avui mateix surt una notícia en els mitjans de comunicació, en aquest cas, a l'*Expansión*, d'una conferència que vostè va fer ahir, que va dir que vostè recolza les aliances entre empreses per sortir a l'exterior, i és una cosa de la qual també ens agradaria que ens parlés.

En una recent enquesta encarregada pel Copca i l'Idescat, sobre l'exportació i sobre el clima exportador, aquesta enquesta ens diu que el 29 per cent dels exportadors catalans inverteix a l'estranger, i que un de cada quatre té previst fer-ho en els propers dos anys. Els exportadors, també ho diu l'enquesta, confien millorar notablement la seva situació en els propers dotze mesos, ja que gairebé el 60 per cent de les empreses esperen millorar la cartera de comandes.

Aquesta enquesta s'ha fet a unes sis-centes empreses, el 25,8 per cent d'elles té projectat efectuar algun tipus d'inversió a l'estranger. Per sectors d'activitat pràcticament la totalitat de les empreses exportadores de màquines d'oficina, instruments, tenen actualment projectes d'inversió a fora. També destaquem que la meitat de les empreses exportadores d'alimentació, begudes i d'altres productes minerals no metàl·lics inverteixen a fora. Així, doncs, els exportadors confien millorar les seves inversions.

Des de la posada en marxa del Pla per a la internacionalització de l'empresa catalana 2005-2008 vostès han anunciat diferents mesures, iniciatives i instruments que van en la direcció de la millora de posar eines d'ajuda a les empreses, com són l'Observatori de Mercats Exteriors, el Programa de defensa de la propietat industrial, el Servei de Contractació Pública, internacional, o les àrees d'atterratge.

El clima exportador és bo, ja ho hem dit, i les ganes d'inversió també ho són. En la iniciativa corresponent a l'estructuració d'àrees d'atterratge hem sentit a dir..., se'ns ha comunicat l'acord, conjuntament amb la Pimec, per desenvolupar-ne una a Romania; n'hi ha una, també, projectada, de la qual vostès ja n'han parlat en el viatge al Marroc, del qual parlaré en la segona part d'aquesta interpellació. Ens agradaria saber quines estratègies hi ha en l'establiment de noves àrees d'atterratge.

Bona part dels empresaris han perdut la por a exportar i a establir-se fora. L'economia catalana necessita la voluntat d'aquesta gent perquè creixi tant com volem que creixi, la nostra economia. Volem que creixi l'economia de Catalunya i volem que creixin també les empreses catalanes. Aquests empresaris han posat illusió en els seus projectes i s'han aventurat a fer negocis en aquest món que sembla que tenim tan ple d'incerteses. Crec que el Govern ha de posar les condicions perquè les seves empreses es puguin desenvolupar amb èxit. Aquesta és la riquesa que genera la iniciativa empresarial del nostre país.

Ens agradaria saber, senyor conseller, quin és el capteniment del Govern sobre la internacionalització de les empreses catalanes, atesa la voluntat dels nostres empresaris de continuar internacionalitzant les seves empreses, voluntat totalment necessària per al bon funcionament de la nostra economia.

Gràcies, senyor president, i continuarem després.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Nonell. Honorable conseller, senyor Huguet, té la paraula.

El conseller de Comerç, Turisme i Consum (Sr. Josep Huguet i Biosca)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora diputada, compartim l'anàlisi que vostè fa tant pel que fa a l'evolució dels escenaris internacionals com a la situació i el rol que pot jugar l'empresa catalana a l'exterior.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

De fet, la internacionalització és una prioritat d'aquest Govern, posada de manifest, com ha dit vostè, en el Pla d'internacionalització de l'empresa catalana 2005-2008, fet arran de la signatura del Pla estratègic. En aquest Pla marcàvem uns objectius bàsics: primer, multiplicar les exportacions de Catalunya per 1,35; augmentar fins a 15.000 el nombre d'empreses exportadores, que ara són unes 11.000; aconseguir un flux d'inversió a fora entre el 2005 i el 2008 de 25.000 milions d'euros, i augmentar, multiplicar, el nombre de multinacionals catalanes, que en aquests moments està situat a l'entorn de les 250, si més no a partir del nucli dur de les exportadores, que està situat en unes 1.500, unes 1.600 empreses..., una desena part de les exportadores són molt exportadores. Per tant, seria lògic que aquestes 1.500 empreses molt exportadores esdevinguessin en poc temps multinacionals.

Definíem grans línies estratègiques, que eren posicionar Catalunya en l'entorn econòmic..., com una de les millors pràctiques en comerç exterior; impulsar una nova generació d'empreses multinacionals a Catalunya; desenvolupar polítiques proactives en sectors amb potencial creixement, sobretot als serveis. Si una cosa ens donava la pista d'aquesta anàlisi que havíem fet per fer aquest Pla estratègic era que estàvem homologats amb Europa pel que fa a exportació industrial i estàvem una mica endarrerits quant a implantació multinacional, però, en canvi, el sector en què sí que anàvem molt molt endarrerits era en l'àmbit dels serveis, on no érem ni exportadors suficientment ni, per descomptat, encara molt menys, internacionalitzats des del punt de vista d'implantacions exteriors.

Per cert, la mateixa anàlisi ens deia dues coses. La primera, que en l'àmbit de la indústria estricta es necessita una certa mida per millorar l'eficàcia de la internacionalització. I aquí tenim un handicap: tenim empreses petites i mitjanes i competim una mica amb desavantatge. Però això que és un handicap en la indústria, no ho és en els serveis. En els serveis, la mida, sembla, com en altres coses, no importa, la qual cosa vol dir que en el camp dels serveis, on nosaltres també tenim una estructura de petit i mitjà empresari, no estaríem en condicions negatives per ser grans exportadors o per a la possibilitat de tenir empreses internacionals. I, per tant, la pregunta que ens hem de fer és per què no ho fem. Per mandra; perquè el «mercat interior», entre cometes, el mercat espanyol funciona, encara. Després parlaré de per què dic encara. Per tant, el gran esforç que s'ha de fer és agafar el sector serveis i fer-lo córrer amunt..., la maleta.

Evidentment, una altra línia era agafar els sectors amenaçats, que, lamentablement, per desídia, o, en fi, per, en part entre el Govern i el sector, no veure-les venir, vam

agafar en moments ja crítics, sectors amenaçats –i aquí, en el Pla de competitivitat hi havia tres comissions que es van crear, la del tèxtil, la de l'electrònica i la de l'electricitat–, i, per tant, veure les oportunitats en aquests sectors que també pot haver-hi en el món.

Consolidar el Copca com l'instrument cohesionador dels agents d'internacionalització amb un model inserit a la societat del coneixement.

I així hi havia cinquanta-nou iniciatives. Hem anat desenvolupant el primer any aquestes iniciatives. Estem ja al segon any de compliment del Pla, amb programes i serveis que han demostrat utilitat a l'hora de facilitar la presència exterior de les nostres empreses i nous projectes. Jo no els detallaré tots, perquè em temo que el temps no donarà, però subratllaré alguns dels que crec bastant emblemàtics.

Per un cantó, posem en marxa iniciatives de suport sectorial que responguin a necessitats específiques dels diferents sectors, tant aquells amb un pes específic en l'economia catalana com aquells que poden ser complementaris o alternatius dels actuals. És a dir, passem d'una política de suport al comerç exterior basada sobretot en accions individuals o, com a molt, en missions organitzades per cambres i patronals a una acció, a una política més proactiva que va a buscar els sectors, estiguin en crisi o no, i fa una reflexió amb ells per veure les capacitats d'internacionalització. Per tant, actuem sobre el clúster directament per veure com podem internacionalitzar. I això crec que, si més no, té un punt d'innovador. Ho fem amb els que estan en crisi, però, curiosament, també amb els estan en moments d'eufòria aquí.

Hem posat les bases per crear un observatori de mercats exteriors en xarxa, aprofitant les sinergies de les universitats catalanes i internacionals, que entenen de la matèria, com un instrument d'anàlisi de les tendències de l'economia internacional i de les implicacions de l'empresa catalana. Vinculat a aquest observatori es crea una xarxa, una intranet internacional en la qual empresaris, tècnics de comerç exterior, diàspora catalana posaran de forma voluntària els seus coneixements tàcits, intangibles. No parlem d'anàlisi científica, que això ho fa la universitat o una consultora, sinó aquelles que no surten en els estudis però que acaben sent tan determinants per garantir els èxits de les implantacions exteriors. Per tant, una mena de base comuna de dades intangibles o tàcites en les quals un posa i també treu, eh? Per tant, crear una intel·ligència, una connexió entre les neurones de la societat catalana que miren cap a fora és una necessitat que els experts en internacionalització remarquen. Avui dia són les societats amb una certa homogeneïtat de comportament les que competeixen en el món global, i, per tant, tenir aquesta xarxa de connexió és fonamental per triomfar en la política d'internacionalització.

S'ha posat en marxa un servei de suport a la contractació pública internacional; acabem de signar un acord per tal de fomentar la presència de consultors catalans en concursos internacionals; un programa de defensa de la propietat industrial per ajudar les empreses a fer front als perjudicis derivats d'actuacions il·legals, i, finalment, transformem els antics centres de promoció de

negocis, alguns, en plataformes d'atterratge individual. Podríem dir que són petits heliports, petites àrees on una empresa pot llogar els serveis d'aquestes plataformes durant uns mesos, i allà no hi tenen només el despatx, la connexió a internet, sinó el suport, l'assessoria dels nostres serveis a l'exterior. Hem inaugurat onze plataformes. Les darreres van ser les de Varsòvia, Praga i Budapest, i d'aquí a un mes i mig inaugurarem la de Moscou. Ja en tenim dotze. Arribarem a vint. I darre d'això –tindrem ocasió, suposo, a la rèplica de parlar-ne més– hem començat la idea d'àrees d'atterratge collectives, amb la signatura d'un conveni amb Pimec per anar a Brasov, i ara fa pocs dies, aprofitant la visita del president al Marroc, per a una àrea d'atterratge al nord, entre Tetuan i Tànger, on hem estat ben rebuts, per cert, aprofitant algunes coses d'actualitat.

Bé, en tot cas, aquestes són algunes de les línies que portem a terme, eh? Jo diria que, resumint, si alguna cosa ha quedat clara de la política d'internacionalització que portem són cinc principis. Primer, ningú és invulnerable en el marc de la globalització. Per tant, si hi ha empreses que es pensen que pel fet de tenir un mercat a prop és captiu, que se n'oblidin. No hi ha mercats captius. Dos, tot és internacionalitzable, no només la indústria o la indústria més tecnològicament avançada; la madura també és internacionalitzable. I això..., hem badat aquí: tèxtil, calçat, moble... Ho han demostrat els italians, ho han demostrat a altres zones d'Europa, que són capaços d'internacionalitzar, i també de fer recerca. Fins i tot, l'estat del benestar és internacionalitzable, perquè els països emergents no només acabaran fabricant, necessitaran transformar hospitals, transformar serveis, transformar administracions, i nosaltres tenim el *know-how*...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Comerç, Turisme i Consum

...i els el podem vendre. Acabo, senyor president.

El president

Gràcies.

El conseller de Comerç, Turisme i Consum

En tercer lloc, en el món competeixen no les empreses, només, sinó cada cop més els territoris. I, quarta, cal multilocalitzar, que és una cosa diferent de deslocalitzar. Multilocalitzar és quan nosaltres controlem el procés de globalització. En canvi, si ens deslocalitzen el controlen d'altres.

Gràcies, senyor president.

El president

Senyora diputada? (*Pausa.*) Senyora Nonell, té la paraula.

La Sra. Nonell Torras

Gràcies, senyor president. Precisament, doncs, parlant específicament ara del Marroc, i aprofitant el viatge que

vostè va fer juntament amb el president de la Generalitat del 16 al 18 de gener d'enguany amb un nodrit grup d'empresaris, ens agradaria saber com ha anat tot aquest viatge i les mesures que pren allà el Copca.

A veure, aquests últims temps les relacions entre Catalunya i el Marroc s'han incrementat extraordinàriament. El Govern català ha tingut una prioritat clara per dur a terme en un país emergent com el Marroc una activitat de suport a unes molt clares intencions dels empresaris catalans d'invertir-hi. Alguns empresaris dels que anaven amb vostès ja havien tingut l'oportunitat de conèixer-ho i d'altres ha sigut la primera vegada, doncs, que han estat allà i han pogut veure de primera mà allò que vostè ara mateix comentava que allà són ben rebuts i els seus productes també, i amb això crec que han quedat positivament ben impressionats.

El Copca va organitzar la trobada empresarial del grup dels quatre motors per a Europa allà al Marroc, i durant els tres dies es van desenvolupar a Skhirat, a Rabat, els contactes empresarials *business to business* entre trenta empreses de Baden - Württemberg, Catalunya, Llombarà, Roine - Alps i dues regions convidades: el País de Galles i Flandes. Aquestes trobades es van realitzar amb empreses i institucions marroquines dels sectors relacionats amb el medi ambient.

Vostè va participar en el II Fòrum Catalunya - Marroc. En la seva intervenció va parlar sobre el potencial de cooperació entre aquests dos països. Juntament amb la Cambra de Comerç, Indústria i Navegació de Barcelona, el Copca impulsa una de les primeres àrees d'atterratge empresarial a Tànger, de què vostè ara ha començat a donar uns apunts, la qual cosa permetrà que fins a cinquanta empreses catalanes s'hi instal·lin..., i amb la signatura del protocol d'intencions per impulsar conjuntament amb la Cambra de Comerç aquesta futura àrea d'atterratge, que en paraules seves ha de ser un «trampolí per créixer i superar barreres duaneres amb els Estats Units». Aquesta iniciativa està recolzada pel Govern marroquí. Ens agradaria que ens parlés una mica d'aquesta idea i de com la pensen dur a terme.

Catalunya augmenta les seves exportacions al Marroc un 3,3 per cent. Les empreses, amb tot aquest establiment, contribueixen al desenvolupament del Marroc. He dit abans que no només era una qüestió econòmica. També és una qüestió social. Conèixer-se, intercanviar, negociar vol dir també conèixer els països, i tot això és bo per a la cohesió dels països i per al progrés social.

El Marroc va registrar el 2004 un creixement del 3,49 per cent, una inflació del 2,45 i una taxa d'atur del 19 per cent. Fa uns anys, les empreses més conegudes que van començar a anar cap al Marroc, de les empreses catalanes, eren sobretot del sector tèxtil. Ara, ja després hi van anar les elèctriques, les del sector químic, les del sector serveis, com el turístic. Podem parlar de noms com Simon, Roca, el Grup Serhs, Pulligan, Massana, Tecalum, Sarbus, Renta Corporació, Amsel, Protà. Totes elles han vist l'oportunitat de treballar per al Marroc per explotar l'oportunitat d'obertura al mercat. No hi ha dia que no surtin a la premsa econòmica empreses que s'han establert al Marroc o que han fet aliances amb empreses marroquines.

Ens agradaria que ens expliqués ara, senyor conseller, el perquè del Marroc dins de l'esquema general de suport a la internacionalització de l'empresa catalana.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Comerç, Turisme i Consum

Gràcies, senyor president. Per què el Marroc? Per moltes raons. La primera és que estem parlant d'una àrea en vies de desenvolupament forta, situada..., la més a prop d'on estem nosaltres, en quilòmetres. Hi estem a un dia de cotxe, o menys; amb uns serveis d'avió diferents, que s'està treballant perquè hi siguin a una hora i mitja, sense *transfer* a Màlaga, i, amb les futures autovies marítimes, doncs, també molta proximitat. Això vol dir que les empreses catalanes poden utilitzar aquesta àrea com una part del procés productiu i que quedi a Catalunya el centre logístic o el centre d'acabament final de producte fins i tot, en alguns casos.

Per tant, la proximitat en aquest cas, fins i tot, pot permetre parcialitzar el procés. I, si no és així, el que és evident és que, des d'un punt de vista psicològic i de benestar personal, tenir aquesta proximitat per a molta petita i mitjana empresa que se li fa una muntanya desplaçar-se en països que estan molt distants quilomètricament, això pràcticament significa poder anar, venir, si no cada dia, quasi durant la setmana, com aquell que va a treballar a qualsevol territori de l'Estat espanyol. Això no és menor.

Condicions de producció, òbviament, segurament n'hi han d'altres de millors, però tot és relatiu: depèn del sector industrial de què parlem. Per tant, evidentment, hi ha un sector de mà d'obra que és complidora, malgrat alguns tòpics; també he de dir que és femenina majoritàriament, i compleixen, eh? I, per tant, el nivell d'absentisme és similar al europeu –això és el que ens diuen les dades implantades. Per tant, el que sí que falta segurament és una ajuda a la formació.

En tercer lloc, jo crec que no tardarem gaire, primera, que hi hagi un mercat únic al Magrib i que el mercat únic euromediterrani sigui un fet; de fet, hi ha un cert compromís a finals de la dècada. Per tant, tenim a la vista la possibilitat de produir no només per a l'àrea magribina, que puja –determinats productes també de consum estan situats com nosaltres als anys seixanta, on es dispara el consum de capes mitjanes, baixes, que comencen a pujar en capacitat adquisitiva–, sinó que, a més a més, d'aquí a pocs anys serà una plataforma també per produir per al mercat europeu, que és el que sabem fer nosaltres: vendre a Europa, 80 per cent d'exportació a Europa.

I tercera raó –encara n'hi ha una quarta–: en aquests moments, el Marroc ha establert acords de lliure canvi amb països importants, com els Estats Units. És més fàcil exportar del Marroc als Estats Units que de Catalunya als Estats Units, en aquests moments.

La quarta, òbviament, no és econòmica, és social. El suport al desenvolupament al Marroc crec que és una

aportació que fem a la problemàtica migratòria i demogràfica del nord d'Àfrica. I això no és menor tampoc, sabent que a casa nostra majoritàriament la població magribina procedeix del Marroc, concretament de les zones berbers, amazics, del Rif. Crec que són explicacions suficients del perquè és estratègica una aposta per aquesta zona.

Al nord, Tetuan, a mig camí entre Tetuan i Tànger, zona a quinze quilòmetres d'un port que serà estratègic, que s'està construint amb autopista, que s'està construint... Jo crec que ells, òbviament, tenen un disseny estratègic, polític, que va més enllà de la qüestió purament econòmica, però, en fi, no m'hi vull posar per no crear cap problema diplomàtic –Marroc és un estat sobirà que decideix el que fa amb les seves àrees. I, per tant, hi ha una voluntat explícita de la monarquia actual, que té les seves problemàtiques, com una monarquia en transició democràtica, però que, diguem-ne, fa una aposta pel nord, a diferència del passat, on el nord més aviat havia estat marginat i amb problemes greus de cohesió al si del Marroc.

Per tant, aquesta aposta hi és. El ministre del Marroc, del nord del Marroc, és un home amb unes idees molt clares sobre el que cal fer allà. I, per tant, aquesta àrea que hem anat a visitar..., de moment són camps de cabres, no ens enganyem, però està a tocar de l'autopista que estan construint, eh? Hi ha facilitats, i la Cambra de Barcelona, òbviament, és la que liderarà formalment aquest projecte, per tal de facilitar aquesta possible implantació d'empreses catalanes allà. Òbviament, el viatge va anar acompanyat de la presència del president Maragall, amb el tema dels quatre motors, que va estar molt bé, des del punt de vista també de fer involucrar regions europees que sembla que això del nord d'Àfrica els queda llunyà, amb la problemàtica nord-africana. I crec que, per tant, el balanç...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Comerç, Turisme i Consum

Sí, gràcies, senyor president... El balanç de la visita és positiu. Ara falta acabar de tancar o, signat el preacord, passar a l'acord ja i, per part nostra, cercar quins sectors, quins clústers catalans poden tenir interès a, de forma conjunta, anar a un àrea on tindran pràcticament tots els serveis ja, diguem-ne, coberts o, si més no, preparats, i sobretot el que és intermediació amb el sector polític, que és complicat en aquests móns en desenvolupament, molt més fàcil que si ho haguessin de fer a títol individual.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

El sisè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre les conseqüències de la crisi del Carmel, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Interpellació al Consell Executiu sobre les conseqüències de la crisi del Carmel (tram. 300-01009/07)

Té la paraula, per a la seva exposició, l'illustre senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques, honorable conseller de Comerç –que, per la qüestió que ens afecta, crec que és important que vostè sigui present aquí–, senyores i senyors diputats, aquesta és una interpellació que ens semblava obligatori de fer-la, més enllà que amb posterioritat puguem demanar-li la seva compareixença, quan s'hagi clos tot el procés a la Comissió de Política Territorial, per fer balanç; però, com els deia, crèiem que era absolutament pertinent, per un mínim sentit de respecte a les persones que s'han vist afectades per tot allò que ha estat relacionat amb l'esvoranc del Carmel, les 1.276 persones que directament van haver de ser desallotjades, a banda, evidentment, de tot el conjunt de ciutadania del Carmel, que, per bé que no van ser desallotjats, també han tingut un impacte molt important en les seves vides.

Creiem que avui pertoca de fer balanç i de veure quins elements s'han gestionat adequadament i quins elements no s'han gestionat de manera correcta, de manera convenient. Hem de parlar de gestió de retorns, hem de fer un especial èmfasi en el comerç, hem de veure si els compromisos amb els veïns s'han complert o no s'han complert, com s'ha gestionat la desconfiança, com s'estan afrontant les inversions en l'àrea extraordinària de rehabilitació integral i quines conseqüències té amb relació a l'obra pública.

I em sembla que tot plegat, si ho poguéssim definir d'alguna manera –i m'ho permetrà, senyor conseller–, és que tot ha estat caracteritzat per un cert nivell de descoordinació: de descoordinació dins mateix del Govern i de descoordinació entre el Govern i les altres administracions públiques, concretament l'Administració general de l'Estat i d'una manera molt –molt– especial l'Ajuntament de Barcelona.

El barri del Carmel –em sembla que això és una obvietat– no està normalitzat; la seva situació està fins i tot lluny de ser considerada com a normal. Però anem a veure si aquest acostament a la normalitat s'hauria pogut gestionar d'una manera diferent. O, dit amb paraules que siguin més senzilles d'entendre: era evitable que aquest conjunt de ciutadans que encara són fora de les seves cases o que tot just van tornar al barri del Carmel el mes de desembre o novembre haguessin tardat tant a tornar? I la nostra resposta és que no, que vostès podien haver garantit que aquest conjunt de ciutadans arribessin a les seves cases, als seus domicilis, molt abans del que s'ha fet; que tot el procés s'ha gestionat amb retard, amb retard respecte a allò que hauria d'haver estat desitjable i amb retard també respecte a les expectatives que vostès mateixos havien creat. Els recordo que el mes d'abril vostès deien que el mes de maig hi hauria pràcticament la totalitat dels veïns que estarien real·lotjats; després van dir el mes de juny, i després ho han anat dilatant en el temps.

Per què es produeix aquesta situació? Des de la nostra perspectiva, perquè vostès van decidir gestionar diferentment realitats que eren exactament la mateixa. Saben que hi ha hagut una distinció dels diversos nivells d'afectació; es va determinar una zona zero, una zona vermella, una zona groga i una zona verda. La zona groga hi ha els edificis que han de ser micropilonats i la resta; i la zona verda és la resta d'edificis afectats. El tractament entre la zona verda i la zona groga no micropilonada ha estat diferent, quan hauria d'haver estat exactament el mateix; no hi havia cap mena de lògica perquè fos així.

Potser la lògica és que ho gestionava en un cas GISA, en l'altre cas Adigsa? Potser el retorn d'uns es va fer esperar perquè hi havia un departament que tenia, diguem-ne, una visió del tema diferent de la de l'altre departament? Té sentit que això sigui així? Té sentit que habitants de la zona groga hagin hagut de tardar tant? S'estan complint els compromisos amb relació a la zona groga o a la zona verda? En el sentit que... –i m'intentaré explicar molt ràpidament.

Zona groga, edificis no micropilonats: mentre la gent és fora, se'n rehabilita l'interior i se'n rehabilita façana i els elements comuns. Zona verda: mentre hi ha els ciutadans reallotjats, se'n rehabilita l'interior i hi ha un compromís que també se'n rehabilitarà l'exterior. En aquests compromisos que es van signar entre la Generalitat i el conjunt dels veïns, diu: «La renovació –es compromet la Generalitat, a càrrec de l'Administració– de les façanes de tots els edificis de la zona afectada del barri del Carmel. Els projectes de renovació esmentada hauran d'estar a punt el mes de setembre del 2005, per tal que es puguin iniciar els treballs corresponents en finalitzar aquest any». No hi ha cap projecte en aquests moments aprovat; no s'està fent. Amb relació a la zona comuna, a les façanes, als elements comuns a la zona verda, no s'ha començat absolutament res.

Quina confiança han de tenir el conjunt de veïns i veïnes, quan vostès mateixos no compleixen de manera diligent els compromisos que van assumir amb ells? Tot aquest procés ha estat revestit de queixes, de sensacions de no haver estat ben tractats per l'Administració. I això no respon a la bona predisposició d'uns o altres; això respon a un problema de coordinació entre el Departament de Medi Ambient i Habitatge i el Departament de Política Territorial. No es poden tractar de manera diferent realitats iguals. Ja s'ho trobaran vostès quan comencin a aparèixer els greuges comparatius entre uns i els altres. No tenia massa sentit de ser.

Per tant, aquest és un primer element que nosaltres volíem posar sobre la taula: incompliment des d'aquesta perspectiva. Incompliment i retard, també, a l'hora d'expedir els segons certificats d'estabilitat. Si vostès es comprometen a sis mesos, vostès han de garantir que en sis mesos aquests certificats estan llestos. I ara, tot just, ara, tres mesos després del termini a què vostès mateixos s'havien compromès amb els veïns, estan començant a fer aquests certificats d'estabilitat. La confiança es trasllada essent extraordinàriament diligent, no fent un balanç de: «Hem complert el 98 per cent d'allò a què ens havíem compromès», perquè no és veritat, perquè no és

veritat des d'un punt de vista qualitatiu, des d'un punt de vista de la percepció que tenen el conjunt dels veïns.

Per tant, aquest és un primer element: com s'ha fet el reallotjament, el barri del Carmel no està normalitzat, els veïns hi arriben més tard del que correspondria perquè s'han tractat de manera diferent realitats que eren iguals.

Segon element, que són els compromisos que s'han mantingut amb relació a com es rehabilitaria de manera integral el Carmel. Recordin que el Govern de la Generalitat va decidir determinar que el Carmel i els seus entorns serien una àrea extraordinària de rehabilitació integral. Se'n recorden, de la primera visita del president Maragall al Carmel, que això seria com el *chapa-pote* i vindrien 200 milions de dòlars de la Unió Europea? On són, aquests 200 milions de dòlars? Al cap de dos mesos creen aquesta àrea extraordinària de rehabilitació integral, i la doten amb 235 milions d'euros. On són? No hi són. On és el compromís de la Generalitat? L'Ajuntament de Barcelona crea l'Agència del Carmel, que teòricament hauria de tenir una mentalitat de consorci, que hauria de rebre aportacions de les diverses administracions públiques.

L'Ajuntament de Barcelona va sol. Primer, perquè l'alcalde Clos ha estat incapaç d'exigir al Govern de la Generalitat el que correspondria. Però, segon, el Govern de la Generalitat ha girat l'esquena. El Govern de la Generalitat –i és veritat, i això li ho reconeixem, senyor Nadal– ha invertit directament en el Carmel en matèria de rehabilitació, és veritat, però no ho ha fet a través de l'Agència del Carmel, ho ha fet directament. En els pressupostos de 2005 i de 2006 no hi ha cap transferència en aquest sentit; ho fan vostès directament.

Però a més a més l'Ajuntament de Barcelona, quan es crea l'Agència del Carmel, diu: «Aquestes seran totes les inversions que arribaran al barri del Carmel, en base a un projecte general de rehabilitació, en base a un projecte de reallotjament i nou habitatge, en base a un projecte general de remodelació urbana, en base a un projecte general de nou planejament». I fins i tot, audaços ells, decideixen determinar quina aportació anual haurà de fer cada administració. I diuen: «La Generalitat de Catalunya al projecte de remodelació urbana cada any haurà d'aportar 4 milions i mig d'euros: el 2005, el 2006..., fins al 2012». Quant ha aportat el Govern de la Generalitat? Zero; ni un euro en aquesta matèria.

Amb relació al projecte general de nou planejament també l'Ajuntament de Barcelona, en la seva memòria, que té una validesa com a mínim de pacte, com a mínim de caràcter oficial, diu 3,06 milions d'euros l'any. On són? No hi són.

Té sentit que, després de tot aquest procés, cadascú vagi per lliure? Que l'Administració general de l'Estat –i després en parlarem– incompleixi part dels seus compromisos? Que la Generalitat de Catalunya actuï però sense anar coordinada amb l'Ajuntament de Barcelona? Que l'Ajuntament de Barcelona hagi expressat per activa i per passiva, en el Ple, evidentment davant la passivitat de l'equip de govern, que no hi ha aquesta coordinació? No té cap mena de sentit. On són aquells 235 milions d'euros? On són els 200 milions de dòlars que prometia el president de la Generalitat?

I, per tant, acabo aquest primer torn, senyor conseller, amb aquests dos punts. Com s'ha fet tot el procés de gestió?, que quantitativament vostè ens pot donar unes dades però qualitativament els ha mancat aquesta sensibilitat. Per què hi ha hagut descoordinació?

I un segon aspecte, on són aquelles promeses? I això..., escolti, no cal que fem massa retòrica, senyor conseller. Si vostè em diu: «Miri, partida ics dels pressupostos de la Generalitat, hi ha aquesta consignació», escolti'm, endavant i a tancar files. Però em fa l'efecte que no serà capaç de fer-ho en aquesta intervenció.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula per a la resposta l'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques, senyor Joaquim Nadal.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyores diputades, senyors diputats..., senyor diputat, l'audàcia, la competència, la capacitat, la veritat, la mentida, que són conceptes que vostè utilitza amb molta freqüència i jo diria que amb un punt de lleugeresa, són a vegades conceptes de doble fulla. Un s'hi pot tallar fàcilment a l'hora d'esgrimir aquests conceptes qualitatiu, on la vara de mesurar de cadascú pot trobar maneres i termòmetres radicalment diferents.

I jo ho veig just al contrari del que vostè diu. Hi veig una gran coordinació, hi veig una gran sensibilitat, hi veig una considerable eficàcia i hi veig un gran compliment dels compromisos contrets. Fins i tot hi veig, senyor Rull, una confiança creixent, que vostè no és capaç de trobar-hi simplement perquè no la hi vol trobar.

Ens podem posar d'acord en una cosa: els veïns del Carmel, legítimament, tenen tota la raó del món, poden sentir-se temerosos; pot haver-hi una situació psicològica d'un..., no tant desconfiança, sinó d'un cert temor que les coses, vist que l'ensurt havia tingut la dimensió que havia tingut, costarien de refer-se.

I en això és molt evident: tota la restauració física, real i material de la situació ocorreguda, quan acabi del tot, no ens permetrà tancar pàgina de l'episodi dramàtic del Carmel, simplement perquè quedaran seqüeles que van més enllà d'allò que és mesurable físicament, materialment i que es pot comptabilitzar en nombre d'euros, dòlars o pessetes antigues. És a dir, és veritat: quan tot-hom hagi tornat, quan el metro arribi al Carmel, quan la zona zero estigui urbanitzada, podrem formalment donar per acabat l'episodi i dir: «Hem acabat amb aquells compromisos constatables, comprovables». Queda força temps per a això.

I el Govern de la Generalitat i l'Ajuntament de Barcelona d'una forma radical, contundent, absolutament coordinada, han dit: «Cal que fins a l'últim veí torni a casa seva, com abans millor, en condicions, i ho hem de fer amb respecte i reconeixement que, puix que les coses han anat d'una determinada manera, cal que puguin fer tres vegades la prova del nou i passar tots els filtres

que calguin». Fins i tot hi ha hagut un moment que hem dit: «Aquí té vostè la clau, faci les comprovacions que vulgui, i té un marge per tornar». Perquè en algun moment algú havia pogut dir: «Se'ns està forçant a tornar precipitadament». No és el que vol ni el Govern de la Generalitat ni el govern municipal. I, per tant, carreguem-nos de raó, donem-los la clau, que ho vagin a mirar, que agafin confiança i que tornin, dins d'un marge, quan creguin que poden tornar.

La recuperació psicològica, si vostè vol, moral, del Carmel trigarà més que la recuperació religiosa –culte a l'església–, que la recuperació docent –ensenyament a les aules de les dues escoles del Carmel, que ja s'ha produït–, urbanística, que està en procés i que es completarà en el termini d'un any i mig o dos, quan s'acabi la zona zero, o de rehabilitació dels habitatges, que està molt, molt, molt avançada i prou com perquè puguem afirmar que en aquest aspecte, i potser només en aquest aspecte, el Carmel quedarà, després de l'ensurt, millor que no estava; des del subsòl fins a la cara de les cases, fins a la tripa dels carrers, la pell dels carrers i l'interior dels domicilis de les persones que van haver de ser desallotjades.

Podem afirmar ja avui que, excepte en el punt de confluència de la zona zero, on hi ha dos carrers amb el trànsit interromput i encara amb obres de culminació dels treballs de micropilonatge, podem afirmar que l'aspecte, la visió, en una passejada pels carrers del Carmel, denota un estat el dia d'avui de les cases millor que no el que vam veure el primer, i el segon, i el tercer i el quart dia de l'enfonsament. No només per una operació de maquillatge, no només perquè se'ls hagi canviat la cara, sinó perquè de fet –de fet– s'ha produït un procés autèntic de rehabilitació en profunditat de tots els habitatges, 530, d'aquestes 1.276 persones que va caldre desallotjar.

I jo respondria a totes i cadascuna de les seves afirmacions amb l'afirmació contrària. No hi ha hagut pèrdua de confiança, hi ha hagut recuperació de confiança progressiva i gradual, i aquest és un procés que haurà de continuar. No hi ha hagut descoordinació entre una zona i l'altra. És indiscutible que les tasques que calia fer en la zona verda tècnicament no s'assemblaven de res amb les que s'havien de fer en una part important de la zona groga, per no dir tota, i, per tant, ha estat bé i ha estat eficaç que ho hagin fet dues empreses diferents. I el punt de coordinació s'ha produït setmanalment, fil per randa, cada dilluns a Boca Nord, amb totes les empreses implicades, la Delegació del Govern, representants de l'Ajuntament, representants de l'Incasol, representants de GISA, representants d'Adigsa i representants dels veïns, que han anat seguint dia per dia totes les tasques de rehabilitació que s'han dut a terme al Carmel.

Una altra cosa és el grau de normalització i com aniran les coses al final, però pot tenir la seguretat –pot tenir la seguretat– que justament s'ha produït un nivell d'afinament en la coordinació i de justesa en els treballs pel que fa a la sensibilitat en l'atenció a les persones més que raonable. I jo crec que si vostè no està en disposició de donar-nos mínimament la raó, el temps ens l'acabarà donant, perquè les coses s'han fet, crec, més que raonablement bé.

I acabo amb una resposta concreta a una pregunta concreta que vostè feia. Pel que fa a la col·laboració Ajuntament - Govern de la Generalitat, ho vulguin o no ho vulguin veure vostès, aquesta col·laboració va començar el primer dia de l'enfonsament, no ha parat, i, a més a més, pel que fa a la reconstrucció del barri del Carmel, i a la rehabilitació dels objectius fixats en l'AERI, va començar en una comissió d'urbanisme de Barcelona, específica per a la ciutat de Barcelona, dos mesos més tard de l'enfonsament, amb les primeres modificacions del planejament, que estan donant peu ja ara –ja ara– a projectes als Tres Turons, projectes al Carmel, projectes a la Vall d'Hebron, i 1.900 habitatges nous possibles, dels quals prop del 50 per cent seran de protecció oficial.

I és en l'AERI i amb la col·laboració econòmica dels dos governs, local i municipal, que es produirà la materialització i la comptabilització dels números que a vostè no li surten i que els hi donaré després, perquè quedi clar que si en vuit anys havíem de fer 235 milions d'euros, si en portem 120 en un any, li asseguro que els 235 en vuit anys es compliran amb escreix.

(Pausa.)

El president

Senyor Rull, pot replicar.

(Veus de fons.)

El Sr. Rull i Andreu

Veig que té la claca molt animada vostè, senyor conseller. (Veus de fons.) Respecte a aquests 235, clar, el que és evident és que tot allò que fa referència a indemnitzacions, home, posar-los en aquests 235 milions, que diu: «Ja n'hem fet 120...» No, no, escolti, és que la part d'indemnitzacions, quan vostès van explicar que tirarien endavant aquesta Àrea Extraordinària de Rehabilitació Integral, no hi eren. Quan el president Maragall es va comprometre als 200 milions, no hi eren. Escolti, per tant, no confongui la gent.

Si l'Ajuntament de Barcelona –i això és el que vostè no em vol respondre– diu i periodifica les aportacions, això..., hi ha d'haver una constància expressa en els pressupostos d'aquesta quantitat. I no... Com a inversió directa de la Generalitat de Catalunya! Si es crea l'Agència del Carmel, senyor conseller, és només per què es doti de fons de l'Ajuntament de Barcelona o per què hi conflueixin els recursos de totes les administracions públiques? És a això al que es van comprometre vostès; és això el que nosaltres els demanem, les corresponents explicacions. És això justament el que vostès han incomplert.

I, home, jo el que li pregaria és que sigui, per respecte sobretot a la gent, una mica més prudent i caut a l'hora de fer determinades afirmacions. Vagi al Carmel i digui que el barri és o serà millor que no pas..., que no estava. Parli-hi. Vagi al barri –vagi al barri.

Notícia d'ahir: «Carmel. Comerç, tocat i enfonsat. Les botigues no han recuperat el volum de vendes d'abans de l'esvoranc, i estimen la disminució entre un 40 i un 60 per cent». I vostè ens diu que el barri del Carmel en

aquests moments és millor?, que està en una situació millor? Aquesta és la part que vostès han negligit.

Parlem concretament del comerç, que han sigut els més afectats. Afectats, perquè si la gent no retornava era impossible normalitzar el barri. Parlem de les indemnitzacions, parlem dels elements relatius al fons de comerç que han perdut; això és el que dóna ànima a un barri! La pega és que el conseller de Comerç hagi marxat, però la gent, els comerciants del Carmel s'han sentit abandonats pel Departament de Comerç concretament. Diu: «No, farem un pla de dinamització, com a la resta de mercats de Barcelona, com a la resta de barris de Barcelona». Hi ha hagut algun tractament específic aquí? No, rotundament no. Sigui prudent amb el cofoisme, sigui prudent amb l'autocomplaença, perquè aquí estem parlant de qüestions més delicades.

Vostè ha parlat de les façanes, ha parlat, diguem-ne, de l'entorn. Jo li parlo de l'ànima, també, i això és el que ha quedat malmès d'una forma molt important.

I la confiança s'agafa complint els compromisos, senyor conseller; complint els compromisos, que vol dir: els expedients, els certificats d'estabilitat donar-los quan toca. Complir els compromisos vol dir haver iniciat ja les obres de rehabilitació exterior de la zona verda. Així és com s'agafa la confiança.

Em parla de sensibilitat? Vostès, que envien una carta a seixanta-quatre propietaris dels pisos de la zona del carrer Calderón que s'havien queixat que tenien esquerdes, i han de rebre, a través d'una carta de la Generalitat, de dir: «Escolti, no es queixin de les esquerdes, que no té absolutament res a veure». Això és sensibilitat? Vostè ens parla de sensibilitat des d'aquesta perspectiva?

Per tant, el que li demanem és que els compromisos que vostès van adquirir simplement els compleixin, no els demanem res més: que compleixin el compromís, la Resolució parlamentària de portar la Llei de gestió de l'obra pública. Escolti, aquesta Llei, el mes d'octubre hauria d'haver estat aquí. Primer diuen: «Home, és que dels treballs de la Comissió d'investigació evidentment n'hauríem de fer alguna modificació». Molt bé. Ara ens diuen: «Home, és que com que hi ha una llei bàsica a Madrid que l'estan elaborant ens haurem d'esperar». Les resolucions serveixen per complir-se.

I l'última qüestió, senyor conseller, que és: Què en quedarà de tot plegat? Què en quedarà de la crisi del Carmel? En quedarà una desconfiança important en l'obra pública d'aquest país, i això és responsabilitat bàsicament seva. En el seu moment, en lloc d'assumir que el Carmel, que el túnel va caure perquè les obres no estaven ben seguides, la investigació judicial confirma el descontrol de les obres com a causa de l'esfondrament, generen una desconfiança general amb tot i en tothom. La seqüela de la desconfiança de la ciutadania de Catalunya en l'obra pública és perquè vostès no van tenir la valentia suficient, en el seu moment, d'assumir responsabilitats, i van traslladar aquesta sospita generalitzada absolutament arreu. Això és el que en pot quedar d'aquesta crisi del Carmel.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable conseller de Política Territorial, senyor Joaquim Nadal.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Vagi per endavant, senyor diputat, que prenc públicament el compromís, que reitero, de complir fil per randa tots els compromisos que el Govern va assumir en el seu moment i en el tràmit de la Comissió parlamentària d'Investigació; fil per randa tots, fins a l'últim.

Ara, senyor Rull, quan s'acaben els arguments passem, de seguida, de les persones per les quals calia una enorme sensibilitat al comerç, que és el problema. Primera part de la seva intervenció: «Les persones..., les persones...» Les persones estan raonablement satisfetes, i en podríem trobar de tot tipus, però quan s'acaben els arguments per a les persones vostè se'n va cap al comerç. Quan s'acaben els arguments per a les coses de caràcter material, se'n va cap a l'ànima. I sap què deia Santa Teresa, senyor Rull? «El alma, en el almario.» És a dir, deixem l'ànima per a altres coses.

Pel que fa a la sensibilitat, senyor Rull, si hem de parlar dels seixanta-quatre propietaris, parlem també dels —ara cito de memòria, i per tant no s'ho prengui amb caràcter literal— cent vint que se'ls ha dit que sí. Per què a seixanta-quatre se'ls ha dit que no? Perquè justament un informe tècnic diu que creu que no. Què hem dit a aquests veïns, i també a l'Ajuntament? «Comprovarem amb tècnics vostres un per un si és veritat o no que les vostres esquerdes tenen a veure amb les obres del metro.» Els nostres tècnics diuen que no. I sap com es guanya la confiança en el Carmel? Desmentint rotundament tots aquells rumors que fan córrer que a alguns dirigents veïnals se'ls ha tractat més bé que a altres, que a alguns comerciants se'ls ha tractat més bé que a altres o que algun espavilat ha obtingut més recursos que altres. I per tant, l'única manera de —fora de l'àmbit del desallotjament— generar confiança en l'acció de l'Administració pública era, sense cap mena de dubte, posar una frontera de caràcter tècnic a contrastar tantes vegades com calgui. Però aquells seixanta-quatre veïns finalment acabaran tenint un informe tècnic d'ells, de l'Ajuntament i del Govern, per acreditar si «sí», o si «no», les seves esquerdes són o no imputables a les obres del metro.

La Llei d'obra pública. Miri, de les quatre lleis que havíem de fer dues estan aprovades, una en tràmit i l'altra en fase d'informació pública, per tant... Vostè diu: «Falta la llei d'obra pública». Efectivament, està fent el seu recorregut i ja arribarà, però està redactada, està en curs, la tenim a punt. I no es preocupi, la farem.

La confiança en l'obra pública. Finalment hem sabut què ha passat en la licitació d'obra pública a Espanya, l'any del Carmel. I sap què ha passat? Malgrat totes aquelles veus que auguraven el pitjor dels desastres, Catalunya és, de tot Espanya, la comunitat autònoma que ha licitat més obra pública, la que més, des del Govern de la comunitat autònoma; la que més. I això vol dir que, en l'àmbit de la licitació d'obra pública, de l'execució de l'obra pública i de la confiança de la ciu-

tadania en l'obra pública, episodi del Carmel a part, hi ha una confiança raonable, que a més a més amb el compliment de la Resolució parlamentària, pel que fa a les obres de caràcter subterrani, completarem i atendrem d'una forma radical perquè els ciutadans recuperin aquesta confiança.

I acabo. Senyor Rull, no busqui partides en el pressupost. Pregunti si els cinquanta-sis pisos que ha comprat, l'Institut Català del Sòl, en el barri del Carmel aniran tots a parar a la bossa de l'Agència del Carmel com a aportació econòmica del Govern. Pregunti si les indemnitzacions que es puguin cobrar de les asseguradores aniran a parar o no a les obres del Carmel. Pregunti's amb quins diners s'han pagat les obres de rehabilitació, amb una periodificació que ens diu que, pel primer any, els 4 milions que ha previst l'Ajuntament s'han superat, i amb escreix; només anem per 14 pel que fa a obres de rehabilitació, de manera que portem acumulades tres anualitats. No es preocupi, en el Carmel hi haurà els recursos que es van dir per anar molt més enllà del que realment calia com a conseqüència d'un disbarat en una obra pública, que no s'havia d'haver produït mai, efectivament, però que...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Acabo. Un cop produït, el que calia era atendre amb diligència i eficàcia la problemàtica de les persones i del comerç, i de la confiança i de la moral col·lectiva d'aquell barri, en l'àmbit de la ciutat de Barcelona.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Suspenem la sessió, que reprendrem aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i es reprèn a les quatre i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Sr. Vintró i Castells.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller primer, el conseller de Relacions Institucionals i Participació, els consellers de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, la consellera d'Interior, els consellers d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, les conselleres d'Educació, de Cultura i de Salut, els consellers de Treball i Indústria, de Comerç, Turisme i Consum, la consellera de Benestar i Família, i els consellers de Medi Ambient i Habitatge, i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió.

Abans d'entrar a les preguntes a respondre oralment en el Ple, i començant pel president de la Generalitat, advertits també els portaveus dels diversos grups parla-

mentaris, recordo i, en tot cas convoco, els trenta-nou diputats i diputades que hauran de formar part de la Comissió paritària amb la Comissió Constitucional del Congrés dels Diputats que, quan s'acabi aquesta sessió, ens haurem de reunir a la sala de grups per procedir a l'elecció de la Ponència dels onze diputats i diputades que després hauran de treballar, conjuntament amb els onze que designi el Congrés, la reforma de l'Estatut d'autonomia de Catalunya. Quan s'acabi la sessió plenària, doncs, estan convocats i convocades a la sala de grups.

Preguntes

Pregunta al president de la Generalitat sobre la negociació de l'Estatut d'autonomia de Catalunya (tram. 317-00202/07)

Dit això, donem la paraula a l'il·lustre senyor Joan Boada del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa perquè formuli la seva pregunta al president de la Generalitat.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. La setmana que ve, com ja s'ha dit, començaran els treballs definitius per a l'elaboració del nou Estatut a Catalunya. Encetem la segona part del camí, ara a les Corts Generals i amb un diàleg directe i transparent entre la delegació del Congrés i la delegació del Parlament. Crec, i segur que tots coincidirem, és un moment polític apassionant, però sobretot també decisiu. Per això, com que és decisiu cal no degradar l'estat actual de la negociació, perquè hi ha molts temes en què les quatre forces polítiques estem d'acord i que signifiquen un avenç important per a l'autogovern i el finançament de Catalunya. Una part important del text està consensuat per tots. Bé és cert que queden alguns redactats específics que caldrà concretar en aquesta segona fase. Però tot el que tenim, que és molt i important, cal explicar-ho a la ciutadania, i no podem caure en l'error, per decisions polítiques conjunturals i legítimes, de degradar aspectes que fa pocs dies tots, tots defensàvem conjuntament.

Aquest Estatut, en aquests moments, és una eina que està al servei dels ciutadans i que millorarà la qualitat de vida dels catalans i les catalanes, tant en l'àmbit competencial com en el del finançament, perquè obtenir les competències de la gestió dels trens de rodalies i regionals facilitarà la mobilitat de les persones, tenir la gestió de tots els ports i aeroports, inclòs l'aeroport del Prat, augmentarà la nostra competitivitat, les noves competències en immigració contribuiran a la cohesió social, tenir l'exclusivitat a l'etapa de zero a tres anys ens permetrà definir-la com a etapa educativa i no assistencial, i tenir competències en la Inspecció de Treball ens dotarà d'eines per evitar la sinistralitat laboral.

Tenir un títol de drets de deures amb garantia judicials i un síndic de greuges que tindrà competències exclusives són instruments molt potents per als ciutadans i més en concret per als sectors més desfavorits. Tenir

un sistema judicial adequat a l'autogovern de Catalunya, que es completarà amb la reforma de les lleis orgàniques, és un salt qualitatiu molt i molt important.

I un finançament amb més recursos, més bilateralitat, més equitatiu i molt més just en l'aplicació del principi d'ordinalitat que podrà fer front a les noves competències i a les necessitats de tots els ciutadans i, sobretot, dels treballadors i treballadores.

Senyor Maragall, en aquesta segona etapa ens cal, des del nostre punt de vista, unitat, responsabilitat i, sobretot, maduresa política; els ciutadans ens ho exigeixen a tots i a totes.

En definitiva, senyor president, ens agradaria saber què pensa de la situació actual de la negociació de l'Estatut de Catalunya.

Gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. Pasqual Maragall i Mira)

Senyor Boada, vostè ho ha dit, aquest serà un bon Estatut, i n'ha donat exemples. Serà un Estatut a anys llum del primer, en tot, en conceptes, en competències, en diners. Vostè ha assenyalat alguna de les coses que han estat clau i que avalen el compromís d'Iniciativa per Catalunya - Verds amb el contingut de l'Estatut.

Bé, un es pot preguntar, no hem arribat allà on volíem? Depèn, depèn del judici que fem de la intenció inicial, en tot cas, és evident que el nou Estatut és infinitament superior a l'antic –infinitament–, per dues raons, primer perquè és més ambiciós, perquè és més jove, per dir-ho així, més atrevit, i després perquè nosaltres ens hem fet grans, és a dir, en sabem més i no ens equivocarem tant referent a l'efectivitat pràctica de les idees que aprofitem, com potser va ser el cas.

Per això és tan llarg, l'Estatut, i tan prolix. Vostè ja sap que jo ho he lamentat, però ho entenc perfectament. Aquest Estatut, a última hora, farà història, totes les autonomies l'imitaran i el president de la Generalitat això no el molesta en absolut, confirma la tesi que vostè i jo compartim, que Catalunya no es realitzarà plenament fins que Espanya no canviï una mica i es reconegui tal com és.

Vaig dir la setmana passada que havíem de fer un darrer esforç per acostar posicions, la setmana que ve comença a treballar la Ponència formada per diputats d'aquí i diputats del Parlament espanyol, i confio que en aquest escenari es recuperarà la màxima unitat possible. Si el conjunt dels diputats que representen aquesta cambra actua mantenint aquesta unitat, el resultat final arribarà abans i serà més positiu. Ara bé, insisteixo, estem en condicions d'aconseguir un molt bon Estatut per a Catalunya, amb unitat i amb maduresa.

El president

Té la paraula...

— Pregunta al president de la Generalitat sobre el pluralisme real de la societat catalana (tram. 317-00198/07)

...per formular la següent pregunta, l'il·lustre senyor Francesc Vendrell, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, quina opinió li mereix el pluralisme real de la societat catalana?

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor Vendrell, Catalunya gaudeix d'un elevat pluralisme polític, social i cultural, jo diria que com mai l'havia tingut.

El president

Doncs, torna a tenir la paraula el senyor Vendrell.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. No esperava una altra resposta i és lògic, el pluralisme de la nostra societat és una riquesa, som una societat plural en la llengua, en català i castellà, en la literatura, d'Espriu a Marsé; si vostè vol, de Carme Riera a Vázquez Montalbán, si vol, en la cultura que és de gresol. Però és molt curiós que en aquesta societat plural, que és plural real, aquells que defensen l'Espanya plural, aquells que defensen l'Espanya pluricultural i plurilingüe, i com deia de vegades quan es posava nerviós el meu amic Sánchez Llibre, «pluriplural», això ja és el *súmmum* del pluralisme, aquells que defensen aquestes coses, defensin la Catalunya singular, la Catalunya unitària, d'una sola llengua, d'una sola cultura.

És curiós que aquesta Espanya que volem plural, doni premis nacionals a Peruchó, a Coromines, a Gimferrer, a Foix. Quants n'hem donat nosaltres en aquesta mateixa direcció, senyor president? Quants? Estem discutint de Frankfurt i, per cert, la consellera ho està fent molt bé, però potser que ens mirem amb els nostres propis defectes (*remor de veus*) i no amb els defectes dels altres.

Senyor president, és incomprendible que en aquesta Catalunya plural els que volen que els seus fills s'escolaritzin en la seva llengua materna, hagin d'anar al jutjat; és incomprendible que en aquesta Catalunya plural universitat, senyor president, d'això d'universal per exemple, es vulgui que la càtedra sigui només en català, és incomprendible. Siguem oberts, acceptem la Catalunya plural, senyor president, no fem una Catalunya imaginària, no fem una Catalunya de disseny, perquè al final, si em permet, fem actituds polítiques –i estic convençut que vostè les vol fer en favor d'aquest pluralisme–, perquè al final, senyor president, només les societats reals passen a la història, les societats imaginàries passen en els llibres de comptes.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, a Catalunya hi ha aquest curs 335.000 nens i nenes d'entre tres i set anys, de primer ensenyament. Sap quantes queixes ha tramès el Síndic de Greuges al Departament d'Educació? Exactament 245, si no m'erro. Sap quantes n'hi ha que facin referència a la llengua? Cap! Cap ni una!

Miri, el model de convivència i respecte a la diversitat que existeix a Catalunya és exemplar i així s'ha reconegut en àmbits internacionals. Per exemple, el Consell d'Europa ha elogiat expressament el nostre sistema d'immersió lingüística. El nou Estatut, què diu? L'article 6, diu que el català és la llengua pròpia de Catalunya, que el català i el castellà són llengües oficials de Catalunya i que tots els ciutadans tenen el dret d'utilitzar les dues llengües i el dret i el deure de conèixer els dos idiomes. Però no s'obliga ningú a parlar en una determinada llengua. I l'escola ha de garantir el coneixement de les dues llengües al final del període obligatori. I ho fa. En el sistema escolar el català és, com vostè sap perfectament, habitualment la llengua vehicular, i el sistema català no canviarà respecte de la Llei del 98, aquest sistema ha estat avalat per totes les instàncies judicials, inclosos el Tribunal Suprem i el Tribunal Constitucional.

Per tant, la polèmica lingüística és un espantall que alguns han agitat cada cop que Catalunya ha volgut fer un pas endavant en el seu autogovern. Ahir, és veritat, el Tribunal Superior de Justícia va prendre una mesura cautelar per a un cas, la Llei es complirà, senyor diputat, estigui tranquil, com s'ha fet sempre. Des de la Llei Marta Mata, José González, de l'any 1983, quan Alianza Popular, per cert, demanava la segregació dels alumnes en funció de la llengua. Llavors, si el problema no hi és avui, i està estadísticament documentat, on és el problema? Qui crea el problema? I com és que el Partit Popular no va recórrer quan es va aprovar la Llei, aquí, en el Parlament de Catalunya?

El president

La següent pregunta...

— Pregunta al president de la Generalitat sobre les perspectives més immediates del Govern (tram. 317-00200/07)

...la fórmula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyor Josep-Lluís Carod-Rovira.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. Ara fa una mica més de dos anys aquest país va canviar de Govern, el que és una

pràctica democràtica, ja se sap que després dels uns vénen els altres; després dels altres vénen els uns, o no. (*Rialles.*)

El meu partit va celebrar aquesta efemèride en un acte públic en el qual vam fer una valoració molt positiva de l'obra de Govern d'aquests dos anys, que ha estat intensa sobretot en l'àmbit de la política social, projectes de llei de serveis socials, de prestacions assistencials, el pas de l'assistencialisme als drets universals i garantits, propostes d'inclusió i de cohesió social; en el terreny de la sanitat, com ja se sap, plans de xoc de metges i infermeres amb l'increment de més de quatre-cents professionals; nous centres d'excel·lència i recerca, vuit hospitals en previsió, cent cinquanta centres d'atenció primària, creació d'una agència d'atenció a la dependència; en el terreny escolar, cent vint centres, és a dir, seixanta centres escolars nous cada any, més de 4.200 professionals de l'ensenyament, mestres i professors, també, en aquest període temps; un increment molt notable de llars d'infants, l'imminent pacte nacional per a l'educació amb la subsegüent Llei catalana d'educació, l'augment de 30 per cent de recursos en universitats públiques, el reforçament tant dels petits municipis com dels barris de les grans ciutats i també la defensa del teixit comercial català i la internacionalització de les empreses.

Aquest és un bon balanç, un balanç positiu d'aquests dos anys. Ara ens trobem amb l'oportunitat de disposar d'un nou marc institucional que és l'Estatut. Doncs, bé, vostè sap que aquest marc a Esquerra Republicana no ens satisfà perquè el considerem insuficient i allunyat del que vam plantejar, però continuarem treballant per si és possible avançar i millorar en aquest àmbit. Però també sabem que al llarg de la història –només cal mirar el 34, només cal recordar el 77– Madrid, mani qui mani, ha pactat sempre amb la drete local, i això no ho podem obviar, no podem fer veure que no ha existit mai. Aquest acord hem vist com el secretari del ministeri corresponent deia que no hi hauria més recursos per a Catalunya, que no hi hauria canvi de model, sistema que ha estat aplaudit... (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

El president

Senyor diputat...

El Sr. Carod-Rovira

...per Ibarra i per Guerra, i per tant, li preguntem, senyor president, en el futur, com encara vostè els projectes del Govern en aquesta segona part de la legislatura, etcètera.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, com vostè ha dit, efectivament, el balanç del Govern d'aquests dos anys és enormement positiu, és més que eloqüent, el salt endavant que s'ha fet, sobretot en educació, salut i habitatge és realment

extraordinari, no li dono xifres, perquè vostè ja n'ha donat i les coneix, però és que s'ha multiplicat per dos la participació de la inversió dintre del pressupost, la inversió per habitant, no solament la inversió, la inversió per habitant. I Catalunya ha crescut de valent, en població. Per tant, un gran salt endavant quant a, efectivament, les inversions.

Sobre el tema de l'Estatut, un tema que abans s'anomenava «la qüestió catalana» i que ara és el tema de l'Estatut –i ho és gràcies a vostè, gràcies a nosaltres, gràcies a tots els grups de la cambra que hi han participat de valent–, vostè diu que de nou és de tèmer un pacte entre el centralisme i la drete catalana. Hi han antecedents –hi han antecedents. Tarradellas va tornar gràcies al fet que Joan Reventós ho va exigir i va guanyar les eleccions sota aquesta bandera, i la drete catalana mentrestant parlava, si no ho recordo malament, de «Consell General» i no de «Generalitat», ni de Tarradellas. El pacte Felipe González - Pujol de l'any 95 no va impedir el canvi de majories de l'any següent; resultat: vuit anys de govern de la drete recolzada pel nacionalisme català conservador –o de centredreta.

Tot això és cert. Ara és diferent; el nacionalisme català s'ha vist impellit a donar suport al projecte que el catalanisme que governa aquí ha posat sobre la taula del Govern espanyol i que el Govern espanyol ha acollit i recolza.

Sobre la continuïtat del Govern, tota, per descomptat. Però també depèn de vostès. És la meua aposta, la del meu partit, la d'Iniciativa per Catalunya i espero que sigui també la de vostès, el crec. L'estabilitat demana coherència, i, per tant, sé que recolzarem junts el projecte d'Estatut que vam iniciar plegats, i que, no ens enganyem, no hauria arribat on ha arribat sense el nostre Govern i sense la coalició que li dona suport. Ho sap tothom.

Deixi-me-li dir una última cosa: l'Estatut necessita el recolzament d'Esquerra tant com Esquerra necessita fer...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...seu el nou Estatut, senyor diputat.

El president

Té la paraula...

Pregunta al president de la Generalitat sobre el retorn dels papers de la Generalitat confiscats en acabar la Guerra Civil i sobre les conseqüències d'aquest retorn i d'altres esdeveniments recents pel que fa a les relacions entre els pobles d'Espanya (tram. 317-00201/07)

...en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Àlex Masllorens.

El Sr. Masllorens i Escubós

Gràcies, senyor president. Molt honorable president de la Generalitat, aquesta setmana hem tingut una nova oportunitat de constatar d'una manera pràctica i ben il·lustrativa que a Espanya hi ha dues maneres d'entendre la llibertat i la democràcia: per un costat, una dreta extrema i rànica que quan no pot guanyar democràticament a les urnes o a les votacions als parlaments s'entesta a fomentar la divisió entre col·lectius i entre comunitats; a l'altre costat, un govern que compleix allò que democràticament i per àmplia majoria va aprovar el Congrés dels Diputats el mes d'abril de 2005.

Amb el retorn a Catalunya dels papers confiscats pel règim franquista a la Generalitat republicana, s'ha reparat una injustícia històrica: Catalunya ha recuperat milers de documents que no haurien d'haver sortit mai d'aquí. Resulta lamentable, des del nostre punt de vista, que encara es vulgui presentar aquesta reparació no com el tancament d'una ferida antiga, sinó com un nou motiu per enfrontar de manera irresponsable ciutadans i pobles d'Espanya.

El retorn dels papers ha estat un èxit col·lectiu, un èxit de la constància, de la tossuderia i de la memòria històrica, de la voluntat de ser un clam de llibertat. Tothom o gairebé tothom pot apuntar-se aquest èxit de tots, des de les persones que van lluitar individualment a la gent que ho ha fet per la recuperació democràtica al llarg dels anys, i, fins i tot, curiosament, representants polítics, inclòs, per cert, el senyor Fraga, que hi va votar a favor també al Congrés, i òbviament també el moviment ciutadà que a Catalunya ha sostingut una flama reivindicativa al llarg dels anys.

També és veritat, senyor president, que el retorn l'hem d'emmarcar, i no s'escapa a ningú, en un determinat context polític. Espanya té avui un govern i un president, José Luís Rodríguez Zapatero, que han donat mostres de fermesa i convicció democràtica, d'una visió plural i federal d'Espanya com no havíem tingut mai abans i d'un respecte a la diversitat i al plurilingüisme lamentablement excepcionals en aquest Estat.

Per tant, li preguntem, senyor president, quina és la valoració que feu, doncs, del retorn dels papers i d'altres esdeveniments i de les conseqüències pel que fa a la relació entre els pobles d'Espanya.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, l'arribada dels papers respon a un acte de justícia, com vostè ha dit, de justícia històrica, però també de dignitat democràtica. I no oblidem que l'Arxiu està format per papers que es van anar acumulant per raons que tenen molt poc a veure amb la història i molt amb la repressió policial; no ho oblidem.

No és el tema important avui. Avui el tema important és que hi ha hagut un acord cívic i polític, representat per la Comissió de la Dignitat, pel treball de tots els partits, partits i entitats, i això ens ha demostrat la força que té

la unitat, i el coratge polític del Govern de l'Estat que vostè ha citat simbolitza, des del meu punt de vista, que estem davant d'un nou escenari. És a dir que això sigui possible no és casual, no és que s'han despenjat amb un bon moviment, no; hi ha una actitud coherent per part del Govern espanyol que permet que això sigui normalitat justament, no excepcionalitat.

Qui creia fa dos anys que avui els papers serien aquí, que els papers estarien a Catalunya —«els papers de Sant Cugat», que en dic ja—, que el reconeixement del català a Europa avançaria tant, que la localització de la CMT a Barcelona seria possible? Qui creia que el nou Estatut es podria plantejar en el marc d'una aposta per l'Espanya federal? Qui ho creia, això? La Carta municipal que ha sigut aprovada, que havia començat l'any 1980, senyor diputat, i ara s'ha aprovat, la Carta municipal de Barcelona...

Hem viscut massa anys sense respostes a totes aquestes preguntes i, fins i tot, massa anys sense preguntar potser, sense preguntar sincerament. No és el cas dels papers, per cert, que aquest sí que va ser un procés que va començar molt aviat. Potser també hem viscut massa anys sense veritable i mútua voluntat d'entesa. Ara estem canviant el llenguatge, aquí i fora d'aquí, ara parlem de propostes, ara parlem de confiança i de lleialtat, perquè són aquestes, la confiança i la lleialtat federal, les que permetran establir una relació de concòrdia entre els pobles d'Espanya i, si no, no —com deia aquell.

El retorn dels papers és un assoliment per la dignitat de Catalunya, de la dignitat de Catalunya i és un gest, sens dubte, que acosta Catalunya a Espanya.

El president

La següent pregunta...

Pregunta al president de la Generalitat sobre la valoració que fa del futur de la governabilitat de Catalunya (tram. 317-00199/07)

...la formula l'honorable senyor Artur Mas i Gavarró, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Mas i Gavarró

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, fa tot just una setmana jo li vaig preguntar si vostè podia garantir la cohesió i la unitat del Govern i del tripartit amb relació al referèndum de l'Estatut. Vostè em va dir que sí, va dir rotundament «sí», a seques, va dir, «sí».

Veient el que ha passat avui, em temo que aquest «sí» devia ser un «sí» molt prematur. Home, ha passat una cosa, senyor Maragall, que sentint el senyor Boada, escoltant-lo a vostè i després escoltant el senyor Carod, si això és unitat i cohesió, que ens ho expliqui algú. Perquè allò que vostè considera que és molt bo i que pot resoldre moltes coses, i el senyor Boada també, resulta que el senyor Carod considera que és insuficient.

Per tant, li torno a preguntar..., no si la pensa garantir o no, perquè ja m'imagino que la seva voluntat és aques-

ta, però com pensa garantir la unitat i la cohesió del Govern en el moment de fer el referèndum.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, estigui tranquil, l'Estatut s'aprovarà, serà un bon estatut, i ho serà sobretot gràcies a la tossuderia de les esquerres catalanes; ho serà sobretot gràcies que hi hem estat des del primer dia. Bé, des d'abans del primer dia, perquè vam començar-ho a demanar fa sis anys, i el govern català del qual vostè era conseller primer no va voler.

De manera que estigui tranquil, que això va endavant.

El president

Té la paraula el senyor Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Aquest recurs d'«estigui tranquil», miri, està tan gruaja, que no se'l creu ningú, absolutament ningú, perquè sempre ens diu el mateix: «Estigui tranquil» –estigui tranquil», però resulta que després passa el que passa. I això passa dintre del seu Govern. Vostès després atribueixen les culpes als altres –atribueixen la culpa als altres. Però, escolti, quina culpa en té, Convergència i Unió, de tot això? (*Remor de veus.*) Que el nacionalisme majoritari a Catalunya hagi estat cridat per qui ocupa la centralitat política a Espanya, que és el seu partit, per prendre una decisió que no és total, sinó que és parcial, això és tan dolent? No deu ser que el problema el tenen vostès i no els altres? Tant recurs a la història, a la dreta, a l'esquerra, al no sé què... Escolti, vostès tenen un problema que es diu cohesió interna i unitat en el tema més important que porten entre mans (*remor de veus*), i aquest problema...

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El Sr. Mas i Gavarró

...i aquest problema, senyor president, l'han de resoldre vostès sense buscar culpables a fora.

Nosaltres hi hem ajudat com el que més en tot aquest procés. I els ho torno a repetir: ho hem fet des de l'oposició després d'haver guanyat les eleccions, ho hem fet a Catalunya i ho farem a Madrid. I és clar que hi haurà Estatut, senyor Maragall! És clar que hi serà. I en bona part també hi serà, no exclusivament, per la feina que ha fet Convergència i Unió. Seva és la responsabilitat de garantir aquesta unitat i aquesta cohesió. Aquesta feina, senyor president, els altres, aquesta, no la hi podem fer.

Hem tingut diverses crisis –el Carmel, la crisi de Perpinyà, la crisi frustrada del canvi de Govern, un vot diferent en la Constitució europea per part del tripartit–; una crisi més, i aquesta amb relació a l'Estatut, no es pot aguantar.

I aquesta feina, senyor president, i li ho dic amb tot respecte...

El president

Senyor Mas...

El Sr. Mas i Gavarró

...aquesta feina li correspon fer-la a vostè.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, amb tot el respecte, una de les coses que em sobta més sempre del que vostè diu..., diu que van guanyar les eleccions; doncs, no van tenir més vots, van ser els segons. (*Forta remor de veus.*) Van ser els segons...

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El president de la Generalitat

Primera. I segona –i segona–, no han fet Govern, que això és el més decisiu. (*Remor de veus.*) És a dir...

El president

Senyores diputades, senyors diputats!

El president de la Generalitat

...no només no van guanyar les eleccions en vots... (*Veus de fons.*) Perquè no van fer la llei electoral, a més, que és la que havien de fer, perquè ho deia..., ho diu l'Estatut actual, amb una transitòria: «S'ha de fer en quinze dies», i no la van fer, i han passat quinze anys, vint-i-cinc anys i no l'han feta. I no l'han feta per aquesta raó exactament. De manera que deixem-ho estar, perquè aquest és un tema enfadós. Vostès sempre diran que això és així i el poble de Catalunya sap que no.

Un cop vaig dir que vostès no eren matemàticament necessaris, diguéssim. I és veritat, no ho són. Ningú no ho és –ningú no ho és–, diguéssim. Es pot aprovar en el Parlament espanyol..., amb les majories que hi ha ara no hi ha ningú que sigui absolutament imprescindible. Però, i li ho diré amb tota sinceritat, senyor Mas, el seu partit, vostès són políticament imprescindibles; com ho és Esquerra, que, d'altra banda, té una trajectòria jo diria que més coherent en el Parlament espanyol en els darrers dos anys.

Miri, el fet que les converses... (*Remor de veus.*) Més coherent, i tant, més coherent. Vostès no, que no hi han estat en aquesta majoria. Si hi volen ser ara o en la propera legislatura, em penso que han dit, seran benvinguts; n'estic segur.

Mirin, el fet que les converses comencessin per vostès i la manera com es va saber i presentar la notícia d'aquest acord, d'aquestes converses va provocar sorpre-

sa, això, va provocar sorpresa i incomoditat en el meu Govern. I si vostè no ho entén, jo sí que no l'entenc, a vostè. Puc arribar a comprendre que a vostè li interessen viure políticament en aquesta especulació, però em costa més d'acceptar que en aquest joc d'especulacions s'hi barregi l'Estatut –i, això, li ho dic molt seriosament–, que en aquest joc d'especulacions hi barregi vostè l'Estatut. Espero que vostè tingui prou sentit institucional per no voler malbaratar en una baralla partidista...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...el patrimoni polític compartit que suposa l'Estatut de Catalunya.

El president

Per formular la següent pregunta...

— Pregunta al Consell Executiu sobre la valoració que fa de la possibilitat de posar en marxa un projecte de botigues de fabricant (*outlet*) a Igualada (Anoia) (tram. 310-00522/07)

...en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Marina Llansana.

La Sra. Llansana Rosich

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, tant la ciutat d'Igualada com la comarca de l'Anoia tenen davant reptes molt importants, en un període de reconversió industrial, en un moment força crític pel que fa als índexs d'ocupació, però també en un moment esperançador pel que fa als reptes de futur.

Igualada, ja ho hem dit diverses vegades en aquesta cambra, vol mirar endavant i mira endavant. I un dels projectes estratègics que ara mateix tenim com a ciutat entre mans és la possibilitat de tirar endavant un gran projecte, un gran centre comercial *outlet*, de botigues de fàbrica, que com vostè bé sap és un canal de vendes que està creixent a tot Europa i que té un gran potencial de creixement al nostre país.

Per la seva situació estratègica al territori, Igualada és un lloc idoni per acollir un projecte d'aquest tipus, que suposaria a la vegada la creació de llocs de treball, un gran potencial pel que fa a l'atracció de visitants a la comarca i complementaria l'oferta comercial i turística de la ciutat.

Sabem que el Govern, sabem que la seva conselleria ha fet passos importants en aquest sentit, que està treballant conjuntament amb els sectors implicats i amb l'Administració local, i li voldríem demanar, honorable conseller, en quina fase està ara mateix aquest procés.

I si ens permet, li voldríem també fer un prec o una petició, que és que, en la línia de les polítiques que vostè

ja ha impulsat des del seu Departament, li volíem demanar que la creació d'aquest *outlet*, d'aquest eix comercial de botigues de fàbrica, es fes de manera integrada al teixit comercial de la ciutat, perquè no només no perjudiqui el petit i mitjà comerç, sinó que a més a més en sigui un element, una eina important de dinamització.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Josep Huguet, conseller de Comerç, Turisme i Consum.

El conseller de Comerç, Turisme i Consum

Gràcies, senyor president. El Departament de Comerç, Turisme i Consum i l'Ajuntament d'Igualada van signar l'abril del 2005 –el vaig signar jo mateix– un conveni pel qual s'encarregava al Consorci de Promoció Comercial de Catalunya l'estudi de la viabilitat tècnica i econòmica de la implantació d'un centre comercial de fabricants a la ciutat d'Igualada. És, per tant, una aposta decidida d'aquest Departament que Igualada tingui aquesta capitalitat en la Catalunya central del comerç d'*outlets*; que quedi clar, senyora diputada.

Aquest conveni s'emmarca, doncs, en un projecte de revitalització econòmica d'Igualada, a través de la promoció de l'activitat terciària en l'àmbit del comerç detallista, capaç de crear ocupació i dinamitzar el conjunt de serveis de la ciutat, amb capacitat d'atracció generada.

Aquest projecte compta també amb el consens de l'Associació de Fabricants de Gènere de Punt, membres de la qual són titulars d'una trentena de botigues de fàbrica, que col·labora activament en el desenvolupament de l'estudi. I a nivell conceptual, l'*outlet* vol centrar la seva oferta en el producte tèxtil. Jo crec que és molt interessant especialitzar-se. Tampoc tindria molt sentit que els diversos *outlets* de Catalunya anessin reproduint el mateix model. Crec que és bo que una ciutat que està especialitzada en el punt tingui sobretot botigues de fàbriques de punt. I, per tant, Igualada i el seu entorn pot ser perfectament aquest centre, òbviament complementats per alguns altres serveis i altres productes que li acabin de donar una personalitat pròpia: modernitat, funcionalitat, en un entorn autèntic i únic; són els valors, aquests de la singularitat, en què es basa aquesta proposta que s'està acabant de treballar per Igualada.

Diferents promotors i gestors de centres comercials ja han mostrat interès en aquest projecte també, i està en procés de valoració. Ara queda la part urbana, que evidentment hi ha competències municipals pel mig, però la nostra posició, en general, és favorable a què sigui al màxim vinculat, i a prop i a dintre, a la trama urbana. Per tant, sense entrar en detalls de quin lloc ha de ser, perquè això és responsabilitat municipal, sí que entenem que ha d'estar vinculat a la ciutat, i que complementi i arrossegui la resta de teixit comercial –el normal– també cap a dalt. Per tant, l'*outlet* no ha de ser una alternativa contra el comerç, sinó que ha de ser una ajuda al comerç intern.

Aquesta és la nostra proposta, i crec que Igualada té moltes possibilitats, precisament pel centre geogràfic que ocupa.

Gràcies, senyor president.

El president

La següent pregunta, la formula...

— Pregunta al Consell Executiu sobre el capteniment del Departament de Política Territorial i Obres Públiques pel que fa a la política d'alienació de béns immobles dels quals és titular (tram. 310-00517/07)

...en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Josep Llobet.

El Sr. Llobet Navarro

Honorable conseller, la pregunta que fa el meu Grup fa referència a una notícia que fa breus dies va sortir a la premsa —que, per cert, li haig de dir que en aquests tres dies ni vostè ni ningú del seu Departament ha fet cap declaració i, per tant, hem d'entendre que el que es diu és veritat—, en què es diu que el seu Departament l'any anterior va vendre... —bé, va vendre..., vendre seria un eufemisme—, va donar, va fer una donació encoberta, o va regalar podríem dir, al seu partit —vegi la relació, el seu Departament al seu partit—, va vendre un local que sembla que és valorat cinc vegades per sota del preu de mercat.

A nosaltres ens agradaria saber efectivament aquesta compravenda o aquesta donació encoberta en base a quin criteri legal es va fer. Ja li diem que, independentment de la legalitat o no que es pugui tindre —que, nosaltres, permeti que ho posem en dubte—, trobem moralment reprovable aquest tipus d'actuacions.

I, en segon lloc, ens agradaria saber una altra qüestió: Vostè en una resposta parlamentària va dir que aquesta operació no deixava de ser una operació similar a altres operacions que s'havien produït en exercicis anteriors. Anomenava entitats sense ànim de lucre, sindicats i, també, anomenava partits polítics. A nosaltres ens agradaria saber si efectivament hi van haver, també, altres partits polítics en anteriors èpoques —perquè es refereixen a anteriors governs— que van tenir també aquest tracte de favor per part del Govern de la Generalitat.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula el senyor Nadal.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, l'Institut Català del Sòl —no el Departament— ven els locals que són de la seva titularitat sempre pel mètode de lliure

concurrència, excepte en els casos en què es pot produir adjudicació directa perquè ha quedat la subhasta deserta, adjudicació directa per reallotjament d'activitats, cessió preferent a preu de cost a favor d'altres administracions públiques, cessió en contraprestació a la transmissió del sòl, o cessió directa a favor d'entitats públiques o privades sense ànim de lucre, amb finalitats de caràcter social, cultural o associatiu. Aquest és, el darrer cas, el cas que vostè esmenta, si és que fa cas a la premsa —i jo no sempre li faig cas—, i és el cas de molts altres casos anteriors, que li puc relatar des de 1999 fins ara.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Llobet Navarro

Honorable conseller, la seva resposta, sincerament, em deixa molt més preocupat i més indignat que abans de fer la contesta. Miri, en primer lloc li he de dir que nosaltres el que volem és saber, efectivament, en base a quina base jurídica s'ha produït aquesta transmissió. Home, si el Partit Socialista és una ONG, doncs, permeti'm que li digui, potser, després dels últims casos que estem veient del Partit Socialista envers «la Caixa» i similars, que potser ens posem ja a pensar, tots plegats, que el Partit Socialista entra en la dinàmica de les ONG; permeti que li digui que nosaltres no creiem que sigui veritablement una ONG —esperem que no ho sigui.

Nosaltres seguirem en aquesta línia i li preguntarem, farem preguntes i voldrem que el seu secretari, del Departament —perquè l'Incasol depèn del seu Departament—, ens digui amb quina base jurídica s'ha fet això, i si no, permeti'm que li digui que demanarem les responsabilitats pertinents.

I, en segon lloc, estem més indignats perquè no ens ha citat en cap moment quin altre partit polític o altres partits polítics van tindre aquesta possibilitat.

Per acabar, dir-li una cosa, honorable conseller: Catalunya necessita un govern que digui la veritat, tota la veritat i res més que la veritat, i vostè i el seu govern això no ho fan.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. Té la paraula, per contestar la repregunta, l'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Des de 1999 fins a 2006: una editorial, Centre d'Iniciatives Ecològiques de la Mediterrània, l'Institut d'Estudis Catalans, la Fundació Catalana de l'Esplai, una cooperativa d'habitatge d'un sindicat, l'Associació Catalana de Premsa Comarcal, el FAD, Foment de les Arts Decoratives, una altra cooperativa sindical, la Fundació per a l'Acció Cívica, el Servei Català de la Salut, el Consell Comarcal del Barcelonès, un partit polític —que no és el mateix—, una altra cooperativa d'un sindicat, la comunitat de propietaris

del carrer de la Ciència, la Fundació Concepció Juvanteny, la Fundació Privada Catalana Raval Solidari, i la Fundació Privada la Roda, sempre pel mateix o menor preu que el cas que vostè esmenta.

I una única novetat. En el cas que vostè esmenta, l'Institut Català del Sòl ha introduït una novetat important, que diu: «D'acord, pel mateix criteri es fa el mateix tracte». Tracte, per cert, iniciat en una data que podríem precisar perfectament descriptible. «S'estableix com a condició expressa a favor de l'Institut Català del Sòl, i amb caràcter indefinit a partir de la signatura de la present escriptura de compravenda, els drets de temps i retracte a favor de l'Institut Català del Sòl, d'acord amb allò que estableix l'article 26 de la Llei 22/2001, del 31 de desembre, de la legislació catalana. L'esmentat Institut podrà exercir els esmentats drets pel preu fixat en aquesta transmissió, incrementant amb les variacions que experimenti l'IPC.» I sobre aquesta base, nova en aquesta escriptura i no existent en cap altra, és com ha actuat l'Institut Català del Sòl en aquesta ocasió.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable senyor conseller.

— Pregunta al Consell Executiu sobre la seva intenció pel que fa al trasllat de les obres del patrimoni eclesiàstic del Bisbat de Lleida (tram. 310-00518/07)

La següent pregunta, la formularà el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustríssim senyor Josep Pont, sobre la seva intenció—la intenció del Consell Executiu— pel que fa al trasllat de les obres del patrimoni eclesiàstic del Bisbat de Lleida. Té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

El Sr. Pont i Sans

Sí, senyor president. Honorable consellera, ens agradaria conèixer la intenció del Govern pel que fa al possible trasllat a l'Aragó d'alguna de les obres del Museu de Lleida.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable consellera de Cultura per fer la resposta en nom del Govern.

La consellera de Cultura (Sra. Caterina Mieras i Barceló)

Gràcies, senyor president. Aquest Govern no té la intenció de moment de fer cap trasllat.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable consellera. Senyor diputat...

El Sr. Pont i Sans

Bé, li he de reconèixer que si abans de formular la pregunta estàvem desconcertats, en aquests moments en podem estar amb una mica més de certesa d'acord amb declaracions que s'han anat fent a una i altra banda del

Cinca. Li recordo que, entre altres coses, el Consorci que vostè presideix ha fet, ja des de fa temps, pactes anteriorment i ara, però que el pacte i la solució que hi ha passen sempre pel respecte d'Aragó als drets legals i als museístics.

I, per tant, aprofitant el temps que tinc d'ús de la paraula, recordo també que està creixent la sospita, si no es fa alguna cosa, en dues direccions: una, la de l'amiguisme amb el Govern aragonès, i l'altra, la de ser la torna dels «papers» de Salamanca. I és que allò que anaven sempre predicant sense embuts, determinades veus des de l'Aragó, i també algunes des d'aquí, es va complint fil per randa.

Li donaré alguns exemples. Per què desestima vostè la via civil, on les parts han de demostrar llur propietat de les peces? Per quin motiu? Jo ja li ho diré: Aragó no en pot demostrar la propietat, al contrari de Lleida, que pot fer-ho en la pràctica totalitat del paquet reclamat. Per què, doncs, desoeix el consell dels seus assessors? Les seves paraules el passat desembre en aquest plenari, dient que acataria la decisió del Vaticà. Cap raó ni jurídica ni legal. Ara resulta que no som ni progressistes ni catalanistes ni d'esquerres, i podem canviar l'eslògan per catòlics, apostòlics i romans. Li he de recordar que estem en un estat aconfessional, i que el Concordat no pot obligar aquest fet.

El seu primer esborrany, enviat al Consorci—redactat, com no, exclusivament en castellà, en què «Catalunya» apareix repetidament amb la lletra *eñe*, i «Lleida» com *Lérida*—indiquen que o la seva conselleria no coneix la Llei de normalització lingüística, que seria greu, o els convenis es redacten més enllà del Cinca, que encara és més greu.

I li donaré també raons de la sospita creixent d'alguna relació amb el retorn dels «papers»: coincidència en el *tempo* i en la pressió. El mateix dia que s'informava dels actes de rebuda dels papers, vostè renunciava a la defensa de les obres. Coincidència?

Durant la parada i fonda dels «papers» a Madrid, es produí una forta pressió a determinats càrrecs lleidatans. Hi havia nervis. Coincidència?

Finalment es dona llum verda al trasllat dels «papers» i, oh, casualitat!, ho diu el nostre president en una carta que envia, el senyor Maragall, que fa pública amb la voluntat expressa i urgent de regalar tot i més, una carta en què es falta a la veracitat, que escombra els acords pactats per vostè al si del Consorci, en què es delega en un col·laborador seu, a qui l'*Heraldo de Aragón* reconeix com un bon aragonès. Coincidència?

Consellera, li recordo la gravetat que seria subordinar determinats temes...

El vicepresident segon

Senyor diputat...

El Sr. Pont i Sans

Acabo....a una part del patrimoni de Catalunya. Pacte «sí», però respecte a la legalitat, també.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula la honorable consellera de Cultura.

La consellera de Cultura

Vull deixar clar, i no hi deixaré d'insistir, que no podem perdre de vista que les obres d'art sacre a les quals vostè es refereix amb la seva pregunta són propietat de l'Església catòlica. El Bisbat de Lleida i el de Barbastro es discuteixen des de fa deu anys la titularitat. Aquesta titularitat, a hores d'ara, és i es troba pendent d'una resolució definitiva per part dels tribunals eclesiàstics atès que el Bisbat de Lleida té interposat un recurs davant del Suprem Tribunal de la Signatura Apostòlica. Aquest és, per tant, un litigi entre la diòcesi de Lleida i la diòcesi de Barbastro - Montsó.

Al llarg dels darrers anys, ambdós governs havien recolzat i acompanyat cada un dels respectius bisbes en el litigi. És voluntat ferma d'aquest Govern acompanyar els bisbes en el pacte, perquè el pacte és l'única via que tenim per no allargar més el conflicte, i aconseguir que les magnífiques col·leccions d'art sacre de què disposen tant el Bisbat de Lleida com el de Barbastro - Montsó estiguin a l'abast de tots els ciutadans i ciutadanes de Catalunya, de l'Aragó i de tothom. Estem treballant, per tant, per apropar ambdós bisbes, i per apropar-los a l'acord.

No em sembla encertat que vostè sembri dubtes. Tots tenim l'obligació i la responsabilitat de no confondre els ciutadans, de no provocar greuges, de no inflamar els ànims, de no incitar a la irracionalitat i al conflicte. A més, les forces polítiques del seu propi Grup tenen importants responsabilitats de govern comarcal i local en les terres de Lleida, i els seus representants participen –en català– d'una estratègia compartida de pacte i d'acord que ha costat molts mesos treballar, i que no li amagaré que no han estat gens fàcils. Les relacions de Catalunya i Aragó són d'una extraordinària importància per al nostre país, i seria molt irresponsable alimentar la desconfiança entre territoris veïns amb qui ens uneix cultura, història i un sentiment fraternal profund. El Govern treballa pel pacte, pel pacte i pel pacte, i per apropar els dos bisbes.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident segon

Gràcies, honorable consellera. (El Sr. Pont i Sans demana per parlar.) No correspon, senyor diputat, no li donaré la paraula perquè no correspon en aquest tràmit poder fer més intervencions que les que estan estrictament estipulades. Hi ha altres mecanismes, si volen plantejar aquesta qüestió, amb què ho poden plantejar, i que vostès coneixen perfectament. Però el tràmit de preguntes està acotat amb una pregunta, una contesta, una pregunta i una contesta a la repregunta, sense res més.

Pregunta al Consell Executiu sobre la seva política pel que fa a la instal·lació de radars i la recaptació per sancions de trànsit (tram. 310-00519/07)

La següent pregunta és la que formularà l'honorable diputada senyora Núria de Gispert, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, sobre quina és la política del Consell Executiu pel que fa a la instal·lació de radars i la recaptació per sancions de trànsit. Té la paraula la senyora diputada.

La Sra. de Gispert i Català

Moltes gràcies, president. Honorable consellera, les polítiques del Govern tripartit en matèria de trànsit han seguit en bona mesura les del Govern de Convergència i Unió: Intensificació dels controls d'alcoholèmia, intensificació dels controls d'estupefaents, controls de velocitat, persecució dels infractors, implantació de nous radars. I també un reguitzell d'anuncis que han quedat, en el cas del tripartit, en anuncis: tolerància zero, assignatura d'educació viària, revisió de la potència dels vehicles, modificacions legals, etcètera.

Honorable consellera, parlem de radars. Ens pot dir quina és la política del Govern en matèria de radars i de recaptació per sancions de trànsit?

El vicepresident segon

Gràcies, honorable senyora diputada. L'honorable consellera té la paraula per a la contesta a la pregunta, la consellera d'Interior.

La consellera d'Interior (Sra. Montserrat Tura i Camafreita)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, en primer lloc, discrepar que hagi estat una política continuista, entre altres coses perquè de controls d'estupefaents no se n'havien fet fins fa pocs mesos. Per tant, l'anterior Govern no havia portat aquesta política. I tampoc la del control de la velocitat inadequada, perquè en tota la xarxa de milers de quilòmetres a Catalunya hi havia en el moment que vaig prendre possessió tres radars a tot Catalunya.

Pel que fa a les polítiques de trànsit, doncs, efectivament, la nostra intenció és intensificar tant com sigui possible..., les causes que produeixen accidentalitat i ferits molt greus i mort de les persones, i tots els experts coincideixen a afirmar que això té a veure amb la velocitat inadequada per la via i amb la incapacitat de controlar adequadament el vehicle quan es produeix l'accident, per causes, doncs, de beguda alcohòlica o altres substàncies que puguin alterar. Hi han també altres causes. Aquestes dues són les principals, i per això intensifiquem els controls en aquests dos camps.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable consellera. Té la paraula per repreguntar l'honorable senyora diputada.

La Sra. de Gispert i Català

Honorable senyora consellera, no em contesta el que li he preguntat. En primer lloc, recordar-li que va ser el

Govern de Convergència i Unió qui va assumir aquestes competències. Va ser en un moment en què Convergència i Unió era decisiva a nivell de l'Estat, i es van aconseguir per l'article 150.2 de la Constitució. I vostès que ja fa dos anys que són en el Govern tripartit encara no han aconseguit incrementar aquestes competències, malgrat que vostè diu que les negociaran i les seguiran negociant.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Després, en les polítiques de trànsit portades a terme o dutes a terme pel Govern de Convergència i Unió, hi havia tot el que li he dit abans. Vostès van instal·lar altres radars; vam començar nosaltres, i vostès van continuar amb la instal·lació a finals del 2004, anunciats al febrer, de vint-i-dos radars, que, per cert, alguns van estar inoperants durant bastantes setmanes per manca d'homologació, concretament a Tarragona.

Tenim, de totes maneres, consellera, determinada informació sobre un conjunt de radars, altres, instal·lats que han estat operatius durant uns mesos havent caducat les verificacions periòdiques a què han de ser sotmesos, i malgrat això s'han expedit butlletes de denúncies per excés de velocitat.

Volem saber quants mesos van estar operatius sense aquesta verificació, quantes denúncies s'han cursat, quin ha estat l'import de les sancions o de les multes, si s'ha tornat l'import de les multes cursades, quins mecanismes de control i verificació dels mitjans tècnics utilitzats s'han dut a terme i si s'ha garantit la validesa de les sancions que s'imposen en matèria de trànsit.

Miri, consellera, això, si, a més de ser una informació que ens ha arribat, és veritat, és una mostra més del desgovern d'aquest Govern. Jo li aconsello que posi ordre –posi ordre–, perquè si això és així és molt greu. I espero que vostè contesti si aquestes informacions són verídiques o no.

El president

Té la paraula l'honorable consellera d'Interior.

La consellera d'Interior

Gràcies, senyor president. Jo li respondré, evidentment, el que vostè m'ha preguntat, però començaré pel final. El que és molt greu, a vegades, és sembrar el dubte sobre l'acció de l'autoritat democràtica en matèria de disciplina viària. I, per tant, començar a posar en dubte que el sistema pel qual s'obté la prova de la sanció no compleix els requisits..., em sembla que o ho pot demostrar, i aleshores ens ho dona a conèixer per començar al Servei Català de Trànsit, o si no ho pot demostrar sembla un dubte que no correspon.

Vostè ha dit en la seva exposició una cosa que, a mi, no em sembla gens greu. Diu: «Nosaltres ja en vam posar, de radars». Torno a dir-li-ho: tres; en sis mil quilòmetres de carreteres, tres. Molt bé. El primer any se'n van adquirir vint-i-un. Vostè diu: «Els va anunciar al febrer, els va posar en funcionament al novembre». Bé, la raó de tots aquests mesos és, entre altres coses, pel procés de verificació. Per tant, li afirmo que no van entrar en funcionament fins que no van tenir tots els processos legals

d'homologació i verificació. En la seva pregunta i en un intent de desqualificar el procés i de dir que desgovernem el país hi havia la resposta.

El mateix ha succeït l'any 2005. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

El president

Senyora consellera...

La consellera d'Interior

S'han posat a final d'any perquè el procés d'homologació és llarg i, per tant, s'ha garantit.

El president

Té la paraula per formular la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi...

Pregunta al Consell Executiu sobre l'acord de col·laboració signat amb la Societat Pública de Lloguer el 28 de desembre de 2005 (tram. 310-00520/07)

...l'il·lustre senyor Roberto Edgardo Labandera.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, senyor president. Honorable conseller Milà, el 28 de desembre de l'any passat es van signar per part del Govern de la Generalitat i el Ministerio de Fomento, pel que correspon al seu Departament, dos convenis de gran importància. Possiblement, un, més de simbòlica importància, però l'altre, realment, d'importància, i és motiu de la segona pregunta.

El primer, sobretot, honorable conseller, és el conveni amb la Societat Pública de Lloguer per promoure una estratègia, una política de lloguer al nostre país, que, evidentment, no existia en els anys anteriors d'altres governs. Jo crec que una cosa important que ha fet el Govern de la Generalitat actualment i en què, a més a més, el seu Departament és capdavanter, i, per tant, per això també compta amb el meu reconeixement, el reconeixement del meu Grup i amb el nostre suport, és que les polítiques de lloguer han entrat en l'agenda de les polítiques de l'habitatge.

Una de les importàncies que té aquest conveni és posar sobre la taula la necessitat de la mediació pública en el mercat de lloguer. Tenim un mercat de lloguer, tots ho sabem, esquitit, tenim un mercat de lloguer raquític, tenim un mercat de lloguer que no pot respondre a les demandes de l'habitatge que existeixen al nostre país, i, per tant, es fa molt necessària aquesta mediació pública.

El Govern de l'Estat va crear la Societat Pública de Lloguer, entre altres coses amb aquesta intenció. Les polítiques del Govern de la Generalitat, del seu Departament, també ho contemplen.

I, per tant, aquest diputat, honorable conseller, el que vol, justament, és conèixer les motivacions d'aquest conve-

ni; què espera el seu Departament d'aquest conveni; com hi participaran les altres administracions, bàsicament les administracions locals que cooperen en la política d'habitatges; si han de participar també amb relació a aquest conveni les entitats socials, i, per tant, de quina forma i manera nosaltres podem tenir quantificats..., no només quantificats, sinó també qualificats, els resultats del conveni amb la Societat Pública de Lloguer.

Gràcies, conseller; gràcies, president.

El president

Té la paraula l'honorable conseller de Medi Ambient i Habitatge, senyor Salvador Milà.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge (Sr. Salvador Milà i Solsona)

Sí, gràcies, president. Senyor diputat, efectivament, tots els governs coincidim en la importància d'activar la política de lloguer i de no esperar a tenir pisos fets, sinó de recuperar pisos buits.

La Societat Pública de Lloguer es crea a mitjans del 2005. Anteriorment, ja el Decret de desplegament del Pla del dret a l'habitatge a Catalunya havia creat, per primera vegada, com vostè diu, la figura de l'ajut als propietaris per llogar habitatges buits, cedint-los a Adigsa o bé a través de la contractació directa, amb el suport i l'aval de la Generalitat a través de les xarxes locals d'intermediació.

Quan apareix la Societat Pública de Lloguer veiem que hi han diferències. La Societat Pública de Lloguer és societat anònima i, en principi, s'ha de finançar a partir d'un diferencial entre la renda que es cobra i la renda que es paga; no té una finalitat estrictament social, sinó que el que pretén és, en definitiva, activar el mercat de lloguer sense passar pel sedàs de la valoració de la situació econòmica del llogater, i els operadors sobre el territori de la Societat del Lloguer podrien ser qualsevol agent d'intermediació immobiliària.

És per això que es va crear una certa confusió entre els ciutadans respecte a quina era la figura a què s'havien d'acollir o quina era la finestra. Per això vàrem tenir les converses corresponents amb el Ministeri d'Habitatge, i vàrem arribar al conveni que vàrem signar a finals de desembre, que creiem que resol aquests temes, en el següent sentit: l'únic agent representant de la Societat Pública del Lloguer a Catalunya és la Generalitat a través de l'empresa Adigsa. Ara bé, Adigsa integra els productes destinats, diríem, a una àmplia gamma de situacions econòmiques dintre del programa de borses de mediació social i de col·laboració amb els agents privats, que es desplega, com vostè demanava, a través d'una relació directa entre propietaris i llogaters no centralitzada a través de la societat, sinó sempre, o primordialment, a través de les oficines locals d'habitatge i de la xarxa d'intermediació social, molt important en aquest aspecte.

I, també, per últim, però no menys important, la societat de la Generalitat, l'actuació nostra en aquesta matèria prima els aspectes socials, els aspectes d'ajuda al lloguer sobre el tema de l'equilibri econòmic, i hem

aconseguit, per això va costar de negociar, que els programes de la Societat Pública del Lloguer hagin de passar una mica per alt el tema de si hi ha un diferencial. Si hi ha un diferencial a cobrir i el llogater no pot fer-ho, és el programa d'ajuda al lloguer que fa la Generalitat el que assumeix aquest cost. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

El president

Honorable conseller...

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Gràcies.

El president

A vostè.

————— Pregunta al Consell Executiu sobre la valoració que fa del conveni del Pla de l'habitatge 2005-2008, que va signar amb el Govern de l'Estat al desembre del 2005 (tram. 310-00521/07)

Té la paraula, un altre cop, el senyor Roberto Labandera, per formular la següent pregunta.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, president. Conseller, la pregunta següent, ja la hi anunciava, és sobre el conveni entre el Govern de l'Estat i el Govern de la Generalitat pel que fa al desenvolupament del Plan de la Vivienda 2005-2008 en l'àmbit de la nostra comunitat autònoma.

En aquest Pla, pel que hem llegit, pel que hem conegut, doncs, hi ha uns objectius de gran importància que, a mi, m'agradaria saber com encaixen, que segurament encaixen, amb els objectius que té plantejats el Departament i el Pla català de l'habitatge, que per primera vegada tenim a Catalunya també amb recursos que no només vénen de l'Estat, sinó que també són posats pel pressupost del Govern de la Generalitat.

La segona qüestió que hem trobat, també, és el rol del lloguer en aquest Pla, inexistent en els plans anteriors, que anaven bàsicament orientats en una altra direcció.

Però també som coneixedors que no podem fer un balanç gaire positiu dels darrers plans, perquè, per exemple, la producció en habitatge social tots sabem que va tenir una caiguda realment important i que no s'hi van posar els remeis o les mesures que ho poguessin solucionar, però ara voldríem saber, doncs, els mecanismes i els instruments que el seu Departament té previstos per intentar que els objectius que es plantegin es puguin aconseguir.

Per tant, volem saber, conseller, quina diferència hi ha entre el Pla d'aquest conveni i els convenis anteriors, quins són els objectius. I també som coneixedors, ja li ho avanço, de les limitacions que el desenvolupament del Pla pot tenir si alguns altres aspectes en matèries bàsicament de la zonificació, pel que fa a l'habitatge social, no se solucionen amb una certa rapidesa.

Per tot això, i convençuts que tenim una bona sintonia, almenys en els objectius finals, en la política del Govern de l'Estat, Ministerio de la Vivienda i Govern de la Generalitat, que l'esquerra en el Govern ha posat la política de l'habitatge com una de les prioritats fonamentals i no l'hem deixada exclusivament en mans del mercat, és que li adreçem aquesta pregunta, per saber exactament expectatives d'aquest conveni, encaix del conveni. I, per altra banda, si hi ha limitacions, doncs, compti amb el nostre Grup per poder negociar-les i per poder millorar-les, però quines són i de quina forma es poden solucionar.

Gràcies, president; gràcies, conseller.

El president

Honorable conseller Milà, té la paraula.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Sí, gràcies, senyor president. La coincidència entre tots dos governs és activar les polítiques d'habitatge protegit i que s'adeqüin a la realitat social de cada territori. Des d'aquest punt de vista, hem aconseguit que aquest Pla del dret a l'habitatge de l'Estat s'incardini perfectament en el Pla del dret a l'habitatge de Catalunya i, per tant, que les figures siguin homogènies.

L'aportació de l'Estat ve a complementar l'aportació pressupostària important que per primera vegada en aquest mandat posa aquest Govern, cosa que no havia passat mai, de manera que no hàgim de tornar diners a Madrid. El conveni signat el desembre..., els compromisos, que, d'entrada –d'entrada–, tenen una expectativa de 71.766 actuacions a Catalunya, les quals es podrien incrementar més si tenim èxit i podem esgotar el que se'n diu el «fons d'eficiència», es divideixen en 6.000 actuacions per ajudar a urbanitzar sòl..., el terreny sobre què hi haurien aquestes 6.000 actuacions; 31.313 en promoció d'habitatge de protecció oficial; 20.500 de propietat; 10.800 de lloguer; 23.000 de rehabilitació, de les quals 7.000 en àrees de rehabilitació integrada, i, a més, amb l'ajuda als propietaris per posar en lloguer, per comprar habitatges que després es posin en lloguer i ajudar els inquilins a pagar lloguer.

Per part nostra això només complementa una petita part del que són els nostres grans objectius. Nosaltres, amb el Pla 2004-2007, volem, a més de les 95.000 actuacions esmentades, arribar a les 260.000, 145.000 en rehabilitació i uns ajuts de lloguer en 38.000 unitats.

Ara bé, com vostè assenyalava, el problema que tenim en aquest moment és fer viable aquest conveni perquè realment es puguin presentar habitatges a qualificar. Això passa per l'adaptació dels municipis de Catalunya a les zones de preu màxim que preveu el decret que ho regula, que, en definitiva, continuen sent de l'ordre, com a mínim, del 40 al 50 per cent per sota del preu de mercat. Però, si no tenim aquests mínims preus adequats a la realitat econòmica de Catalunya, i molt esperats pels usuaris i pels destinataris, se'ns fa difícil que es presentin més qualificacions que les que són d'esperar.

Per tant, l'assoliment d'aquests objectius passa perquè resolguem ben aviat aquesta petició, que el Ministeri

ens va dir que acolliria, de canviar molts municipis de zona i que els preus de l'habitatge de protecció oficial s'adeqüin a la realitat socioeconòmica del nostre país.

En aquest sentit, evidentment, demano la col·laboració de tots els grups d'aquesta cambra.

Gràcies.

El president

Bé.

Pregunta al Consell Executiu sobre les actuacions acomplertes amb relació als veïns de Santa Coloma de Gramenet (Barcelona) que van patir l'explosió de gas al gener passat i sobre els termes de l'acord signat amb Gas Natural (tram. 310-00524/07)

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, la il·lustre senyora Dolors Clavell per formular la següent pregunta.

La Sra. Clavell Nadal

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, el 12 de gener ens despertàvem amb l'ensurt d'una forta explosió de gas a Santa Coloma de Gramenet, que va causar vint-i-dos ferits, la mort d'una veïna i la d'un operari de gas natural que es trobava al lloc fent la reparació d'una fuga.

És un succés que curiosament ha tingut molt menys ressò que altres molt greus però sense un resultat tan irreparable com la pèrdua de vides de persones. Penso que val la pena parar-se a pensar una mica per què uns fets tenen tant ressò i altres molt menys. Però, en tot cas, a mi m'agradaria tractar el tema de l'actuació del Govern de la Generalitat en aquesta ocasió.

Hem seguit atentament els esdeveniments. Creiem que el Govern de la Generalitat ha actuat correctament, tan Interior com Indústria com Medi Ambient i Habitatge, han donat la cara, han dit el que sabien quan ho sabien i han fet el que podien fer. També, pel que sabem, l'Ajuntament ha actuat amb màxim esforç i interès. Però voldríem fer especial incidència en una qüestió que creiem que ens ha de fer reflexionar, i que és la facilitat amb què tots plegats demanem responsabilitats quan es tracta del sector públic de l'Administració, és com una mena de recurs al qual acudim buscant el culpable, i, si el culpable és el Govern, millor, i tots tenim una certa comprensió cap aquesta reacció; però, en canvi –i aquí és on vull anar a parar–, ens és molt més difícil ser igual de contundents quan es tracta del sector privat.

El cas de Santa Coloma és un exemple paradigmàtic. Tothom ha demanat immediata resposta a l'Administració, però cap veu ha demanat un paper actiu a les companyies de serveis implicades, i em refereixo a Agbar i Gas Natural, com si tinguéssim més recel a l'hora d'exigir-los res. Quedi clar que no assenyalo culpables, perquè no estan determinats aquests culpables,

sinó que senzillament plantejo la contradicció que suposa demanar tant a uns i tan poc als altres.

En aquesta línia, ens ha sorprès molt gratament saber que el seu Departament ha arribat a un conveni amb Gas Natural perquè assumeixi part de les despeses ocasionades, sense que això signifiqui assumir responsabilitats, ho entenem perfectament; però, si no anem errats, diríem que mai no havia passat una cosa així en aquest país, que el sector privat es fes copartícip de la resolució d'un problema social d'aquesta envergadura i que el Govern de la Generalitat hagi exigít aquesta coparticipació.

Per tant, voldríem tenir més detalls d'aquest interessant, al nostre entendre, procés.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Sí, gràcies, senyor president. Senyora diputada, el que ens ha de quedar d'aquesta experiència és que jo crec que, per primera vegada, a Catalunya, el Govern, quan hi ha una problemàtica que afecta un barri, uns edificis, etcètera, no mira, d'entrada, de qui serà la responsabilitat, sinó que s'hi bolca. S'hi bolca, tant des del punt de vista de les emergències, dels serveis de bombers, etcètera, com des del punt de vista d'Indústria, com des del mateix honorable president i el conseller primer, i, naturalment, la part que toca a l'habitatge per part de la nostra conselleria. I no mirem si hi ha o no l'Administració al darrere. Podem parlar de Sallent, podem parlar del Carmel, podem parlar del barri de la Mariola o podem parlar de Tarragona. Això és important perquè no esperem a veure qui assumeix la responsabilitat.

Ens posem, en aquest cas, en col·laboració amb els ajuntaments, ens posem en contacte amb els veïns i, des del primer dia, els garantim que, sigui qui sigui el responsable, els rellogarem, els satisfarem totes les despeses i després es reclamarà de qui correspongui.

En aquest sentit, el secretari de l'Habitatge del nostre Departament va convenir amb l'Ajuntament que, a través de la societat Adigsa, faríem totes les gestions per

llogar, avalar, buscar, moblar, traslladar els mobles, etcètera, i vàrem acudir a la busca d'una línia de crèdit immediata, a través, en aquest, de Caixa de Pensions, que es va oferir directament per fer-nos aquesta operació.

Ara bé, ínterim, és cert que Gas Natural, sense assumir, diríem, el que seria la responsabilitat final que pugui resultar, va assumir el que jo considero que és un bon principi, que és el de la responsabilitat social, que és col·laborar amb l'Ajuntament i amb la Generalitat per assumir aquestes despeses, que nosaltres cuidem d'administrar tots aquests pisos, les despeses de trasllat, les despeses de construcció dels edificis..., passem factura, ells ho assumeixen pel temps que calgui en tant que els tribunals decideixen.

Jo crec que això és molt important portar-ho a la idea dels ciutadans, que quan la Generalitat s'hi implica no és perquè hagi d'haver-hi un culpable de l'Administració, com vostè assenyalava, sinó perquè hi han ciutadans que pateixen una desgràcia de més greu, no només la irreparable dels morts, sinó la gent que veu perdre tots els seus béns.

I hem trobat una bona receptivitat amb els veïns. Els veïns han entès el paper que ens corresponia, que no és demanar culpables, no és assumir culpes, és ajudar els veïns que tenen un problema, i, a partir d'aquí, ajudar-los a través de tot el procés, acompanyant l'Ajuntament i acompanyant també aquelles companyies, que, en aquest cas, cal reconèixer, que han assumit la seva part de responsabilitat social; perquè, en definitiva, el que va explotar era el gas, i, a partir d'aquí, els tribunals dictaminaran, però no hem d'esperar. No hem de fer que la gent passi un calvari d'anys i anys i anys a darrere de plets, a darrere d'advocats o a darrere de buscar una culpa de la Generalitat perquè vegi resolt els seus problemes. Ja reclamarem a qui correspongui.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les cinc de la tarda i onze minuts.